WIE MAAK JIJ ONVERGETELIJK?

DE VERHALEN ACHTER DE NAMEN

KNRM
REDDERS OP ZEE








KNRM


KNRM

VOORWOORD

DANK VOOR UW STEUN

MEER DAN EEN REDDINGBOOT

Wanneer we straks uitvaren met onze nieuwe reddingboot, varen er 5.000 verhalen met ons mee. Verhalen van liefde, verlies, hoop en herinnering. Namen die elk een bijzonder verhaal vertellen van familie, vrienden en dierbaren die anderen willen eren of herdenken.
De campagne 'Wie maak jij onvergetelijk?' doet wel wat met ons als bemanning van KNRM Wijk aan Zee. Het was mooi om te zien hoe deze actie ging leven onder de mensen, zowel lokaal als ver daarbuiten. Wat begon als een campagne om fondsen te werven voor de KNRM, groeide uit tot een verzameling prachtige en indrukwekkende verhalen.
Als vrijwillige redders vinden we het bijzonder dat deze namen en verhalen straks met ons meevaren tijdens reddingsacties. Het maakt indruk dat al die personen straks in gedachten bij ons aan boord zijn. De verhalen raken. Het gaat niet alleen over zeevaart of reddingwerk, maar over het lief en leed van familie en vrienden.
Onder de 5.000 namen staan ook verhalen die ons als lokale gemeenschap raken, zoals dat van Ron Krap – een weldoener die veel voor ons dorp betekende en die samen met zijn veel te jong overleden dochtertje nu voor altijd verbonden is met onze reddingboot.
Ook veel van onze eigen bemanningsleden hebben hun naam of die van een dierbare op de boot laten plaatsen. We hebben straks werkelijk een bijzondere reddingboot in de vloot.
We zijn ontzettend dankbaar voor alle donateurs die deze campagne tot een groot succes hebben gemaakt. Zonder jullie steun kunnen we ons levensreddende werk niet doen. Van het onderhoud van ons materiaal tot de veilige uitrusting waarmee we het water op gaan, jullie bijdrage zorgt ervoor dat wij veilig het water op kunnen en iedereen ook weer veilig uit het water kunnen krijgen. Een win-winsituatie: jullie hebben de mogelijkheid een dierbare een plek te geven op de nieuwe reddingboot, wij beschikken daardoor over de meest moderne en veilige uitrusting.
Deze verhalenbundel toont de prachtige verhalen die de campagne heeft opgeleverd. Het laat zien dat de nieuwe reddingboot niet alleen een vaartuig is, maar een plek waar mensen hun dierbaren kunnen eren.

Namens alle vrijwilligers van KNRM Wijk aan Zee: hartelijk dank voor jullie vertrouwen en steun. Jullie verhalen varen voortaan altijd met ons mee.

Jeroen van Gerven,
Vrijwilliger
KNRM Wijk aan Zee



REDDINGSTATION WIJK AAN ZEE

OPGERICHT IN 1824



Rond Wijk aan Zee en de pieren van IJmuiden strandden vroeger veel schepen. Bijzondere reddingen werden beloond met medailles voor de redders.



In Wijk aan Zee werd drie maanden na de oprichting van de Redding Maatschappij een nieuwe roeireddingboot gestationeerd. Voor de stalling werd een schuur gehuurd. De eerste redding bij Wijk aan Zee moest de nog ongetrainde bemanning tot hun spijt overlaten aan de roeiredders van Zandvoort. IJmuiden bestond toen nog niet.

De Zandvoortse boot was na de lancering direct vol water geslagen. Ze gebruikten daarna de reddingboot van Wijk aan Zee en wisten er 11 opvarenden mee te redden. Het was de derde redding sinds de oprichting van de KNRM in 1824. De eerste redding verrichtte het station pas in 1831. Zes opvarenden werden gered van een gestrand zeilschip.

Inmiddels is het reddingstation Wijk aan Zee voorzien van alle reddingmiddelen die nodig zijn voor hulpverleningen op zee, op het strand en in het duin. Het reddingstation wordt gemiddeld 50 keer per jaar gealarmeerd voor hulpverleningen en reddingen.

WIJ ZIJN VRIJWILLIGERS

Reddingstation Wijk aan Zee is één van de 45 KNRM-locaties langs de hele Nederlandse kust. Met modern reddingmaterieel helpen en redden we mensen en dieren op zee en het ruime binnenwater.

We staan klaar voor iedereen die in problemen komt op het water: koopvaardij, visserij, watersporters en zwemmers. Dat doen we sinds 1824 op basis van de originele uitgangspunten:

- We redden en helpen kosteloos voor de hulpvragers.
- Wij bemensen de reddingboot en het kusthulpverleningsvoertuig met vrijwilligers.
- We zijn een goed doel dat volledig gefinancierd wordt door donateurs.

We zijn 24 uur per dag oproepbaar onder alle weersomstandigheden! Binnen tien minuten zijn we met de reddingboot op zee. Anders dan vroeger krijgen wij een uitgebreide opleiding en varen we elke week voor oefening uit met de reddingboot.

Wil je ook vrijwilliger worden, of donateur? Kijk op onze website: **knrm.nl/wijk-aan-zee**



De roeireddingboot werd bemand door sterke roeiers. Meestal vissers die met storm thuis waren. Het materieel was voor die tijd modern, maar vergeleken met nu erg primitief. Toch werden er gedurfde reddingen mee verricht onder slechte weersomstandigheden.



De huidige reddingboot is 11 meter lang, zelfrichtend en heeft een topsnelheid van 32 knopen (60 km/uur). De reddingboot wordt gelanceerd met behulp van een waterdichte tractor en kan onder bijna alle weersomstandigheden uitvaren. Er kunnen 50 geredden aan boord meegenomen worden.



Het reddingstation krijgt een lijnwerp- en wippertoestel waarmee een lijn overgeschoten kan worden naar een gestrand schip om daarlangs schipbreukelingen te kunnen redden.

HET REDDINGSTATION EN DE (VOORMALIGE) BUURSTATIONS

Den Helder

Petten

Egmond aan Zee

Wijk aan Zee

IJmuiden

Zandvoort

Noordwijk aan Zee

Katwijk aan Zee

Scheveningen

Ter Heijde

Hoek van Holland



De eerste roeireddingboten waren 'Groenlandse sloepen', die bij de walvisvangst werden gebruikt. Ze waren snel en wendbaar, met tien roeiers en een stuurman aan boord. Voor het reddingwerk werden ze onzinkbaar en zelflozend gemaakt.

Het boothuis voor de roeireddingboot is een paar keer verhuisd vanwege zandverstuivingen en voor een betere plaats nabij het strand. De reddingboot werd met paarden van boeren of ondernemers naar zee gebracht.

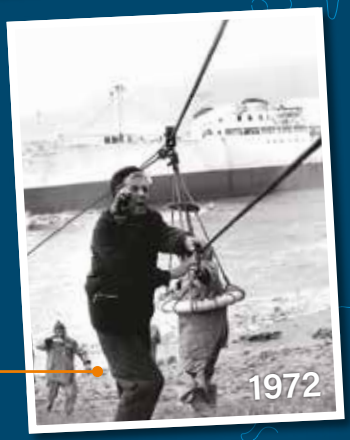




Met het lijnwerp- en wippertoestel worden 27 opvarenden gered van de gestrande Wan Chun. Het is de laatste redding met het wippertoestel, dat in 2010 wordt afgeschaft.



De roeireddingboot wordt vervangen door een stalen motorstrand-reddingboot, die door een waterdichte tractor naar zee wordt getrokken. Aan de dorpsweide wordt een nieuw boothuis gebouwd.



Sinds 1962 beschikt het reddingstation over een voertuig. Eerst voor het lijnwerp- en wippertoestel, tegenwoordig voor het vervoer van gewonden in moeilijk begaanbaar terrein, zoals strand en duin.





De houten motorstrandreddingboot wordt vervangen door de snelle, aluminium reddingboot Donateur. Dit vergroot het werkgebied aanzienlijk, waardoor het reddingstation vaker wordt gealarmeerd.



Om het moderne reddingmaterieel te stallen en ook de grote groep vrijwilligers betere voorzieningen te bieden, wordt dit nieuwe boothuis gebouwd.

DE VERHALEN ACHTER DE NAMEN





WIE MAAK JIJ ONVERGETELIJK?

EEN ODE AAN DIEGENE DIE WE LIEFHEBBEN

Voor de campagne 'Wie maak jij onvergetelijk?' lieten mensen de naam van een dierbare of van zichzelf vereeuwigen op de nieuw te bouwen reddingboot voor reddingstation Wijk aan Zee. Naast een nieuwe, moderne reddingboot van de Van Wijk klasse voor de vrijwillige bemanning, heeft dit ook een zee aan prachtige verhalen achter de namen opgeleverd. Als dank bundelt de KNRM deze, vaak ontroerende, verhalen in deze verhalenbundel. Lees de verhalen van de namen die straks meevaren met de redders van Wijk aan Zee.

fotografie **DAAN EKELSCHOT**

AALZEN AIKEMA

Mijn vader, Aalzen Aikema, werd geboren op 4 december 1942. Een echte Fries. In 2024 overleed hij onverwacht. Een groot gemis.
Zijn hele leven had hij een grote liefde voor het water. Als jongen voer hij met een klein bootje met één zeil over de Friese Ee, avontuurlijk en vol levenslust. Later gaf hij die liefde met een eigen zeilboot door aan zijn dochters. Voor de grap werd hij zelfs importeur van zeilboten uit Taiwan. Hij verkocht er nooit één, maar het idee alleen al vond hij prachtig.
Aalzen hield van de natuur en van mensen. Zijn favoriete lied was daarom ook What a Wonderful World van Louis Armstrong, al was Sailing van Rod Stewart hem ook op het lijf geschreven. Op het water zijn, bij het water zijn: daar was hij op zijn gelukkigst.
Dankzij deze actie van de KNRM voor de nieuwe reddingboot in Wijk aan Zee mag zijn naam straks op de boot staan. Een eer die diep raakt. Zo blijft heit varen; altijd in beweging, altijd op het water. En tegelijk is er zorg voor mens én dier, iets wat hem na aan het hart lag.
Ik weet zeker dat hij dit machtig mooi had gevonden. Hij zou trots zijn dat ik dit had gedaan. Die gedachte geeft troost.

A.A. VAN DEN BOSCH

Mijn vader is op 39-jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van een hersentumor. Tot het moment dat hij niet meer kon werken, was hij werkzaam bij scheepswerf Gusto in Rotterdam om zo toch betrokken te zijn bij de zee.
Hij had graag naar zee gewild, maar zijn moeder (mijn oma) vond dat maar niks. Zijn vier kinderen zijn allemaal om de hoek in Beverwijk geboren. Nu grijp ik de kans om tenminste zijn naam naar de zee te laten gaan. Het maakt mij supertrots dat ik nu niet meer de enige in naam ben die met een reddingboot erop uitgaat om mensen in nood te helpen.

Emile van den Bosch,
plaatsvervangend schipper KNRM Lelystad

EMILE VAN DEN BOSCH

‘HET MAAKT MIJ SUPERTROTS DAT IK NU NIET MEER DE ENIGE IN NAAM BEN DIE MET EEN REDDINGBOOT EROP UITGAAT OM MENSEN IN NOOD TE HELPEN’

ACHIM HELLEKAMPS

Achim Hellekamps was mijn man. Hij stierf op 29 april 2024 in de Noordzee. Zeilen is altijd Achims passie geweest, en na een ernstige ziekte kocht hij in 2012 een zeilboot. Sindsdien heeft hij alleen, of wij samen, veel tijd doorgebracht op de 8 meter lange boot. Het IJsselmeer, de Waddeneilanden en vooral het Friese Heegermeer werden ons tweede thuis. Achim leerde Nederlands. We maakten Nederlandse vrienden. De tijd die we samen aan boord doorbrachten behoort tot het mooiste wat het leven mij heeft gegeven. Ik ben hem daar heel dankbaar voor.
In het voorjaar van 2024 had mijn man een nieuwe, grote reis gepland. Hij wilde via Helgoland naar de Noord-Friese Waddeneilanden zeilen. Op 28 april bevond Achim zich op Helgoland en vertrok op 29 april richting Sylt. Het weer was zonnig en helder; later ging de wind liggen.
Toen Achim niet op Sylt aankwam, startte de Duitse reddingsdienst in de vroege avond een grootschalige reddingsoperatie om de boot te vinden. Deze werd uiteindelijk door een helikopter ontdekt op een zandbank voor Amrum. Achim was niet aan boord. De reddingwerkers deden er alles aan om mijn man te vinden, maar de zoektocht moest uiteindelijk worden gestaakt. De watertemperatuur was slechts 10°C, hij kon het niet overleefd hebben. Het lichaam van mijn man werd later gevonden aan de Deense Noordzeekust.
Achim hield van zeilen. Hij was de beste echtgenoot die ik me had kunnen wensen. We missen hem allemaal heel erg en zullen hem nooit vergeten.

AD DE BEER

Mijn broer en ik vinden het geweldig dat de naam van ons pap op een reddingboot komt te staan. Zijn band met en ontzag voor de zee ontstonden toen hij eind jaren 40 per schip naar Nederlands-Indië voer om daar te werken als bemanningslid van een mijnenveger. Vanaf zijn thuiskomst in 1948 is hij, tot aan zijn overlijden, donateur geweest van de KNRM. In het jaar van het 200-jarig bestaan van de KNRM zou hij 100 jaar oud zijn geworden. Wij konden ons in dit speciale jaar geen mooier eerbetoon voorstellen dan zijn naam op een reddingboot van de KNRM.

ADRIAAN JAAP VOS

Mijn man was een enorme waterrat en zeilde al vanaf zijn zevende jaar. Wij lagen

in Sint-Annaland, Zeeland, en als we gingen zeilen of op vakantie waren met de zeilboot, maakten we het regelmatig mee dat de KNRM in actie moest komen. We vonden dat ze dat zó geweldig deden, dat mijn man besloot jaarlijks een donatie te geven. En... de KNRM staat in ons testament.
Helaas is mijn man overleden, dus het zeilen is voorbij, maar ik heb zeer fijne herinneringen.

ADRIAAN VAN STOLK

Al sinds mijn zestiende, rond 1970 toen ik met de zeilsport begon, had ik het gevoel dat ik meer en verder wilde.
In 1982 liep ik met een studievriend over de HISWA en bij de hoofdingang stond een indrukwekkend zeiljacht: de Spirit of Ramfish, met al heel wat oceaanmijlen achter de spiegel.
Later die ochtend kwam ik bij een stand waar iemand bemanningsleden zocht om met dit schip een oceaanrace van Rotterdam naar New York te varen. Die man was Adriaan van Stolk. We raakten in gesprek en ik besefte dat dit mijn kans was; nu of nooit. Ik vroeg bedenktijd tot na de lunch, maar was eigenlijk al vastbesloten.
Het werd een onvergetelijk avontuur dat mij mede heeft gevormd. Daar ben ik Adriaan altijd dankbaar voor geweest. Daarom wil ik hem eren met een naamsvermelding op deze nieuwe reddingboot.

AIBREANN

Aibreann was een geweldig Shetland Sheepdog-meisje, met wie ik een hele sterke band had. 11 jaar geleden kreeg ik de diagnose borstkanker. We hadden toen vier shelties, waaronder Aibreann. Zij was de enige die voortdurend dicht bij mij wilde blijven. Ze is mijn steun en toeverlaat geweest tijdens de zware chemokuren en was ontroostbaar tijdens onverwachte ziekenhuisopnames.
Ik heb jarenlang met mijn meisje getraind en veel plezier beleefd, totdat zij op 11-jarige leeftijd zelf terminaal ziek werd. Ze had de ziekte van Cushing, een kwaadaardige tumor op de bijnieren. Ze heeft nog een jaar gevochten, maar op een gegeven moment moesten we haar laten gaan.
We hebben ooit een boottochtje met haar gemaakt, en dat vond ze geweldig. Daarom willen we haar naam op de reddingboot laten zetten. Aibreann was een hondje met moed en vechtlust, zeer vastberaden en trouw. Dat zijn eigenschappen die ook bij een reddingboot en haar bemanning passen. Zo blijft Aibreann voortleven — op de boot en in ons hart.

Aibreann (16-04-2009-25-02-2021)

Marjolijn van Bruggen

AJA

Aja van der Velde is mijn vader en overleed op 8-6-2024 op 84-jarige leeftijd. Een zeeman, zeiler en altijd op het water te vinden. Ook op bevroren water, want hij was ook een schaatser. Tot het laatst is hij alles blijven doen. Jaren geleden ruilde hij zijn zeilboot in voor een luxere boot zonder zeilen; dan durfde mijn moeder ook mee (zij overleed op 05-02-2021).
Aja heeft met zijn boot, de Naga, alle plekken nogmaals bezocht waar ze samen waren geweest, met als favoriet Texel. Ook de kleinkinderen genoten van deze tochten. Het werd op het laatst zwaar; te emotioneel, te alleen. Eind 2023 besloot hij zijn boot weg te doen en schonk hem officieel aan de KNRM. Dat gaf hem een fijn gevoel en wij konden ons daar helemaal in vinden.
Dat zijn naam straks toch weer op het water zal zijn, geeft een goed gevoel. Dat is zijn plek, en zo is de cirkel rond.

Ilse van Deursen

ALBERT REMMINGA

Albert was bijna klaar met zijn opleiding op de zeevaartschool op Terschelling. Tijdens zijn afsluitende stage kwam hij thuis in oktober 2013 en werd een wekedelentumor geconstateerd in zijn onderbeen. Helaas was er niets meer aan te doen en overleed hij enkele maanden later in februari 2014 op 28-jarige leeftijd. Hij leefde voor de zee en wilde ervoor gaan. Helaas heeft hij niet de kans gekregen. Vandaar zijn naam op de boot.

ALBERT STAM

Mijn vader Albert Stam is jarenlang opstapper geweest op de reddingboot de President Steyn en Ubbo. Hij was huisschilder in Egmond aan Zee en onderhield ook de reddingboot en de tractor. Hij was bij de reddingacties van vrachtschip Wan Chun en de crash van vliegtuig Willem Bontekoe, waarvoor hij ook onderscheiden is.
Als ze met de boot gingen oefenen of als ze uit moesten rukken voor een reddingsactie, stonden we altijd op het strand of bij de Werf om te kijken of alles goed ging. Vader heeft aan vele reddingsacties deelgenomen. Waar wij, ook mijn broer en zus, supertrots op zijn.
Vader is 21 jaar geleden overleden en dat nu zijn naam op de boot van Wijk aan Zee kan komen, is een mooie gelegenheid om hem te herdenken. ›

Het was ook bijzonder dat hij op de kerstkaarten van de KNRM in 2024 stond afgebeeld met twee andere opstappers. Het is een prachtig initiatief. Dus bedankt hiervoor!

ALBERT TOT, DOUWE TOT EN KLAAS TOT

Het is een eerbetoon aan mijn oudoom en achteroom.
Albert Tot was opstapper op de Brandaris 1 en is tijdens een reddingtocht op 24-10-1921 met de Brandaris 1 vergaan. Zijn broer, Douwe Tot, was van 1930 tot 1950 schipper op de Brandaris 2 en redde het leven van 270 zeelieden. Zijn zoon, Klaas Tot, werd in 1940 benoemd tot 2e stuurman op de Brandaris 2. Op 1 oktober 1950 nam hij het roer van zijn vader over en was schipper van 1950 tot 1953 op de Brandaris 2, waar hij 200 levens redde. Tragisch kwam hij aan zijn einde doordat hij tijdens een zeiltocht overboord sloeg en verdronk.

ALEXANDER HEERES

Alexander hield van het water. Hij was stuurman en het liefst in zijn vrije tijd ook op het water. Hij is veel te jong overleden in 2008.
In 2024 zou hij 50 jaar worden. Een mooi moment om zijn naam te laten schitteren op de nieuwe KNRM-reddingboot en hem weer te laten stralen op het water!

ALFRED LOHMAN EN LOEKY GROENEVELT

Sinds Loeky en Alfred elkaar kennen (nu al 48 jaar), zijn ze niet van het water af te krijgen. Het begon met windsurfen, waar Alfred niet meteen enthousiast over was. Zijn vader had hem zeilen geleerd, en wat moet je dan op zo'n plank? Maar Loeky wist hem toch enthousiast te krijgen, en zo hebben ze jarenlang overal in Nederland met hun windsurfplanken gevaren. In 2012 besloot Loeky te stoppen met windsurfen en werd ze lid van een kanovereniging. Alfred ging door met windsurfen, maar miste het samen optrekken op het water. Hij besloot nog niet meteen te gaan kanovaren, maar ging suppen. Dat was leuk, maar een kano hou je niet zomaar bij en grote afstanden varen was ook niet direct mogelijk. Dus werd hij toch ook lid van de kanovereniging, waar Loeky en Alfred nu al vele jaren lid van zijn.
Ze maken tochten op groot en klein water, samen of met een groep.
Zeker op groot water weet je dat je veiligheid in acht moet nemen. Dat betekent niet zonder zwemvest varen, reservekleding aan boord hebben, communicatieapparatuur meenemen en ook bij de verkeersleiding melden als het bijvoorbeeld gaat om een oversteek naar Texel. Juist om te voorkomen dat de KNRM moet uitrukken, omdat jij in de problemen bent gekomen.
Wij hebben groot respect voor het werk van de KNRM en steunen jullie dan ook van harte. Voor jullie: behouden vaart en dank voor jullie fantastische werk.

ALIDA JOHANNA VAN WIJK

Mijn moeder, met meisjesnaam Alida Johanna van Wijk, zou dit jaar 100 jaar zijn geworden. Mijn 'bootjes- en watervirus', waarmee ik erfelijk ben belast, heb ik echt van haar - zeker niet van mijn vaderskant.
Hoe leuk is het dan om haar te kunnen gedenken met een boot voor Wijk aan Zee, een Van Wijk-klasse, met haar naam erop en een bijpassende kleine bijdrage.

ALMA FLEM

Sinds 1988 ben ik vrijwilliger in het Nationaal Reddingmuseum Dorus Rijkers in Den Helder. Ook ben ik vele jaren betrokken geweest bij het KNRM-reddingstation in Den Helder.
Al die jaren heb ik mijn vrijwilligersactiviteiten kunnen uitvoeren met dank aan mijn liefhebbende echtgenote Alma. Daarom wil ik graag haar naam vereeuwigd zien op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee.

ANKE OHRMANN-KNECHT, PETER KNECHT, KEANU KNECHT, KEONA KNECHT

Wij komen uit Warstein in het Sauerland, maar zeilen in Nederland vinden wij erg leuk. Ons eerste contact met de 'waterengelen' was tijdens oefenmissies van de KNRM. Onze kinderen, Keanu en Keona, waren enthousiast en gefascineerd.
Sindsdien bezoeken wij tijdens elke vakantie in Nederland, op elke locatie, het KNRM-reddingstation.
Als gevolg hiervan hebben mijn zoon Keanu en mijn man Peter, met behulp van hun eigen foto's, de Joke Dijkstra nagebouwd als een op afstand bestuurbare modelboot. Vrijwel trouw aan het origineel, op een schaal van 1:20.
Toen Keanu aan de KNRM vroeg of hij als Duitser ook als 'redder op zee' aan de slag kon, kreeg hij te horen dat zijn nationaliteit geen rol speelt maar dat de voorwaarde om teamlid te zijn is dat hij binnen maximaal 10 minuten paraat moet staan voor actie. Helaas kunnen wij dat niet vanuit het Sauerland doen. Daarom was het voor mij vanzelfsprekend en een eer om de kans te krijgen onze namen op de boot te laten vereeuwigen en bij elke missie

aanwezig te mogen zijn, ook al komen we uit Duitsland.
We zijn er trots op dat we het team kunnen ondersteunen en bedanken u voor uw onvermoeibare vrijwilligerswerk om levens te redden.

Familie Knecht

ANNE DE VOS - VAN MOLL

Mijn dochter Anne, omdat ik ontzettend trots ben dat zij mijn dochter is! Gewoon!

ANNEKE AMERSFOORT DRAAIJER

Anneke Amersfoort Draaijer is de naam van mijn inmiddels overleden moeder. Zij heeft ons als kinderen vroeg leren zwemmen; het was voor haar heel belangrijk dat wij goed konden zwemmen.
Als jong meisje (zo rond een jaar of acht) heeft zij voor haar ogen gezien hoe een verdronken buurjongetje uit het water voor haar huis werd 'gevist'. Zo ervaarde zij dat toen. Het is een verhaal dat mijn broer en ik vaak te horen kregen. Als kind beseften wij nooit goed wat voor impact die gebeurtenis op haar had gehad.
Maar in haar laatste, demente levensjaren vertelde zij het verhaal nog vaak, alsof wij het zelf hadden meegemaakt. Het tijdsbesef was ze kwijt, en ze wist niet meer dat wij daar niet bij waren geweest. Toch beleefde ze die tragische gebeurtenis telkens opnieuw – en in haar ogen werden de beelden ook voor ons zichtbaar.
Pas toen begreep ik hoe diep die gebeurtenis haar geraakt heeft: als kind te zien hoe een buurjongetje uit het water wordt gehaald.Inmiddels zijn wij volwassen, kunnen goed zwemmen en zijn ons bewust van de gevaren van het water. Dit dankzij onze lieve moeder die ons al vroeg bijbracht dat het belangrijk is goed te kunnen zwemmen, en vertrouwd te raken met het water en zijn gevaren. Daarom mag haar naam niet vergeten worden.

ANTON KLOK

Denken wij aan mijn vader/onze opa, dan denken wij aan de KNRM.
Hij heeft altijd willen varen, wat helaas niet kon omdat hij al op jonge leeftijd problemen met zijn oren kreeg. Wat wél kon, was de KNRM ondersteunen door middel van een donateurschap. Dit gebeurde dan ook in 1957, het jaar van zijn huwelijk.
Toen hij een kleinzoon kreeg en deze op een leeftijd kwam waarmee hij dingen kon ondernemen, gingen we steeds meer met zijn drieën op pad. Waar hebben we niet meegevaren op de open dagen van de KNRM: in onze 'thuis'haven De Eemshaven, Oostmahorn, Urk en meer.
We hebben onvergetelijke en mooie herinneringen gemaakt, niet alleen in Nederland maar ook op Borkum (Duitsland), waar de KNRM samen oefende met de SAR.
Het team van De Eemshaven heeft altijd met ons meegedacht en meegewerkt waar het kon. Wat betreft zijn 50-jarig huwelijk, maar ook tijdens zijn ziekte en later na zijn overlijden, hebben ze zijn laatste wens laten uitkomen: zijn as verstrooien op zee vanaf een KNRM-boot.
Wij zijn de KNRM, en dan speciaal De Eemshaven, dankbaar voor wat ze voor ons hebben gedaan en de dierbare herinneringen die ze ons hebben gegeven.Na ruim 50 jaar lidmaatschap is hij overleden. Op speciaal verzoek van mijn vader/opa hebben we het donateurschap nog 15 jaar voortgezet. Met zijn naam, Anton Klok, maken we een blijvende herinnering. Een beter cadeau kunnen wij hem postuum niet geven.

Monique & Jermain

ANTON, JEROEN, RUTGER EN ARTHUR KAVELAARS

Het begon in de jaren 60 bij (o)pa Anton Kavelaars. Hij kocht een zeilboot en ontwikkelde een grote liefde voor zeilen op een platbodem. Ook zijn kinderen werden zeilers. Drie van de vijf hebben nu zelf een boot(je).
Kleinzonen Rutger en Arthur hebben hun opa nooit gekend, maar wel zijn zeilgenen geërfd hebben. Jeroen deelde het enthousiasme en de passie met zijn vader en heeft dit doorgegeven aan twee van zijn zonen.
Rutger is bootsman geworden op driemaster Eendracht, Arthur is een fanatiek wedstrijdzeiler, bij voorkeur op zee. Hoe mooi dat nu drie generaties zeilende Kavelaars op de reddingboot bij elkaar gebracht zijn. Op naar veel behouden zeemijlen! ›

MONIQUE & JERMAIN

'MET ZIJN NAAM, ANTON KLOK, MAKEN WE EEN BLIJVENDE HERINNERING. EEN BETER CADEAU KUNNEN WIJ HEM POSTUUM NIET GEVEN'

AREND DE WEGER

Mijn vader is vanaf jonge leeftijd betrokken geweest bij de KNBRD (Reddingsbrigades). Hij begon in Rotterdam bij de strandwacht op Hoek van Holland en de Maasvlakte. Later vervulde hij bij zowel de brigades in Hellevoetsluis en Rozenburg als op bondsniveau diverse rollen. Dit varieerde van lid van de alarmploeg, voorzitter, instructeur, examinator, etc. In de zomers zaten we in de weekenden als familie vaker bij de post van de brigade dan thuis. Hij is tot kort voor zijn overlijden actief gebleven bij de brigade in Rozenburg. Het feit dat hij nu in naam zal meevaren bij iedere uitruk, zou hem veel plezier doen.

ARIE BRUIN

Arie Bruin is mijn in 2010 overleden echtgenoot. Arie was 12,5 jaar vuurpijlrichter bij de wipperploeg van KNRM-reddingstation Scheveningen.

ARIE STORMEZAND

Mijn vader, een krachtige man, oprecht en bovenal beschermend. Altijd klaarstaan voor anderen wanneer nodig, strijdbaar, sterk en moedig.
Zoon, broer, man, vader & opa. Rots in de branding, je troostende mooie handen. Dezelfde handen waarmee je je mooie zeilschepen tekende. Hoopvolle robuuste schepen met vrolijk fladderende vlaggetjes aan de mast.
De naam 'Stormezand' heeft verschillende associaties met de zee. Het eiland Stormezand, gelegen in Zeeland, verdween in 1530 tijdens een grote stormvloed die veel gebieden in die regio onder water zette. Deze overstroming leidde tot het verlies van mensen en dierbaren in meerdere dorpen en eilanden, waaronder het Verdronken eiland van Stormezand.
Na deze gebeurtenis zijn veel van deze gebieden nooit meer hersteld en zijn ze voorgoed verdwenen onder water.
Er is zelfs een schip met de naam 'Stormezand' gebouwd in 1974; jouw finale leeftijd en mijn geboortejaar.
Wanneer grote schepen zinken zijn het de kleine reddingboten die mensen redden.
Jouw laatste etappe van je leven was zwaar, maar zo dapper gestreden.
Jij bent nu vrij en niet langer geketend en jouw spirit was en is zo sterk dat:
Jouw kracht en bescherming die je gaf bij leven, voor altijd een deel zal meegeven aan mensen in nood en hun redders.
Vanaf nu vaart jouw naam in vrijheid mee op de golven van de zee.
Voor altijd tussen de wolken en het water. Vrij als de wind.

Weet dat ik voor altijd trots op je ben.

Je kind

BARBARA VAN DEIJK

'DAT BAS DEEL GAAT UITMAKEN VAN EEN TEAM STOERE MANNEN EN VROUWEN MET HET HART OP DE JUISTE PLAATS, DIE ALTIJD KLAARSTAAN OM ANDEREN TE HELPEN, IS VOOR ONS EEN MOOIE EN TROOSTRIJKE GEDACHTE'

ARJEN JOHANNES ZOUTBERG

Mijn geliefde overleden echtgenoot Arjen was een onvervalste redder, aan land maar ook op zee. Hij heeft in ruim 10 jaar alle zeeën bevaren. Als eerste machinist voor Wijsmuller trotseerde hij ooit een zware storm, terwijl het schip een reddingsoperatie uitvoerde voor het in gevaar verkerende radioschip Veronica. Om niet door de machinekamer te worden geslingerd, bond hij zich vast aan de manoeuvreerstand. Ook heeft hij eens een klein meisje van hooguit 2 jaar van de bodem van het diepe deel van het zwembad gered, en een aantal onverantwoorde Zwitsers in een gammele buggy — met auto en al — op een hoge berg van de rand van een afgrond getakeld met zijn eigen gammele buggy. Arjen was onbevreesd, maar schepte daar niet over op. Hij hielp zonder aarzelen waar nodig en was er voor groot en klein, mens en dier. Ik zie hierin een grote overeenkomst met de bijzondere reddingboot van de KNRM. Door een deel van zijn verhaal te delen, wil ik hem in de schijnwerpers zetten. Met zijn zeevarende verleden en de vele reddingen, klein en groot, verdient hij het dat zijn naam prijkt op deze bijzondere reddingboot. Zo is hij toch nog de helpende hand op zee: sterk en in actie, waar hij zo van hield. Hij hield van avontuur, snelheid, uitdaging, helpen, varen en de zee. Hij zou nooit zelf om deze eer vragen, maar er stiekem wel erg trots op zijn.

Veronica Zoutberg

ARNOUD CORNELIS VOOIJS

Mijn man Arnoud overleed op 40-jarige leeftijd bij een ongeval op zee. Hierbij kwam ook de KNRM in actie.

Een andere connectie met de KNRM had Arnoud als medeorganisator van de Visserijdagen in Den Oever, waar altijd gecollecteerd wordt voor de Redding Maatschappij. Mijn kinderen en ik zijn trots dat zijn naam op de reddingboot komt.

Annemiek

ARY VAN DER PLAS

Ary is mijn zwager, de broer van mijn man. Hij was een levensgenieter, altijd op zee te vinden op zijn Nacra. Hij deed mee aan verschillende wedstrijden op Texel en in het buitenland. Hij was bloedfanatiek; zeilen was zijn lust en zijn leven.
Toen hij stopte met zeilen, was hij te vinden op de startboot bij zeilwedstrijden.
Ary was een zeiler in hart en nieren.

BAREND

Onze hond Barend, een Airedale-terriër van ruim 6 jaar oud, woont in Zandvoort en is dol op het strand en de zee. Ook al heeft het 's nachts gevroren, Barend rent zo de zee in. Hij zwemt niet, maar spettert wat in het rond.
De KNRM hoeft voor hem niet in actie te komen, maar vanwege zijn liefde voor de zee staat zijn naam op de reddingboot.

BAS VAN BAARSEN

Onze zoon Bas droeg op de basisschool al een donorcodicil bij zich, overtuigd als hij was van het feit dat je jezelf altijd in moet zetten om een ander te helpen. Als 15-jarige werd hij ziek en bleek hij zélf een donorhart nodig te hebben. Hij stond een jaar op de wachtlijst, maar een passend hart kwam niet op tijd.
Zeilen bleek voor ons dé manier om dit grote verdriet een plaats te geven. Op het water, in weer en wind, voelen we ons in ons element, met op de achtergrond altijd de geruststellende aanwezigheid van de KNRM, die we een warm hart toedragen.
We dragen graag de naam van onze dappere zoon Bas van Baarsen voor om op de nieuwe reddingboot te plaatsen: hij heeft het niet gered, maar dat hij deel gaat uitmaken van een team stoere mannen en vrouwen met het hart op de juiste plaats, die altijd klaarstaan om anderen te helpen, is voor ons een mooie en troostrijke gedachte.

Barbara van Deijk

BAS VERHAGE

Mijn lieve broer Bas Verhage overleed plotseling op Tweede Paasdag 2017.
Na een periode van heel veel verdriet wilde ik hem graag op een speciale manier herdenken, maar ik wist niet hoe.
Totdat ik de oproep op Facebook tegenkwam dat het mogelijk was zijn naam te laten vereeuwigen op de nieuwe reddingsboot van Wijk aan Zee. Het heeft zo moeten zijn. Zijn hele leven voelde Bas zich verbonden met de zee. Dat bleek ook uit het feit dat hij als kikvorsman bij de mariniers heeft gewerkt. Ook was Bas dol op kamperen, maar dat moest dan wel bij de Noordzee zijn. Jarenlang heeft hij met zijn gezin op Julianadorp gestaan.En doordat hij nu met zijn naam op de reddingsboot komt te staan, blijft hij met de zee verbonden en heb ik een dierbare herinnering.
Met heel veel liefde voor Bas.

Je zus Greetje

BAUKE MIEDEMA

Bauke was de trotse vader van drie kinderen, zoon, broer, de liefde van mijn leven, stiefvader, zwager en oom.
Bauke was heel erg betrokken en stond altijd voor iedereen klaar. Vanuit deze mooie eigenschap doneerde hij plasma, stond hij geregistreerd als stamceldonor en zette hij zich ook sportief in voor verschillende goede doelen: Duchenne Heroes, Join4Energy en Alpe d'HuZes.
In 2018 kreeg Bauke zelf acute leukemie. Gelukkig herstelde hij hiervan en in 2022 fietste Bauke nogmaals de Alpe d'HuZes. Onderweg gaf hij nog even een interview aan Radio 10, waar hij vaak te horen was als een van de vaste limerickmakers van het programma 'Somertijd'.
In 2023 bleef Bauke zich inzetten voor Alpe d'HuZes, maar nu als motard op zijn Ducati om de deelnemers te begeleiden. Helaas bleek drie weken later dat zijn leukemie was teruggekeerd.
Wederom ging hij ervoor, ook al waren de vooruitzichten dit keer niet heel rooskleurig.
Bauke overleed op 54-jarige leeftijd. Hij laat ons prachtige herinneringen, de liefde voor hem en de liefde die we van hem mochten ontvangen na, maar is ook de inspiratie om zijn harde werk voort te zetten. Zo deden er in 2024 drie teams voor Bauke mee met Alpe d'HuZes!
We kwamen altijd heel graag in Wijk aan Zee met de kinderen en het jaarlijks meevaren met de KNRM was voor Bauke en de kinderen een onvergetelijke ervaring. Dit zijn herinneringen die voor ons nu heel waardevol zijn.
Het is dan ook heel bijzonder dat Bauke voortaan met de KNRM mag meevaren in Wijk aan Zee. ›

BEN PETERS EN LEA KUITERS

Ik wil mijn vader Ben Peters eren, omdat hij dit verdient. Mijn vader is op jonge leeftijd naar de zeevaartschool in Vlissingen gegaan en heeft altijd gevaren op de grote vaart met de VNS, zoals bijvoorbeeld de M.S Randfontein en S.S Meliskerk, als stuurman. Het water zat in zijn bloed, ook later toen hij aan de wal ging werken bij Rijkswaterstaat. In zijn vrije tijd stond het water ook centraal en gingen we er veel op uit met zijn zeilboot. Heel wat uren heeft hij daarop doorgebracht. Tot vlak voor zijn overlijden op 82-jarige leeftijd heeft hij een zeilboot gehad, totdat het door zijn dementie niet meer ging. Ook navigeerde hij in zijn vakanties op grote zeilschepen voor de grote baas van Rijkswaterstaat. Hele reizen maakten ze, van bijvoorbeeld Spanje naar Griekenland. Geweldig vond hij dat. Daarom vind ik het mooi en eervol om zijn naam te plaatsen op de nieuwe reddingboot, zodat hij altijd kan blijven varen.
Ook zijn vriendin Lea kuiters krijgt een eervolle plek op de boot. Zij deelde de passie voor het water met mijn vader. Ze hebben elkaar leren kennen via Rijkswaterstaat. Samen hebben ze heel wat gezeild samen, totdat er bij Lea alvleesklierkanker werd vast gesteld en vlak daarna bij mijn vader dementie. Ze hebben toen de boot moeten opgeven. Ondanks Lea's ziekte heeft ze nog 2 jaar voor mijn vader gezorgd, totdat de kanker haar versloeg en zij overleed. Drie maanden later overleed mijn vader in het verpleeghuis, hij gaf het op. Daarom vind ik het heel mooi dat ze samen vereeuwigd worden op de boot en samen blijven varen.
De KNRM was voor beiden heel speciaal. Ze zijn hun hele leven donateur geweest en Lea heeft de KNRM zelfs benoemd in haar testament.

BENJAMIN QUANT

Benjamin Quant, geboren in 2015, is het derde kleinkind en de jongste kleinzoon van Tineke Hekman. Ook haar naam staat geschreven op deze boot. Samen met zijn broer Tobias Quant en zijn nichten Thérèse en Eveline Hekman blijven zij zo toch in de nabijheid van hun oma op het water.

BEP LUB-LAAN

Dit is een eerbetoon aan mijn vrouw die ik vele keren 'in de steek' liet als de pieper ging. Op reddingstation Enkhuizen, waar ik eerst opstapper en later plaatsvervangend schipper was, hadden wij het druk met rond de honderd alarmeringen per jaar. Hoe vaak gebeurde het wel niet dat mijn vrouw Bep aan mij vroeg om te gaan wandelen of een dagje uit te gaan en ik het excuus had om in Enkhuizen te blijven, omdat de pieper weleens kon gaan.
Met twee opgroeiende kinderen heb ik Bep nooit horen klagen, dat heb ik zeer gewaardeerd.

BER BAKKER

Ber is onze kleinzoon die in 2015 geboren is in Australië. In zijn doen en laten een kind van zijn vader en van ons, zijn opa en oma. Tijdens een verblijf in Nederland in 2023 en 2024, zagen wij een kleinkind dat graag buiten was. Zelf namen wij hem mee op onze boot. We leerden hem vissen en brachten hem naar zwemles. Als uitje namen wij hem mee naar het Nationaal Reddingmuseum in Den Helder. Daar hebben we een onvergetelijke dag gehad.
De relatie van zijn ouders kwam ten einde en Ber ging met zijn moeder terug naar Australië. Opa en oma achterlatend met heel veel verdriet, maar ook met mooie herinneringen. Daarom een extra donatie door middel van het plaatsen van Ber zijn naam op de nieuwe reddingboot.

Peter en Carin Bakker

BERT HEINEN

Mijn vader Bert Heinen heeft in zijn jonge jaren, na zijn opleiding aan de zeevaartschool, gevaren bij de KNSM als boordwerktuigkundige. Hij maakte lange reizen over de hele wereld en was dus veel van huis. Bij de komst van zijn derde kind heeft hij een baan aan wal gezocht. Zijn hele leven vertelde hij ons verhalen over zijn tijd op 'de grote vaart'. Wij als kinderen hingen dan aan zijn lippen. Mijn vader is in 2008 op 72-jarige leeftijd overleden. Hij wordt nog steeds gemist.

BERT TIMMER

Zijn leven lang was mijn vader, Bert Timmer, aangetrokken door het water. Als jonge jongen wilde hij het liefst de beroepsvaart in en hij was altijd op, bij of in het water te vinden. Daarom besloot hij als 11-jarige jongen om Redder aan de wal te worden en besteedde hier zijn zakgeld aan: vanaf 1967 was mijn vader onafgebroken trouwe donateur. Hij droeg de KNRM zijn leven lang een warm hart toe. Hij bezocht graag de reddingbootdagen en er stond inmiddels ook eentje gepland om voor het eerst met mijn dochter naartoe te gaan. Helaas kon dit niet meer doorgaan. Kort na mijn vaders overlijden (maart 2024) kwam de oproep over de nieuwe reddingboot voorbij. Op deze manier kunnen we

mijn vader en zijn verbondenheid aan de KNRM eren en vaart hij toch nog een keer mee met de KNRM.

BERTUS

“Hou je een logboek bij?” De schipper van de KNRM, een vriend, drinkt koffie aan boord in een zeehaven en kijkt naar de stipjes op de kaartentafel. Bertus knikt naar mij en zegt: “Zij is de navigator.”
Dat is zo, maar hij zorgt voor een actuele plotter, onderhoudt de marifoon en doet allerhande technische dingen die mijn navigeren ondersteunen. Ondanks alle elektronica, en het feit dat die ons nog nooit in de steek heeft gelaten, ligt op de kaartentafel ook een papieren kaart, ingescand in de Yeoman-plotter. Ieder half uur zet ik een stipje waar we zijn, met de tijd erbij. In ons logboek noteer ik tonnen of herkenningspunten aan de kust. Er staat het weerbericht bij van vertrek, en met wat voor weer we aankwamen.
We zijn beiden zeilend opgegroeid, leerden elkaar kennen en zeilen samen verder. We betalen ons donateurschap, hijsen een vers vlaggetje in het want en zijn dankbaar.
Eén keer verloren we het roer, gingen voor anker en wachtten op de KNRM. Niks geen drama, en heel kalm weer. Wat ons beweegt, is de grote dankbaarheid voor de mannen en vrouwen van de KNRM. De geborgenheid van al die stations als we langs de kust zeilen. De onzichtbare redders die een oogje in het zeil houden en bereid zijn hun leven te wagen om ons uit de penarie te halen. Het minste wat wij kunnen doen, is op pad gaan met een goed onderhouden schip, een zorgvuldige voorbereiding doen en in staat zijn om redelijk nauwkeurig te benoemen waar we zijn, mochten we alsnog in problemen komen.

ELLY DE LOOFF

‘OM ALLE REDDINGSHONDEN TE EREN EN TE BEDANKEN VOOR HUN PRACHTIGE WERK, LEEK HET MIJ GEPAST OM DE NAMEN VAN MIJN HONDEN TOE TE VOEGEN AAN DE NIEUWE REDDINGBOOT’

BETTY BOON

Betty Boon was een vrouw van de wereld, maar ook directeur van transportonderneming gebr. Boon in IJmuiden.
Zodra ze van verre landen terugkeerde naar IJmuiden, moest ze eerst even langs de haven en het strand. De Reddingsbrigade had ook een plekje in haar hart. Zij was een echte IJmuidense. Vandaar dat wij familie, als een herinnering aan haar, dit zo’n mooi initiatief vinden.

BIRCA EN BANGSI

Met water heb ik eigenlijk niet zo heel veel, maar wel met reddingwerk en in het bijzonder met reddingshonden! Wat dat met elkaar te maken heeft? Evenals de redders op zee staan ook deze voor dit werk opgeleide honden samen met hun geleiders 24/7 klaar om in actie te komen bij een vermissing of een ramp, in alle mogelijke situaties en op alle mogelijke plekken. En dan wereldwijd. Dat doen ze ook vrijwillig en met volle inzet, net als de mensen van de KNRM. Niet alleen zoeken en vinden ze personen onder puinhopen, in gebouwen of op moeilijk begaanbaar terrein, er zijn zelfs reddingshonden die zijn opgeleid om drenkelingen uit het water te halen of slachtoffers onder water te detecteren vanaf een boot. Alles om iemand in nood of een vermiste te redden of in ieder geval terug te kunnen brengen naar hun dierbaren.
Om alle reddingshonden te eren en te bedanken voor hun prachtige werk – en mijn eigen honden in het bijzonder – leek het mij gepast om hun namen toe te voegen aan de nieuwe reddingboot. Zodat zij hun buitengewone zoekvermogen kunnen inzetten bij elke uitruk. Geef maar gewoon het commando: “Zoek persoon!”

Elly de Looff

BJORN

Mijn zoon Bjorn was zich er op jonge leeftijd al van bewust dat hij een leven wilde leiden waarin hij zijn wensen kon laten uitkomen. Hij voelde en zei ook dat hij niet oud zou worden. De motivatie was groot.
Na de studie Small Business lukte het na meerdere pogingen een bedrijfje op te zetten. Het was gelukt!
Met hulp van investeerders kwam zijn grote wens uit: zijn eigen botenbedrijf, Madera Ribs in Rotterdam. Hij was blij en trots.
Zijn eerst verkochte boot ging in 2007 naar Ameland, een kleine reddingboot. Grotere orders volgden, ook vanuit buiten Nederland en Europa. Hij timmerde, inmiddels met zijn medewerkers, enorm aan de weg.
Tot de grote economische crisis kwam in 2012. Orders waren er ›

genoeg, maar de bank wilde niet meer voorfinancieren. En Madera Ribs ging failliet. Een groot verdriet voor Bjorn. Maar een veel groter verdriet volgde al snel. In datzelfde jaar werd melanoomkanker bij hem geconstateerd. Al gauw vernielde de kanker in een razendsnel tempo zijn lichaam.
Na ruim 5 maanden stierf mijn dappere, lieve jongen op 28 mei 2014. Hij was toen 36 jaar.
Wat mis ik hem. Ik vind het een mooie gedachte dat zijn naam, samen met die van zijn broer Ralph en hun overleden vader Frans, op de KNRM-reddingboot geschreven staat.

Ria Hazewinkel

BRAM BURGGRAAFF

Bram's droom was van jongs af aan om zeeman te worden. Opa en oma woonden in Vlissingen. We kwamen er vaak en genoten van de mooie kust en de scheepvaart die de Schelde in- en uitging.
De middelbare school vond Bram een straf; hij wilde zo snel mogelijk naar de zeevaartschool om z'n droom waar te maken.
In 2005 ging hij naar het Scheepvaart en Transport College in Rotterdam om eindelijk aan de beroepsopleiding te beginnen. Hij voelde zich er als een vis in het water.
Na drie theoriejaren kon hij aan een vaarstage van een half jaar beginnen. Hij voer bij JR Shipping wekelijks tussen Dublin, Bilbao en Liverpool. Hij genoot met volle teugen.
Na afronding van z'n stage volgde een afsluitende theoriefase.
Helaas kreeg Bram een maand na de start van deze fase een epilepsieaanval. Dit was het begin van het einde van z'n droom. In 2010 heeft hij de opleiding

RIA HAZEWINKEL

'IK VIND HET EEN MOOIE GEDACHTE DAT ZIJN NAAM, BJORN, SAMEN MET DIE VAN ZIJN BROER RALPH EN HUN OVERLEDEN VADER FRANS, OP DE KNRM-REDDINGBOOT GESCHREVEN STAAT'

moeten staken. Na 2010 heeft Bram veel alternatieven gezocht, maar uiteindelijk niet kunnen vinden.
Hij is op 28 oktober 2023 overleden. Het voelt voor ons goed dat zijn naam op de reddingboot is vermeld, en dat hij nog vaak buitengaats kan gaan.

Trotste ouders, Ineke en Henk Burggraaff

BRAM STREEFKERK

Ik heb mijn man Bram leren kennen op het strand van Ouddorp waar mijn ouders een strandpaviljoen hadden.
Bram heeft z'n loopbaan gediend bij de Marine en heel wat jaren bij de Marine Luchtvaartdienst.
Tijdens deze periode zijn we getrouwd en hebben wij twee zoons gekregen. Hij is veel op trip geweest. De liefde voor de watersport hebben we altijd gedeeld en we hebben 30 jaar met onze boot door Nederland gevaren. De eerste tijd met onze jongens en later samen. In 2021 hebben we onze boot helaas moeten verkopen, omdat het onderhoud te zwaar werd voor Bram.
En nu heeft een nare ziekte bij Bram een plek in ons leven ingenomen, dus hebben we op tijd de boot verkocht.
Omdat ons hart uit gaat naar de KNRM, vooral reddingstation Ouddorp waar twee neven van ons vrijwilliger zijn, en wij al vanaf 2007 donateur zijn, vind ik dat Bram z'n naam op de nieuwe boot zou passen.

Pia Streefkerk

BRUIN KLAPPE

Mijn vader voer als radio-officier z'n hele leven op de grote vaart en was vanaf 1958 donateur van de KNRM. Na zijn overlijden in 2013 hebben wij als gezin bij hoge uitzondering zijn as door de KNRM in Egmond aan Zee mogen laten uitstrooien over zee. Vanaf dat moment heb ik besloten om zijn donateurschap over te nemen, en ik hoop dat mijn kinderen dat later ook gaan doen. Zo blijft mijn vader en wij als familie voor altijd verbonden aan de KNRM. Op naar een 100-jarig donateurschap!

CARLINE

Gewoon mijn eigen naam. Ik kon vanuit m'n slaapkamerraam de duinen zien. Alle vakanties bestonden uit dagen naar het strand bij Ter Heijde aan Zee. Zelfs als we terug naar school gingen, liepen m'n nichtje en ik na school naar onze moeders boven 'aan het slag', linksaf bij de tweede dam. Zwemmen in zee mochten we alleen bij de Paal, tussen twee dammen.
Ieder jaar waren er Duitse vakantiegangers die gered moesten worden, omdat ze te dicht bij de dam zwommen.
Tijdens m'n puberteit, zomeravonden even een duik in zee. Of zondagochtend na een uurtje joggen ook een duik in zee.
In 1992: huisje, boompje en 'lid' van de

KNRM. En via kerstkaarten trouw ieder jaar de Redding Maatschappij steunen. Tijdens een verhuizing van het werk mochten we een goed doel opgeven. Dus ik natuurlijk de KNRM ingevuld. En? Gewonnen. Mooi: €1.000 naar mijn KNRM. Ze vonden het een mooi en origineel goed doel.
Later met de kinderen via Stellendam, rijdend langs de opstelplaats van de KNRM naar Ouddorp, naar het strand. Heerlijk, genieten van zee en zand en de geruststelling dat de KNRM er is. Petje af.

CATHARINA CORNELIA MARIA KLEINMAN

Ik ben mijn moeder Catharina Cornelia Maria Kleinman erg dankbaar dat ze mij het leven schonk en voor haar verzorging tot volwassenheid.
Mijn vader heeft vroeger gevaren bij Wijsmuller op een sleepboot en later trouwde hij met mijn moeder Catharina op een sleepboot op de binnenwateren. Op mijn 12de kochten mijn ouders een houten kajuitzeilbootje, een Kolibri 5.60, waar we met ons gezin van zes een aantal jaar samen op voeren. Mijn moeder vond het varen en zeilen erg leuk. M'n ouders kochten later een grotere zeilboot, een Defender 27, waarmee we ook het IJsselmeer opgingen. Daar hadden we de eerste kennismaking met de KNRM. Op weg naar Enkhuizen, rond 1985, werden we overvallen door een voorjaarsstorm. De 7.5 pk buitenboordmotor was te zwak om nog tegen de westenwind in te komen, zeker omdat we een andere zeilboot met motorpech op sleeptouw hadden.
Mijn vader liet de zeilboot voor top en takel meewaaien met de wind, richting het oosten. Omdat in de verte de lagerwal lag, waaronder het Vrouwenzand bij Stavoren, vroeg hij ons om in de marifoon: "Panne, panne, panne" te roepen. "Hier de Goldfish, we hebben sleephulp nodig."
De reddingvlet Spaanderbank van KNRM Enkhuizen voer uit en had ons op tijd te pakken om niet op de zandbanken te verdagen.
We werden toen uiteraard Redder aan de wal.

Matthieu van Leeuwen

CHARLOTTE JANSEN

Onze kunstenaar-dochter leed aan de ziekte ALS.
Gelukkig voor haar heeft ze nog in een vroeg stadium deze wereld kunnen verlaten. Ze is op bijzondere wijze midden in de natuur herdacht, haar as is in rivier de IJssel verstrooid. Het aanbrengen van haar naam op de reddingboot voor Wijk aan Zee kwam op een passend moment. Dank voor deze gelegenheid.

CHESTER BECK

In 2014 adopteerde ik Chester uit Spanje. Hij was een Bossi-Poo, een kruising tussen een Boston Terriër en een Poedel. Er was meteen een klik. Hij sprong bij de opvang direct op mijn schoot en bleef me vragend aankijken. Ik viel direct voor die lieve, trouwe ogen en eigenlijk op dat moment wist ik zeker dat hij mijn maatje zou worden. Chester week al die jaren niet van mijn zijde en heeft me door moeilijke periodes heen gesleept door me te troosten, te laten lachen, en meer. In 2023 heb ik m'n maatje Chester moeten laten gaan, hij was op. Ik heb geen moment getwijfeld over zijn naam op de reddingboot. Ik zie het zo: Ik heb hem van de straat gered in Spanje en hij heeft mij gered in moeilijke tijden. Daarom wil ik zijn naam laten vereeuwigen op de nieuwe reddingboot van... de Redding Maatschappij!

CHIMO

Lieve Chimo is bijna 16 jaar altijd met ons meegevaren. De eerste keer als kleine pup. Voorop met je neus in de wind, kwispelend naar honden op andere boten. Altijd alles goed waarnemen. Als we erg schuin gingen, kroop je op schoot en werd het laveren soms wat lastig. Maar wat hadden we altijd plezier met je. Met z'n drieën in de kleine kajuit slapen, gezellig. Een keer stapte je te vroeg van boord en moesten we je redden. Wat missen we je. Vaarwel, onze lieve vriend!

CHRIS DE VRIES

Eigenlijk zou deze naam tweemaal op de boot moeten staan. De eerste keer voor mijn vader die in 1956 donateur werd door een inzamelingsactie voor twee nieuwe motoren voor de reddingboot 'Insulinde'. Hij is tot zijn dood in 2004 donateur gebleven. Hij heeft mij de liefde voor de watersport en dan met name het zeilen bijgebracht, en ook de voorkeur voor het werken met hout. Die beide liefdes resulteerden in een eigen zeilschip voor hem (een verbouwde reddingsloep) en later een kleinere versie (ook een reddingsloep) voor mij. Toen de mijne klaar was ben ik ook donateur geworden, omdat ik in mijn vakanties op het IJsselmeer voer.
De tweede naam zou voor mijn oudste zoon zijn (vernoemd naar mijn vader) die in 2021 onverwacht overleed aan de bijwerkingen van het coronavaccin. We missen hem nog steeds en putten moed uit de vele positieve verhalen die we te horen kregen na zijn overlijden. ›

CHRIS WARMENHOVEN

Mijn vader Chris Warmenhoven was jarenlang commandant van de wipperploeg in Wijk aan Zee. Op 13 november 1972 heeft de wipperploeg van Wijk aan Zee samen met reddingstation Egmond aan Zee tijdens een zware storm de 29 opvarenden van het gestrande Chinese schip Wan Chun gered. De wipperploeg van Wijk aan Zee spotte als eerste de Wan Chun. Ik was een klein meisje, maar herinner me dat alle lampen aan waren toen ik beneden kwam. Het is de laatste redding in Nederland die met het wippertoestel is uitgevoerd. De Wan Chun heeft daarna nog 2 jaar op het strand bij Paal 47 gelegen. Mijn vader was ontzettend trots op deze actie en is op het water bij Paal 47 uitgestrooid. De naam van zijn broer, Siem Warmenhoven, komt ook op de reddingboot te staan. Hij was bemanningslid van de reddingboot van Wijk aan Zee. Het is een troostende gedachte dat de naam van mijn vader op deze manier verbonden is met de Redding Maatschappij.

CHRISTIAAN CHRISTINUS DE BOER

Mijn vader Christiaan Christinus de Boer had een schelpenzuiger genaamd De Nieuwe Schans I, waarmee hij gemiddeld drie vrachten schelpen per week ophaalde. Deze schelpen werden verder verwerkt door het bedrijf Wilhelm Koeneman in Leer, in Duitsland. Ik ging vaak mee om te helpen en vond het prachtig op zee. De schelpen werden gezogen in de buurt van het Duitse eiland Borkum.
Het ging goed met het bedrijf. Daardoor besloot mijn vader het schip te verbouwen. Er lag een Brons-motor in het schip, die werd vervangen door een nieuwe Kromhout-motor die veel meer kon. Alles werd elektrisch, zodat hij alles vanuit de stuurhut kon bedienen: nieuwe pompen, een nieuwe schutzeef, nieuwe opzuigbuizen, enzovoort. Hij had in die tijd de modernste schelpenzuiger van Noord-Nederland. De verbouwing in 1964 kostte 165.000 gulden.
In de wintermaanden lag het schip in de haven van Delfzijl, wat ook zijn thuishaven was. In december 1965 wilde mijn vader nog één vracht schelpen halen voordat het schip stil kwam te liggen. Ik wilde ook mee voor de laatste keer dat jaar, maar ik kreeg geen vrij van school omdat ik nog proefwerken moest maken voor het kerstrapport.
Dus ging mijn vader voor de laatste keer dat jaar schelpen zuigen met zijn knecht, die al jaren bij hem werkte. Meestal gingen ze in de wintermaanden met twee schepen op pad. Ook het schip De Berkelstroom ging mee om voor de laatste keer dat jaar schelpen te zuigen. De Berkelstroom keerde met een vol schip terug in de haven van Delfzijl, maar mijn vader was een paar uur later nog steeds niet terug. We hebben later aan de schipper van De Berkelstroom gevraagd of hij mijn vader nog had gesproken. Hij vertelde dat hij mijn vader had gemeld dat hij terugging naar de haven met een vol schip, en dat mijn vader had gezegd dat hij ook bijna klaar was en zou teruggaan.
Maar hij kwam niet terug.
Pas een week later, op 19 december 1965, kregen we te horen dat mijn vader was gevonden op een pier van het Duitse eiland Norderney. De knecht hadden ze gevonden in een rubberboot bij lichtschip Wilhelmshaven. Mijn vader is 43 jaar geworden, veel te jong. Ze zijn beiden niet verdronken, maar door de kou overleden.
Na het overlijden van mijn moeder – zij is 90 jaar geworden – zijn mijn vrouw en ik naar Norderney gegaan, omdat ik wilde weten waar ze mijn vader hadden gevonden. Bij het gemeentehuis vroegen we of ze mij iets konden vertellen over mijn vader. Ik werd geweldig ontvangen en direct doorgestuurd naar iemand van het archief. Die heeft met de namen van mijn vader en moeder gezocht en vond een papier waarop stond dat mijn vader gevonden was aan het einde van een pier, genaamd Pier E. Ik mocht het papier kosteloos meenemen.
Beneden bij de ingang van het gemeentehuis vroeg ik aan de portier de weg naar Pier E. Hij zei: “Wacht maar even”, en kwam terug met een politieagent die ons naar Pier E bracht. Geweldig, wat een service. Aan het einde van Pier E stond een reddingboothuis, wat wel heel toevallig was.

COR LEMSON

Mijn man is vorig jaar overleden. Hij had zelf een motorboot en droeg de KNRM een erg warm hart toe.

COR RONDA

Mijn vader is al heel veel jaren een trouwe donateur van de KNRM. Als kind nam hij mij mee naar Egmond, waar hij vandaan komt, en bezochten we jaarlijks de open dag van de KNRM. Ook zijn kleinkinderen heeft hij vol trots meegenomen. Het blijven heel mooie herinneringen. Daarom dacht ik direct aan hem toen ik deze actie zag. Hij is vol trots, toen hij hoorde dat ik hem had opgegeven. Ik vind het een mooi idee dat zijn naam op de boot zal rondvaren.

CORNELIA MARGARETHA P. MAAS

Een moeder en oma uit duizenden! Een ongelooflijk gemis. Nu nog steeds na

8 jaar. Iedere dag is ze wel even bij je. Soms is het nog steeds niet te geloven dat ze er niet meer is. Trots was ze, op ons allemaal maar vooral op haar vijf kleinkinderen Jeroen, Alex, Frits, Mark & Annemiek. Haar naam verdient een plaats op reddingboot. Ze was voor ons altijd een reddende mama en oma.

CORNELIS JANSEN

Onze opa Cornelis Jansen voer op een logger in Vlaardingen in 1911, bij rederij John Bergwerf. Hij had een dienst geruild met iemand, omdat mijn moeder geboren moest worden. Maar de volgende reis die hij moest varen, is hem fataal geworden. Hij is nooit meer thuisgekomen, nooit aangespoeld, nooit iets meer van vernomen.
Mijn oma bleef met drie kindertjes achter en mocht de eerste vijf jaar niet hertrouwen, omdat er geen overlijdensakte was. Per briefkaart kreeg ze het bericht te horen (die briefkaart hebben we nog, een dierbaar bezit).
Mijn moeder dacht altijd, toen ze nog op school zat: misschien staat mijn vader op een dag voor het raam... Maar dat is jammer genoeg nooit gebeurd. Ze heeft haar vader nooit gekend. Zijn graf was in de golven.
Daarom vind ik het nu heel mooi dat zijn naam straks op de golven mag drijven.

Dank je wel, KNRM.

Kleindochter van Cornelis Jansen

CRISTIJN DU MARCHIE SARVAAS

1982, mijn vader was 16 jaar oud en zat op UWC Atlantic College, een internationale school in Llantwit Major in Wales.
De RNLI was een belangrijk onderdeel van het leven op school. Ze stonden aan de wieg van de RHIB, maakten hun eigen wetsuits, en mijn vader schopte het tot kapitein van de reddingboot – een grote verantwoordelijkheid op die leeftijd.
Terug in Nederland, na zijn studententijd, werd hij uiteraard donateur van de KNRM. Zijn vrijgezellenfeest vierde hij met vrienden aan boord van een KNRM-boot, en later ging ik ieder jaar met hem mee naar de open dag van de KNRM in IJmuiden. Op foto's van die dagen zie je mij met een grote lach en een verwarde kop met haar naast hem genieten. Net zoals hij.
10 jaar geleden is papa, veel te vroeg, overleden. Ik was zelf 16 jaar oud en heb zijn donateurschap van de KNRM geërfd, en zijn liefde voor de KNRM voortgezet. Mijn vaders naam hoort zeker thuis op de nieuwste reddingboot van de KNRM.

Emma du Marchie Sarvaas

DAEN HOPMAN

Onze zoon Daen is op 19-jarige leeftijd naar een feest gegaan bij de Lichtfabriek in Haarlem om daar Oud & Nieuw te vieren van 2006 op 2007. Helaas is Daen van dit feest niet thuisgekomen. Daen is vermist.
Met veel zorg en betrokkenheid, is er naar Daen gezocht. De ME, duikers, de Marine, brandweermannen, politie, rechercheurs en ook de KNRM waren Daen aan het zoeken.
Daen is na 19 dagen gevonden in het water. Ik hoef niet te vertellen, wat een niet te dragen verdriet wij hiervan hebben.
Maar mijn hart maakt een sprongetje wanneer ik aan al die lieve, fijne mensen van de hulpverlening denk. Zoveel liefde, emotie en een professionele aanpak. Ik ben dankbaar de Reddingsbrigade op deze wijze te hebben mogen leren kennen.
Dat de naam van Daen op deze reddingsboot komt te staan, vind ik heel bijzonder, het maakt me trots en ik vind het ook een eer. Dank jullie wel.

Lieve en warme groet van de moeder van Daen, **Saskia**

DAISY DAY

Daisy was ons huisdier, een poes. Ze mocht slechts 5 jaar worden. Ze werd zomaar ineens erg ziek: haar lichaam viel haar eigen bloed aan. Zelfs een bloedtransfusie met het bloed van haar zusje mocht niet baten.
We hebben haar in december 2022 thuis in laten slapen.
Hier haar en mijn verhaal.
Ik ben altijd een dierenmens geweest. Toen wij kinderen kregen, heb ik voor mijn drie poezen (met pijn in mijn hart) een ander baasje moeten zoeken. Eén van onze kinderen had erge last van eczeem. Toen hij het huis uitging, durfde ik het weer aan.
Voor mijn 50ste verjaardag had ik geld gekregen van mijn familie. Daarmee heb ›

SASKIA

'DAT DE NAAM VAN DAEN OP DEZE REDDINGSBOOT KOMT TE STAAN, VIND IK HEEL BIJZONDER, HET MAAKT ME TROTS EN IK VIND HET OOK EEN EER. DANK JULLIE WEL'

REINILDE DE STAEPELS

‘DAAROM BEN IK ZO BLIJ DAT IK DIRK JAN LUYTEN MET ZIJN VOLLEDIGE NAAM, MEDE ONVERGETELIJK MAG MAKEN DANKZIJ DIT MOOIE INITIATIEF’

ik de zusjes Minou en Daisy gekocht. Ik wilde het één keer meemaken: twee kittens. Minou en Daisy – een schildpadpoes en een lapje. Lapjes zijn zo eigenzinnig, en dat was Daisy zeker. De poesjes zouden we met een week of 7 à 8 ophalen. Toen ze 6,5 week waren, werden we gebeld: de mensen gingen op vakantie. We konden ze nu ophalen, anders kon het zijn dat de moeder ze mee het weiland in nam, en dan zouden ze het misschien niet overleven. Natuurlijk was dat helemaal fout, maar we hebben ze toch maar opgehaald. Twee hele kleine donderstenen.
Daisy was gek op onze jongste zoon. Ze gaf zijn vriendin een tik, hij was van haar. Postpakketjes werden door haar fanatiek uitgepakt. Ze liep mee door het hele huis. Vaak kwam ze pas binnen als ik vis voor haar kookte. Het was zo’n portret.
Ze was geen knuffel, maar drukte wel haar neus tegen de mijne. De hond werd door haar gewassen. Ze was heel speciaal.

DAMARIS CATARINA KALKHUIS

Mijn dochter Damaris Catarina is geboren in oktober 2005. In datzelfde jaar in augustus werden twee jonge kinderen vermoord in Tolbert, genaamd Daniël en Damaris.
Toen wij dit hoorden op het nieuws, besloten mijn vrouw en ik om één van deze namen ter nagedachtenis te geven aan ons toen nog ongeboren tweede kind. Het werd een meisje vandaar Damaris.

DANIELLE FRANCISCA NIEUWELINK

Danielle was mijn kleindochter. Geboren op 4-12-1998, overleden op 4-1-2024 aan de gevolgen van acute leukemie.
Aanvullend noem ik ook haar ouders: Jan Nieuwelink en Johanna Nieuwelink-van Dijk. De inschrijving was helaas al gesloten toen we haar partner Bryan wilden toevoegen.
Als kind heb ik zelf Toxopeus ontmoet. Ook weet ik van een aantal boten van de familie Visser-Politiek, met name op de Waddenzee, zij waren relaties van mijn grootouders Pietersma.
De nieuwe boot gaf mij de gelegenheid om ook Danielle te herdenken.

DANNIE PLEIJSTER

Ik heb de naam van mijn overleden man, Dannie Pleijster, laten vastleggen.
Toen de KNRM bekendmaakte dat er een nieuwe reddingboot zou komen en je een naam kon laten vastleggen, aarzelde ik geen moment. Wat een prachtig en symbolisch gebaar van de KNRM!
Dannie was een gepassioneerd watersporter en voelde zich sterk met het water verbonden. Op deze manier lijkt het alsof hij toch nog het water op gaat.
Hopelijk zal zijn naam, samen met vele anderen, blijven meevaren op golven van hoop en redding.

DE BRUNTE

Als kind ben ik zeilend opgegroeid. Mijn ouders hebben een zeilboot en alle vakanties waren op het Wad. Het Duitse en Nederlandse Wad, ik ken het allemaal. Zelf heb ik leren zeilen in een houten boot die mijn vader in de woonkamer had gebouwd. Hij kon in twee helften op het dek. Leg dat op school maar uit: mijn vader bouwt een boot in de woonkamer, mijn vader heeft hem doormidden gezaagd. Juf deed toch maar even navraag. Het bleek allemaal te kloppen. Later ben ik zelf gaan zeilen bij de zeeverkenners en in een polyester Spanker die mijn ouders voor ons hadden aangeschaft. Toen ik verkering kreeg, hebben we samen een boot gekocht. Mijn ouders hielpen mee met opknappen. Twee boten verder hebben mijn ouders ook geholpen onze Westerly op te knappen. Onze eigen kinderen groeien nu ook zeilend op. Heerlijk! Met twee boten op pad. Mijn ouders hebben 2 jaar geleden de KNRM moeten contacten, omdat ze een drenkeling vonden. De man heeft het ternauwernood gered. Afgelopen zomer kwamen wij als eerste bij een verdrinking aan. We hebben de vrouw opgevangen, maar niets voor haar man kunnen betekenen. Dit zorgde ervoor dat het ontzag en respect voor de KNRM weer naar boven kwam. Dus toen ze jarig waren kwam de vraag: wat geven we? Toen kwam jullie naamactie voorbij. Hun eigen namen zouden ze niet willen. Mijn vader heeft zijn boot ooit Ans genoemd, waar hij Sjans van heeft moeten maken. Dus de naam van hun boot: De Brunte. Hopelijk kunnen we er nog jaren samen op zeilen.

DEBORAH DE JONG

Zelf ben ik al jarenlang actief in en op het water. Ik ben vroeg begonnen met zwemmen (ABC), daarna ging ik verder

bij de Reddingsbrigade. Eerst in Best en later in Eindhoven, waar ik tot op heden nog steeds actief ben.
Na het behalen van de benodigde diploma's werk ik in zwembaden, vakantieparken en op het strand.
Ook draai ik bewakingen, zoals Sinterklaasintochten, Swim to Fight Cancer, festivals en nog veel meer.
Hierbij maak je natuurlijk van alles mee: vreugde, verdriet, spanning en plezier.
Maar je weet dat het belangrijk is dat er mensen op het water zijn.
In en op het water voel ik me echt thuis. Met mijn naam (en die van mijn vader) op de boot zal ik nog meer op het water te vinden zijn.

DICK BEP VAN DER MEER

Mijn vader was gek op de zee. Niet zozeer varen, maar er elke dag zwemmen. Zodra wij naar onze caravan gingen, fietste hij naar zee om te zwemmen. Heerlijk vond hij dat. Ook surfen en kanoën deed hij op zee.
Naast judo was dit zijn grote passie.
Hele families heeft hij op zijn surfplank meegenomen en kennis laten maken met het water. Hij was een bekend gezicht bij het strand van Ouddorp.
Maar op het strand zát hij nooit.
Voor hem geen stoel of handdoek om op te liggen. Altijd in het water. De reddingboten en de mensen die deze bestuurden, daar had hij enorm respect voor. De gedachte dat hij voor altijd zal worden vereerd op een reddingboot, is een mooie gedachte.

DINY OUDE VOSHAAR

De liefde van mijn moeder voor de zee was enorm. Zelfs op haar sterfbed was een laatste wens: de zee nog een keer zien. Wij zijn in 1968 verhuisd van Rotterdam naar Raalte, dus 'even' naar de zee was niet meer vanzelfsprekend.
Als hardwerkende vrouw kwam mijn moeder er niet aan toe om naar het westen, naar haar geliefde zee te gaan.
Toen ze zo vreselijk ziek was, is mijn broer met haar in de rolstoel naar de zee geweest. Eenmaal daar genoot ze enorm. Ze reikte met haar hand in de verte en vertelde hele verhalen over haar liefde voor de zee.
Mijn broer heeft alles opgeschreven over hoe die bijzondere dag verliep en het verwerkt in een gedicht dat is voorgelezen tijdens haar uitvaart.
Iemand die zó van de zee hield, verdient gewoon een plekje op een bijzondere boot. Als verpleegkundige redde zij levens, en dat doet de KNRM ook. Hoe goed past dat bij elkaar?

DIRK JAN LUYTEN

Op onze huwelijksverjaardag, 17 april 2013, zouden we mosselen gaan eten in Yerseke. Wij, een stel uit Antwerpen. Dirk Jan gewoon Dirk in de omgang, en ik Reinilde. We gingen vieren, maar het leven gleed gewoon uit hem weg.
Allebei zot van bootjes. We hadden er een in Bretagne. Niet om mee langs de gevaarlijke kusten te varen, maar om gewoon rustig te dobberen op de rivieren en kanalen met hun ontelbare sluisjes. Dat hebben we zo'n 30 jaar met ontzettend veel plezier gedaan. Het heet niet voor niets pleziervaart.
De schok van het plotse heengaan van mijn man op zo'n mooie dag heeft lang nagezinderd, en eigenlijk ben ik er nog steeds niet overheen.
Ik woon sinds een zestal jaar in Zeeland en ben nog altijd zot van bootjes... op een afstand dan. Ik las gretig over de 200ste verjaardag van de KNRM, een bericht dat ik toevallig onder ogen kreeg. Ik besloot onmiddellijk die dappere redders op zee te steunen.
Kort daarna kwam de oproep om iemand te vereeuwigen op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee. Het leek wel een geschenk uit de hemel.
Want wat me opviel en waaraan ik me heel erg stoorde, was hoe snel een mens gewist wordt wanneer hij sterft.
Daarom ben ik zo blij dat ik Dirk Jan Luyten met zijn volledige naam, mede onvergetelijk mag maken dankzij dit mooie initiatief.
Het mijne is geen relaas van een heldendaad, maar een verhaaltje over liefde of, zoals wij in Vlaanderen zeggen: "Over heel graag zien."

Reinilde Staepels

DIRK VAN BODEGOM

Mijn man Dirk is in 2021 overleden. Ik mis hem nog elke dag.
Dirk was een fervent zeiler en zeilinstructeur. Eenmaal in het bezit van een eigen boot, gingen wij naar zee.
Toen wij gevraagd werden een boot terug te varen uit Denemarken zeiden wij gelijk ja. Op de terugweg van Cuxhaven naar Den Helder maakten wij gebruik van een 'weergaatje', want wij moesten weer aan het werk!
Die gok pakte verkeerd uit. Het 'weergaatje' was verdwenen in de vroege ochtend en inmiddels stond er windkracht 7 tot 8. Wij konden de haven van Vlieland niet meer binnenvaren om te schuilen vanwege de grondzeeën.
We bleven op zee en werden beiden zeeziek. We hebben de KNRM opgeroepen. Na een ruige tocht maakten wij na ruim 2 uur dankbaar de lijnen vast in de haven van Vlieland.
Wat een gouden kerels zijn dit; kundig, vastberaden en vriendelijk!
Een week later voeren wij de haven van Scheveningen uit met windkracht 4 en een knobbelige zee. Wij verheugden >

ons op een laatste zeildag op weg naar onze eindbestemming. Ter hoogte van Terheijden verloren wij de mast met volle zeilen. Wat een schrik!
Maar ook hier was de KNRM in no time langszij met maar liefst drie reddingboten. Wat een hulp van zoveel zorgzame vrijwilligers met de nodige humor.
Dit is de reden waarom ik de naam van mijn man op de reddingboot wil laten zetten. Hij mag nu in naam mee als de KNRM uitvaart, samen met de mannen en vrouwen waar hij zo'n diep respect voor had, en ik nog steeds heb!

DIRK VONK

Dirk Vonk groeide op in Den Helder en zo ook wij, zijn kinderen. Doris Rijkers was één van de grote namen uit onze stad en jeugd, en zolang wij ons kunnen herinneren kwam het blad van de Koninklijke Noord- en Zuid-Hollandsche Redding Maatschappij bij ons in de brievenbus. Dirk Vonk ging graag naar de dijk en kocht, zodra dat financieel kon, een klein kajuitbootje (rond de 5 meter) waarmee wij (nu ondertussen zelf 65-plus) als gezin vele memorabele vakantietochten maakten. Water, varen en de Redding Maatschappij lagen onze vader nauw aan het hart. Toen de oproep kwam om bij te dragen aan een nieuwe boot voor de KNRM, vonden we het een mooi idee om ter nagedachtenis de naam van onze vader te laten plaatsen en zo het geweldige werk van de KNRM te steunen.

DIRK DE ZEEUW SENIOR

Dirk is geboren in september 1917 op Terschelling als middelste van twee zussen. Korte tijd later wordt vader Tjallingius benoemd als machinist in de centrale op Vlieland en verhuist het gezin naar dat eiland.
Dirk doorloopt daar het basisonderwijs en gaat daarna, zoals vele eilandkinderen, naar de wal naar school. Voor Dirk is dit de ambachtschool in Harlingen, met als doel metaalbewerking. Daarna gaat hij terug naar Vlieland en ook hij ontkomt niet aan de dienstplicht. Als hij terugkomt, treedt hij bij Rederij Doeksen in dienst als machinist.
Als Nederland in augustus 1939 mobiliseert wordt ook hij opgeroepen om mee het vaderland te verdedigen. De rederij heeft daar andere ideeën over en haalt hem korte tijd later terug: "onmisbaar!" Hij zal de hele oorlog bij de rederij blijven varen. Intussen trouwt hij in mei 1942 in Harlingen en vestigen zich op Vlieland. Ze krijgen twee kinderen, een dochter en een zoon. September 1945 verlaat hij de rederij en gaat het gezin hun geluk beproeven in Harlingen. Dit gaat goed, totdat zijn vader meldt dat er een vacature is ontstaan in de centrale op Vlieland. Het plan is snel gemaakt en ze verhuizen in de zomer van 1952 terug naar Vlieland. Het gaat allemaal redelijk goed en als zijn vader met pensioen gaat, neemt hij het stokje over. In 1962 wordt in het gezin nog een jongetje geboren, Dirk junior. Dit is even anders, want de andere jeugd is intussen uitgevlogen.
Toch is het gezin gelukkig en brengt Dirk junior weer wat reuring in het gezin, maar als hij achttien is overlijdt Dirk senior na een kort ziekbed. Het is dan juni 1980, hij wordt slechts 62 jaar oud. Dirk junior wordt later opstapper bij de KNRM en brengt het tot één van de schipper op reddingstation Vlieland. Intussen loopt de tijd en vaart er weer een Dirk de Zeeuw op de veerboten van Rederij Doeksen, nu als één van de stuurlieden. De cirkel is rond en vaar je met velen mee op een reddingboot, behouden vaart!

EDWIN BAKKER EN KEVIN BAKKER

Onze zoon Kevin vertelde ons dat hij de naam van opa Cees Bakker op de reddingboot laat zetten, omdat hij met hem vaak ging kijken bij de reddingstations. Onze zoon is altijd heel erg geïnteresseerd geweest in alles van de KNRM. Als kleine jongen keek hij altijd of er een reddingstation was. Inmiddels werkt hij bij de Kustwacht in Den Helder en heeft veel contact met de KNRM. Omdat hij heeft gekozen voor opa, kies ik ervoor om hem en mijn man Edwin, zijn vader, op de reddingboot te zetten. Zo staan straks drie generaties op de nieuwe boot. Dat vind ik enorm bijzonder.

EGBERT FRIJLINK

Mijn man Ep is ruim 60 jaar donateur geweest van de KNRM, sinds 1963. In november 2023 hebben we nog een bijzonder gezellige dag gehad in het reddingstation van Urk. Hiervoor nog steeds mijn dank.
Mijn Ep is overleden in april 2024 op 88-jarige leeftijd, maar was een watersporter in hart en nieren en vooral een zeiler.
Hij heeft medailles behaald met wedstrijdzeilen met de BM uit 1955, de 2e prijs, en natuurlijk in 1957 de 1e prijs. Hij was altijd erg voor verbetering en vernieuwing en had al snel reddingsmiddelen en overlevingspakken.
De KNRM heeft zelfs nog een keer hulp geboden, omdat hij tijdens een wedstrijd iemand aan boord had die last van nierstenen kreeg. Hij was in gesprek met de Waterpolitie toen de schipper van de Urker reddingboot hulp aanbood. De patiënt is van boord

gehaald en naar de wal gebracht waar al een ambulance klaarstond.
Na diverse zeilboten, van hout tot staal tot polyester, is het later een motorboot geworden. Natuurlijk een heel ander vaargebied, maar toch wel veel genoten.
Toen hij in april 2024 zijn einde voelde naderen, is besproken hoe dat afscheid geregeld moest worden. Natuurlijk gecremeerd en de as met een zeilboot uitstrooien in het Kattegat. Fijn in het gebied waar hij veel gevaren heeft.

Anneke

EGBERT KUNST

In mijn jeugd gingen we vaak naar het huisje op Ameland van mijn oudoom Egbert en oudtante Attie. Hier lag altijd een stapel van het tijdschrift De Reddingboot, omdat mijn oudoom al jaren donateur was van de KNZHRM en later de KNRM. Elke vakantie las ik die stapel tot ik alle reddingstations en reddingboten met hun specificaties uit mijn hoofd kende. Daarnaast bezochten we ook het museum met de paardenreddingboot in Hollum en de Johannes Frederik in de Ballumerbocht. Hierdoor is mijn passie voor de KNRM en de reddingboten aangewakkerd, waar ik tegenwoordig nog steeds van kan genieten. Helaas is mijn oudoom overleden toen ik 10 jaar was en heb ik de passie daardoor niet heel lang kunnen delen. Maar ik ben hem altijd dankbaar gebleven voor die eerst kennismaking met de KNRM. Vandaar dat ik het heel mooi vind om ter nagedachtenis aan hem zijn naam op deze boot te kunnen zetten.

EGBERT MARINUS ROEST

Op het moment dat ik op Facebook zag dat je een naam op een nieuwe reddingboot kon laten zetten, was mijn oudste broer net een kleine maand overleden. Het voelde alsof het zo moest zijn. Mijn zus en ik besloten meteen dat we de naam van onze broer op de reddingboot wilden laten zetten. Onze broer begon als tiener op de Pollux in Amsterdam en ging na die opleiding de grote vaart op. Zijn grootste wens kwam uit toen hij werd toegelaten tot de commando-opleiding bij het Korps Mariniers. Hij genoot ervan.
Tot er een grote ramp gebeurde: tijdens een gevechtsoefening op het IJ in Amsterdam ging het mis. Hij kwam in de schroef van een schip terecht en overleefde dit maar ternauwernood. Zijn droom was verwoest. Hij was pas 19 jaar, aan het begin van zijn leven. Zijn linker onderbeen kon niet worden gered, en de schroef had grote wonden over zijn hele lichaam geslagen. Dit heeft hem zijn verdere leven getekend. Zijn mariniers- en zeemanshart bleef altijd kloppen. Hij heeft zijn leven als de zee bevaren. Toen hij ziek werd, was hij samen met zijn grote liefde. Dankzij haar is hij zielsgelukkig gestorven.
Egbert Marinus Roest, 30 september 1952 – 13 mei 2024.
We kunnen hem geen groter plezier doen dan hem symbolisch te laten meevaren op de reddingboot.

EKKE KROL

Ekke Krol is mijn vader en echtgenoot van Henny Krol-Rietberg.
Hij overleed in juli 2023 aan de gevolgen van slokdarmkanker. Niet lang na zijn overlijden zag ik de oproep op Facebook.
Mijn vader was meer dan 50 jaar donateur van de KNRM en heeft in 2022 nog zijn zilveren speld mogen ontvangen. Omdat hij zo lang donateur is geweest, in zijn verlovingstijd zelf zeeman was, en omdat zijn nog enig levende kind vlak bij Wijk aan Zee woont, vonden we (mijn moeder en ik) dat het zo moest zijn... en dat zijn naam op de nieuwe reddingboot moet komen.
We zijn dan ook heel erg benieuwd naar de nieuwe boot!

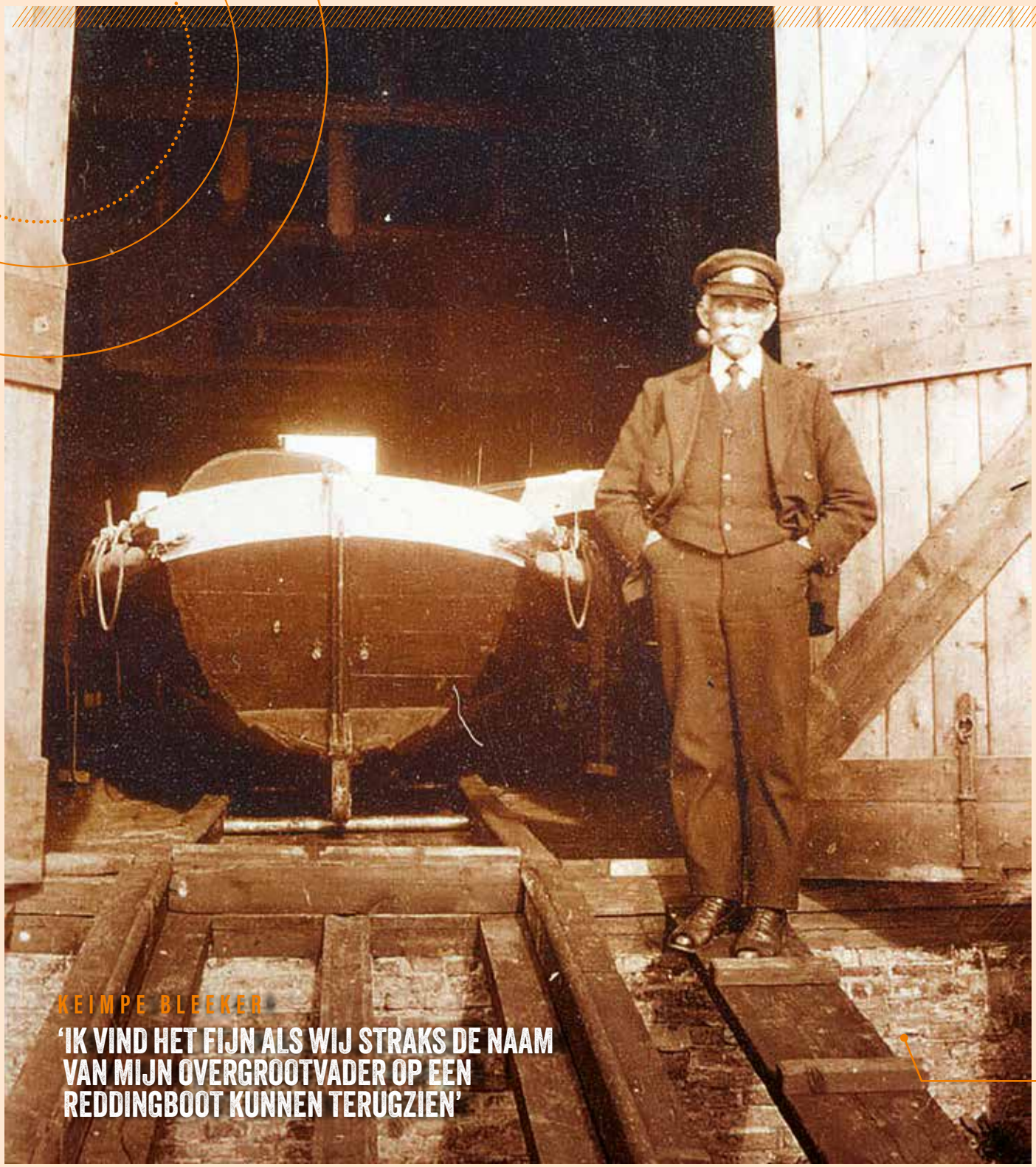
Henny Krol-Rietberg en Karin Schriemer-Krol

ELMO

Mijn hond Elmo is in 2024 overleden, de grote liefde van mijn leven (en ja, dat weet mijn man ook). Degene die altijd met mij naar het strand wilde, die braaf bij mijn kite-tas bleef wachten als ik op de prachtige zee aan het kiten was. Ik ga nog steeds veel kiten en op het strand rent hij in mijn gedachten nog altijd vrolijk rond. Hoe mooi is het dat hij straks ook altijd met de KNRM zal meevaren. Hij zal niet vergeten worden!

ANNEKE

‘MIJN MAN EP IS RUIM 60 JAAR DONATEUR GEWEEST VAN DE KNRM, SINDS 1963. IN NOVEMBER 2023 HEBBEN WE NOG EEN BIJZONDER GEZELLIGE DAG GEHAD IN HET REDDINGSTATION VAN URK’



KEIMPE BLEEKER

‘IK VIND HET FIJN ALS WIJ STRAKS DE NAAM VAN MIJN OVERGROOTVADER OP EEN REDDINGBOOT KUNNEN TERUGZIEN’

‘ZIJN NAAM OP EEN REDDINGBOOT IS BIJZONDER WAARDEVOL’

JAN DE VRIES

UITGELICHT VERHAAL

Wie maak jij onvergetelijk? Toen Keimpe Bleeker deze vraag van de KNRM op Instagram zag, twijfelde hij geen moment: zijn overgrootvader Jan de Vries die vanaf 1910 schipper was op de laatste roeireddingvlet van reddingstation Harlingen. “Dat zijn naam nu mag prijken op een reddingboot is voor mij bijzonder waardevol.”

Zelf heeft de 72-jarige Keimpe uit het Noord-Friese Oentsjerk zijn overgrootvader niet gekend, maar zijn moeder sprak altijd bevlogen en vol trots over háár opa die 12 jaar lang reddingbootschipper was op een roeireddingvlet met tien bemanningsleden. “Zelfs nog in de laatste jaren van haar leven, ze is 96 jaar geworden, en Alzheimer een rol ging spelen”, vertelt Keimpe. “Ze wist niets meer van de week ervoor, maar vertelde daarentegen wel elke week en met veel plezier over haar jonge jaren en de verhalen over opa die schipper was op de laatste roeireddingvlet. Dan verhaalde ze over wat Jan had gezegd toen de gemeente had besloten dat zijn reddingstation een motorreddingboot zou krijgen: ‘Daar doe ik niet aan mee. Op mijn mannen kan ik vertrouwen, zo’n motor daar heb ik niks mee.’ Hij is toen gestopt als schipper.”

Jan de Vries bij de laatste roeireddingvlet van reddingstation Harlingen. fotografie **EIGEN FOTO**

TROTS OP DE DADEN VAN ZIJN OVERGROOTVADER

Keimpe vertelt met dezelfde trots en bevlogenheid als zijn moeder over de daden van zijn overgrootvader. Door de verhalen die Keimpe hoorde van zijn moeder is zijn bewondering voor de KNRM gegroeid. Hij is al tientallen donateur - Redder aan de wal -, terwijl hij zelf helemaal geen watersporter is. Zelfs schaatsen op bevroren water doet hem als echte Fries niets. Zijn in 2006 overleden broer had wel wat met het water. Zijn oudste broer is naast zijn overgrootvader de tweede reden dat hij en zijn vrouw Janny (70) binding hebben met de Redding Maatschappij. “Hij meldde zich in zijn jonge jaren aan bij de Marine en voer later vanuit Denemarken op de grote vaart. Dan besef je hoe belangrijk het is dat er een organisatie als de KNRM in Nederland is. Een professionele organisatie die sinds mensenheugenis drijft op vrijwilligers, zonder overheidssteun. Hoe bizar is dat in een van de meest welvarende Westerse landen? De KNRM moet het doen met wat wij er als publiek voor over hebben. Elke keer als ik de verhalen in het donateursmagazine De Reddingboot lees, dan heb ik zo’n bewondering voor de vrijwilligers. Het zijn mensen met een gewone baan. De timmerman op de hoek of de boer van een paar kilometer verderop. De pieper gaat, ze trekken hun pak aan, stappen op de reddingboot en doen hun werk. Heel bijzonder.”

HET PLAATSEN VAN ZIJN NAAM VIND IK ECHT WAARDEVOL

Toen Keimpe de mogelijkheid zag om een naam op de nieuwe reddingboot van KNRM-reddingstation Wijk aan Zee te zetten, dacht hij niet lang na. “Ik heb impulsief gehandeld en pas achteraf tegen mijn vrouw gezegd dat ik hiervoor een extra bedrag aan de KNRM heb overgemaakt. Je kunt de naam van je vrouw of liefje erop zetten, maar het plaatsen van de naam van mijn overgrootvader vind ik pas écht waardevol. Waarom? Iemand die zich destijds al inzette voor het reddingwezen, in een tijd waarin ze geen apparatuur hadden, alleen een boot en roeiriemen, dat vind ik zo bijzonder. Hoe wisten zij dat er een schip in nood was? Wij hebben telefoon, marifoon, gps, radar, de Kustwacht. Zij hadden helemaal niks. Hoe bijzonder is dat?”

IN WEER EN WIND

“Ik vind het heel fijn dat wij straks de naam van mijn overgrootvader op een reddingboot kunnen terugzien. De KNRM is een van de meest bijzondere organisaties in ons land: harde werkers, de meesten vrijwillig, bij nacht en ontij, in weer en wind en met een groot hart voor de veiligheid van elke medemens, ongeacht kleur, soort of merk. De naam ’Jan de Vries’ moét op de nieuwe reddingsboot van Wijk aan Zee!”

VERVOLG >

ELSA

Na de huishoudschool ging Elsa Klijsen-Kluiver (1945–2013) als receptioniste en later als directiesecretaresse werken bij Huize Patrimonium, een verpleeghuis. 's Avonds volgde zij aan de Rietveld Academie een opleiding als edelsmid (zilver/goudsmid), in navolging van haar voorouders: Griekse ketellappers (1600). Het liefste wat zij deed, was slaan op metaal (biceps).Haar koninklijke verschijning viel op bij Edgar Vos, een Nederlandse couturier, voor wie ze een paar shows liep met haar zelfgemaakte sieraden. Haar buikje (na de geboorte van Yoram) gooide roet in het eten. Haar creativiteit behield zij: ze maakte prachtige sieraden in vorm en balans. Ze bezocht vaak musea om de kunst in ere te houden en inspiratie op te doen. Vanwege haar zorgzaamheid voor het gezin heeft zij haar kunstcarrière opgeofferd. Een zeer zorgzame vrouw, getrouwd in 1974 met drs. Eduard Klijsen. Ze kregen twee zoons: Yoram in 1982 (manager) en Alexander in 1984 (notaris). Zij waren alles voor haar.
Tijdens haar reizen naar onder andere Sri Lanka, Mexico, Hawaï en Luxemburg deed ze veel inspiratie op. Ze genoot van die reizen. Het verongelukken van haar ouders deed haar veel. De gangmaakster op veel feesten bij vrienden verdween een beetje. Gelukkig kon zij met Sinterklaas haar energie en creativiteit uiten in surprises, groots.
Op een gegeven moment werd de ziekte van Kahler geconstateerd: kanker op het botweefsel. Zij troostte ons zelfs op haar ziekbed en zal daarom, door haar koninklijke uitstraling, van binnen en van buiten, ons altijd bijblijven.
Een passende plek op deze boot is meer dan waardig.

Eduard Klijsen

ERIC GRUIJS

Toen ik het voorbij zag komen op Facebook, zat ik heerlijk op vakantie in een huisje, omringd door het mooie Zweden. Met de stilte en de rust om mij heen sprongen de tranen in mijn ogen. Dit is het allermooiste gebaar dat ik aan mijn vader kan geven.
Mijn vader is op 3 januari 2017 overleden. In november 2016 liepen wij onbewust onze laatste wandeling over het strand van Wijk aan Zee. Daar heb ik een foto gemaakt van mijn vader, die later helaas ook op de overlijdenskaart kwam te staan. De pier was het hoogtepunt van die wandeling. We hebben een zeehond gespot en een gans uit een ver land; dat vond mijn vader echt geweldig. Ik kom er nu nog steeds graag. Om foto's te maken van de zonsondergang en om mijn vader te herdenken. Elke keer op 3 januari laat ik gele tulpen achter, elk jaar eentje extra. Gele tulpen waren zijn favoriet.
Varen is mij met de paplepel ingegoten door mijn vader. Hij is groot geworden met water om zich heen. Het was een echte waterrat en bootliefhebber. Van roeiboot tot zeilboot, niks was te gek. Mijn vader heeft veel bereikt en betekend in zijn leven.
Hij heeft jarenlang voor het ZMC gewerkt en enige tijd als vrijwilliger op de brandweerboot in Zaandam.
Ik vind mijn vader een man die nog lang herdacht mag worden, en wiens naam nooit vergeten mag worden.
Hoe mooi is het dan dat zijn naam straks op jullie boot staat. Mijn tranen pink ik weg tijdens het schrijven van dit verhaal. Onwijs bedankt dat jullie dit doen.

Liefs Flore

ERIK-JAN REMME

De naam van mijn eerste man moest het worden. Erik-Jan heeft de Zeevaartschool in Vlissingen gevolgd en wilde "later" een boot.
Helaas overleed hij in 1990 op 43-jarige leeftijd. Hij vroeg mij donateur te blijven van de KNRM. Dat doe ik met liefde.

EUGÈNE NYST

Mijn vader was altijd graag op het water in zijn vrije tijd. Daar vond hij rust en ontspanning. We hadden een plezierjacht, de Kajumi. In zijn schaarse vrije tijd was hij veel aan boord te vinden voor onderhoud, vissen of gewoon om te ontspannen.
We gingen altijd op vakantie met de boot. Meestal naar het zuiden, richting Maastricht, waar zijn ouders vandaan kwamen. Hij voer graag over de grote rivieren en was altijd goed voorbereid. Omdat zo'n klein bootje nauwelijks zichtbaar is voor de grote rivieraken, had hij een marifoon aangeschaft en een cursus gedaan. Ook onderhield hij de motor deels zelf. Zijn droom was om nog eens de Waddenzee op te gaan en

EDUARD KLIJSEN

'ZIJ TROOSTTE ONS ZELFS OP HAAR ZIEKBED EN ZAL DAAROM, DOOR HAAR KONINKLIJKE UITSTRALING VAN BINNEN EN VAN BUITEN, ONS ALTIJD BIJBLIJVEN'

droog te vallen. Daar is het helaas nooit van gekomen. Maar, zoals hij altijd zei: je moet iets te wensen overhouden.
Toen hij steeds meer last kreeg van zijn rug, vond hij het niet langer verantwoord om met de boot weg te gaan. Realist die hij was, verkocht hij hem. Ik weet dat dit echt een ding voor hem was.
Toen ik de mogelijkheid zag om bij te dragen aan de KNRM en een naam op een reddingboot te laten zetten, wist ik het meteen! Dienstbaar als hij altijd was aan anderen (privé en professioneel als arts) kan ik niets mooiers bedenken dan dat zijn naam staat vereeuwigd op een reddingboot van de KNRM! Zo is hij alsnog waar hij altijd zo graag was: op het water.

EVELINE HEKMAN

Eveline Hekman, geboren in 2016, is het vierde kleinkind en de jongste kleindochter van Tineke Hekman. Haar naam staat ook geschreven op deze reddingboot. Samen met haar zus Thérèse Hekman en haar neven Tobias en Benjamin Quant blijven ze zo in de nabijheid van hun oma op het water.

EVERT DE JONGE

Evert (1921) groeide op in Klazienaveen, Drenthe. Zijn moeder, Antje Adriana Kroon, kwam van Vlieland waar Evert ook vaak kwam. Hij hoorde daar als kind de verhalen van zijn zeevarende familieleden en zo ontstond zijn liefde voor de zee. Toen hij na de oorlog een keer samen met zijn verloofde Gertie meezeilde met zijn oom Klaas op de Waddenzee in een eigengemaakte houten zeilboot, kwam er averij. Ze zijn gered door de Brandaris, dezelfde reddingboot die nu nog tochten met toeristen maakt.
Evert studeerde (deels) tijdens en na de oorlog weg- en waterbouwkunde in Delft, was in Schiedam leraar wiskunde op de HBS en later in Amsterdam adjunct-directeur van de HTS. Maar de zee bleef roepen. En toen zijn moeder in 1969 overleed, kocht hij van de erfenis een Westerly Nomad, een kleine zeewaardige kimkieler, die de naam Antje Adriana kreeg. Hiermee viel hij droog op het Wad en werden de eerste tochten buitengaats gemaakt. Na enige jaren werd de koop van een groter schip mogelijk, een Westerly Berwick. Deze werd Andria gedoopt, omdat duidelijk werd dat een lange naam bij het passeren van sluizen en bruggen en communiceren via de marifoon niet handig was.
Na zijn pensionering, en een gedegen voorbereiding, is Evert in 1989 met zijn toenmalige partner Fenneke vertrokken voor een onvergetelijke zeiltocht van ruim een jaar naar het Caraïbisch gebied. Ook na die tijd zijn er in Europa nog vele mooie zeiltochten gemaakt. Tot op hoge leeftijd. Maar toen Evert 87 jaar was, was het genoeg. De laatste tocht voer Evert vanaf Hoorn (de thuishaven) via de Staande Mastroute naar Lauwersoog waar de boot werd verkocht.
Evert is overleden in 2011, zijn as is uitgestrooid over de Waddenzee.
Als trouwe donateur van de KNRM gedurende véle jaren is het mooi dat zijn naam nu op één van de reddingboten komt.

FAM. GARRITSEN-BERKELAAR

Wij wonen op Texel en kennen een heleboel mensen die opstapper zijn. Soms horen we de verhalen van heel dichtbij en hoor je hoe belangrijk het werk is.
Mijn man is helaas overleden en daarom dacht ik: hoe mooi is het als onze naam op de reddingboot staat. Het is dan wel geen reddingboot die op Texel ligt, maar daarom niet minder belangrijk om het belangrijke werk te steunen.
Ik zeg: behouden vaart en dat je, als je uitrukt, mensen mag helpen met een goeie afloop.

FAM. KRUSE

Als echtgenote van zeeman Wally (stuurman op de grote vaart) zat Renée vele weken per jaar alleen thuis. Ze kenden elkaar uit hun prille jeugd en waren jong getrouwd. Een van de belangrijke dingen in hun leven was de financiële steun aan de KNRM. Volgens de zeeman hoorde de KNRM erbij als je voer. Gelukkig hebben ze nooit van deze mooie organisatie gebruik hoeven maken, maar ze zagen wel de noodzaak van het bestaan ervan in.
Na vele jaren op zee kwamen er twee prachtige kinderen en besloot de zeeman aan wal te blijven, zodat hij ze kon zien opgroeien. Na het overlijden van Wally is de as vanaf de reddingboot Johanna Louise uitgestrooid op zee. Maar de steun aan de KNRM bleef. Inmiddels al ruim 45 jaar.

FAYE VAN DER BURG EN LIV VAN DER BURG

Faye en Liv zijn de namen van onze dochters, onze trots en de toekomst. Ze zijn gek op varen en geven veel om andere mensen en willen zo op een kleine manier toch ook andere mensen helpen die de hulp nodig hebben. En wat is er nu mooier dan dat je naam op een reddingboot kan komen te staan? Het is belangrijk dat de boten blijven varen voor alles en iedereen.

FEIKE VISSER, PIM PRINS EN PETER ALLAN LOVE

Wij zijn jarenlang mantelzorger geweest voor een Engelsman die opstapper was in Engeland. Zo zijn wij in contact gekomen met de KNRM.
Toen wij hoorden over een nieuwe reddingboot waar 5.000 namen op komen, hebben wij de naam van onze overleden zoon Feike Visser er op laten zetten. 2 jaar later is ook zijn grote vriend Pim Prins jong overleden, ook zijn naam komt op de reddingboot. Evenals de naam van de Engelsman, Peter Allan Love.
De heer Cees Prins was de contactpersoon bij de KNRM voor de heer Love. Hij heeft het mooie afscheid van de heer Love verzorgd met de reddingboot uit IJmuiden.

Ria en Koos Visser

FEMKE VAN DER SCHILD

Be Brave. Wees moedig, was haar lijfspreuk. Femke was 17 jaar toen ze ernstig ziek werd. Een hersentumor bepaalde de rest van haar veel te korte leven. Wat was ze dapper en moedig toen ze geopereerd werd en chemotherapie onderging. Toen ze in de ochtend bestraald werd en in de middag toch nog eindexamen gymnasium deed. Wat bleef ze moedig, toen ze hoorde dat ze niet lang meer zou leven. 'Be Brave' liet ze nog op haar arm tatoeëren. Ze stierf toen ze net 19 jaar oud was.
Moedig zijn, is wat jullie als redders dag en nacht doen. Vanaf nu praat Femke jullie moed in als jullie weer uitrukken met de nieuwe boot. Be Brave!
Opdat Femke nooit vergeten wordt.

Ouders en broer van Femke van der Schild

FER LINGG

Mijn man was gek op varen. Helaas is hij op 65-jarige leeftijd overleden en kwam er een abrupt einde aan zijn passie. Om hem te eren, steun ik het werk van de KNRM.

FLIP

Flip was onze hond. Hij is vorig jaar mei overleden en is 13 jaar geworden. Wij hebben zelf een bootje met de naam Flipschip.
Hij vond het altijd heerlijk om mee te varen; kop op de rand en alles bekijken met de wind door zijn vacht. Dus nu staat hij weer op een boot en kan hij weer lekker meevaren.

FRANK DE GRAAF

Mijn man Frank de Graaf is in 2023 ernstig ziek geworden. Hij ging ervan uit dat deze ziekte hem niet de baas zou worden. Hij heeft zes maanden in het ziekenhuis gestreden en heeft aldaar heel wat stormen overwonnen. Helaas moesten we op 13 april 2024 afscheid nemen. Op de veel te jonge leeftijd van 57 jaar is hij aan zijn laatste reis begonnen.
Samen waren we gek op de zee, het strand, de duinen, de heerlijke zeebries op onze huid. We bezochten ieder jaar minstens één keer de zee om daarna weer vol energie verder te kunnen in de hectiek van het leven.
Zijn naam zal nu voor altijd verbonden blijven met de zee: het symbool van de stormen die hij heeft doorstaan en de liefde van ons samen voor de zee en het strand. Opdat hij nooit vergeten zal worden! Samen één, voor altijd in mijn hart.

Karin de Graaf- vd Ploeg

FRANK STURKENBOOM

Mijn broer Frank Sturkenboom was gek op water en zeevissen. Hij bezat een Schotse sloep waarmee wij gingen vissen bij Texel en het Marsdiep. Hij is helaas veel te jong, op 36-jarige leeftijd, overleden aan een aneurysma. Ik vond het een leuk idee om zijn naam te vereeuwigen op de nieuwe reddingboot. Zo blijft hij toch altijd verbonden met het water.

FRANK VERMEULEN

Mijn man is altijd verknocht geweest (en nog) aan de zee, de schepen en alles wat daar omheen zit. Vroeger als kind zat hij bij de zeeverkenners en later bij de Koninklijke Marine. Door omstandigheden moest hij daar aan het einde van zijn 6-jarige diensttijd weg. Het was met bloedend hart. Hoe vaak ging hij niet naar het strand om over de zee te turen; in elke vakantie moest een "zee-momentje" zitten. Alleen daar kon hij zijn rust vinden. Later kwamen er nog een paar projecten op zijn pad waarbij hij op boten moest werken, maar het was niet constant. Zijn liefde voor het water en de schepen zal nooit weggaan, het zit in hem verankerd.
De KNRM volgt hij al jaren, ook via de YouTube-filmpjes en dan beleeft hij alles mee; dan zie ik de heimwee, het gemis in zijn ogen. Ik heb hem aangemoedigd om zich te melden als vrijwilliger, maar hij vindt dat moeilijk. Door de ervaringen in het verleden, is hij zijn zelfvertrouwen kwijt. Hij steunt nu

RIANNE VERMEULEN

‘HIJ STEUNT NU HET WERK VAN DE KNRM OP EEN ANDERE MANIER VIA DONATIES, MAAR HET BLOED BLIJFT KRUIPEN WAAR HET NIET GAAN KAN’

het werk van de KNRM op een andere manier via donaties, maar het bloed blijft kruipen waar het niet gaan kan. Afgelopen jaar werd hij zeventig en ik zag de actie van de KNRM waarbij je je naam op een boot kon laten zetten. Een mooier cadeau voor hem kon ik me niet voorstellen! Het certificaat heb ik ingelijst en hem op het feest gegeven. Hij was zo ontroerd! Dit was echt een schot in de roos! Op deze manier kon ik alles samenvatten: zijn liefde voor de zee, de boten, het werk van de KNRM en dan als klap op de vuurpijl: zijn naam op een boot!

Rianne Vermeulen

FRANS VAN DER ZIJDEN

Toen ik in De Reddingboot las, dat je een naam kon laten vereeuwigen op de nieuwe reddingboot voor Wijk aan Zee, wist ik meteen dat ik daar mijn man enorm mee kon verrassen en verblijden. Hij werd dat jaar (2024) 65 en een mooier cadeau kon ik nooit verzinnen. Toen ik mijn man meer dan 40 jaar geleden ontmoette, wist ik al dat zijn droom een motorboot was met een touw eromheen. Ik was niet van het water en de boten, maar toch kwam er een bootje van 6,5 meter, daarna een kruiser van 7,5 meter, een Doerak van 9,5 meter en ja, uiteindelijk een Gillissenvlet van 11,30 meter, waar we nu al meer dan 26 jaar veilig samen in rondvaren. Een vlet was het ultieme en al gauw werden we donateur van de KNRM met haar reddingvletten. Hij maakte op een open dag in IJmuiden een vaart mee op de Christine (naam van zijn moeder) en was helemaal verkocht aan de KNRM. Onze vlet is zijn grote liefde (hopelijk na mij :)) en hij laat daar nu ook een model van maken.

FRANS WIJDEMANS EN MARTHA WIJDEMANS- BRUTSAERT

Een simpele reden: het zijn mijn ouders en ouders vergeet je nooit.

FRANSISCUS MARTINUS SCHINKEL

Frans (14 maart 1948 – 12 maart 2006) was een gulle, rustige jongen opgegroeid in Utrecht. Hij was 17 jaar vrachtwagenchauffeur in aardappelen, groente en fruit. Hij trouwde in 1973 met Evelien en werd vader van zoon Richard en dochter Angelique. Het waren zware jaren voor zijn lijf, zodat hij moest stoppen met dit werk. Frans liet zich omscholen, want thuis zitten kwam niet in hem op. Hij kwam bij een woningcorporatie terecht en was daar helemaal op zijn plek. Hij deed allerlei cursussen en groeide door. Wij maakten met het gezin, en later toen de kinderen hun eigen gezin gingen vormen, vele mooie reizen. Maar omdat er vrije tijd overbleef, dachten we dit in te vullen door een boot te kopen. Dat mocht niet zo zijn, want Frans voelde en bleek ernstig ziek te zijn. Hij bleek darmkanker met uitzaaiingen te hebben, met een levensverwachting van enkele maanden. We waren als gezin, familie en vrienden ongelooflijk verdrietig, maar Frans heeft aan iedereen zoveel kracht en humor laten zien. Alles was bespreekbaar en werd ook besproken, iedereen was welkom. Het was een rijke tijd die ons nog gegund was. Deze maand is het 19 jaar geleden dat Frans ging hemelen, maar elke dag, waar ook, leeft hij door in mij, zijn kinderen/schoonzoon Peter en schoondochter Marjon en kleinkinderen Tatum, Femke, Danny en Mandy. We horen hem in muziek en dat ontroert ons, en de wind geeft ons soms een duwtje, want we mogen door. Zijn naam, Frans Schinkel, past op de reddingboot: positief, trouw en empathisch, net zoals zijn bemanning!

Liefs, Evelien

FRED E.G. SNIJDERS

Mijn vader Fred Snijders was zelf lid van de Reddingsbrigade in Wijk aan Zee. De familie komt uit Wijk aan Zee. Mijn vader is helaas veel te vroeg overleden op de Hoogovens. Dus alles is aan of met Wijk aan Zee verbonden, dus zeker toepasselijk dat zijn naam er ook op staat.

FREDERIK KONINGSTEIN

Frederik Koningstein was mijn vader, mijn trots, mijn alles. Bij hem kon ik altijd terecht voor advies of raad als ik het niet meer wist. Echter werd hij getroffen door een virus dat zijn hartkleppen aantastte en onderging hij vele operaties waarvan sommige mislukten. Hij heeft altijd moeten strijden, een man die nooit hulpbehoevend was maar nu ineens ›

MANUEL KONINGSTEIN

‘DIT WAS HET LAATSTE WAT IK KON DOEN VOOR MIJN VADER, OM HEM TE LATEN WETEN DAT IK HEM ONTZETTEND MIS, VANDAAR ZIJN NAAM OP JULLIE BOOT’

wel en dat vond hij verschrikkelijk. 6 december 2018 overleed hij plotseling en onverwachts en dat heeft mij enorm geraakt, zo erg zelfs dat ik lange tijd in de ziektewet terecht kwam omdat ik het niet kon accepteren dat mijn vader er niet meer was. Mijn vader heeft samen met mijn moeder jarenlang aan de Franse kust gewoond, want strand en water waren zijn ding. Wandelen met de hond, genieten van het uitzicht en de boten die voorbijkwamen. Zelfs zijn hond, toen die overleed, heeft hij laten uitstrooien op de Noordzee. Ik heb nog de geschiedenis opgezocht over Koningstein en zag dat er vroeger diverse Koningsteins op de grote vaart hebben gezeten, sommige waren machinist, anderen gezagvoerder. Dus hoe eervol kan het dan zijn dat mijn vaders naam Frederik Koningstein op jullie boot mag staan en dat hij af en toe het ruime sop op mag gaan. Dit was het laatste wat ik kon doen voor mijn vader, om hem te laten weten dat ik hem nog elke dag ontzettend mis en hem nooit zal vergeten, vandaar zijn naam op jullie boot.

Manuel Koningstein

GE BERGMAN

Toen ik de actie zag van de KNRM wist ik meteen dat ik graag de naam van mijn vader, Ge Bergman, op de boot zou willen laten zetten. Mijn vader heeft tijdens zijn leven veel met water te maken gehad. In zijn jeugd ging hij vaak met zijn broers naar Vinkeveen om daar te zeilen. Na zijn diensttijd heeft hij zich aangemeld bij de grote vaart en heeft hij vele reizen over zee gemaakt. Na de geboorte van zijn derde kind is hij aan wal gekomen en is gaan werken voor een Deens bedrijf dat koelinstallaties bouwde voor vrachtschepen**,** en mijn vader ging dan mee op een proefvaart om te controleren of de installatie goed werkte. Met ons gezin, vader, moeder en vier kinderen (drie zoons en een dochter), zijn we ook vaak in de vakanties met een boot naar Vinkeveen geweest waar de broers van mijn vader dan ook met hun gezinnen waren. Een van de laatste boten die mijn vader heeft gehad, was een tot een zeilboot omgebouwde sloep. De achtermast en de boegspriet heeft hij er zelf aan toegevoegd, evenals een binnenboordmotor.
Mijn vader is helaas vroeg overleden, hij was pas 48 jaar en op een hele bizarre plaats: hij is verdronken op de Vinkeveense Plassen. De plek waar hij zoveel tijd heeft doorgebracht. En dit terwijl hij heel veel in het buitenland is geweest waar het gevaar vaak veel groter was. Hij is al lang geleden overleden, 15 november 1978, maar doordat zijn naam op de nieuwe boot van de KNRM komt te staan, wordt zijn naam onvergetelijk.

GEERT KRIKKE

Geert Krikke was een vader, schoonvader en opa uit duizenden. Helaas is hij op 24-04-2024 ons ontvallen. Geert is opgegroeid op het water; zijn vader voer op een sleper waar hij als jonge vent de mouwen flink moest opstropen. Na de dijkdoorbraak heeft hij onder andere geholpen om de caissons op de plaats van het gat in de dijk te krijgen, wat volgens hem een zeer lastige en zware klus was.
Na het leven op de sleper heeft hij samen met zijn vader en broer een vrachtschip laten bouwen, wat in die tijd uiteraard een geweldige kostenpost was. Vele jaren heeft hij gevaren op onder andere de Rijn en heeft veel meegemaakt, waaronder een brand in de machinekamer. Gelukkig geen gewonden, maar wel erg veel schade. Toen was het al duidelijk dat hulp van anderen erger hebben voorkomen. In de 70er jaren is hij aan wal gegaan om als conciërge aan de slag te gaan. Echter bleef het water hem trekken en besloot hij zelf een motorjacht te bouwen. Dit project heeft hij met succes afgerond. Daarna kwam er een zeiltjalk, die bijna 12 jaar in zijn bezit is geweest. Na 2 jaar zonder boot werd er weer een motorjacht aangekocht. Vele jaren was hij donateur van de KNRM. En als er op de naam Geert Krikke uit Zutphen op Google gezocht wordt, zullen er verhalen van zijn hand tevoorschijn komen over het werk van vroeger of over het Apeldoorns Kanaal. Geert was een man met een hart van goud en een grote liefde voor het water en de KNRM. Zijn verhalen worden gemist. Daarom hebben we deze mooie kans aangepakt om hem te gedenken.

GEOFF MENZIES

Wij leerden onze ‘best friend from Scotland’ Geoff kennen in 1992 in Gerlos, waar we alle drie in het toerisme werkten. We werden vrienden voor het leven; hij was getuige op onze bruiloft, wij special guests op de familiereünie van de clan Menzies in het gelijknamige kasteel in Schotland. Onze kinderen zijn

opgegroeid met de Schotse 'uncle in kilt', altijd spelend op zijn doedelzak.
Eind 2023 werd Geoff ziek en vocht hij keihard om zo lang mogelijk te blijven leven. Toen ik het bericht van de KNRM las om een naam te vereeuwigen op een nieuwe reddingboot, dacht ik meteen aan Geoff, die zelf jarenlang op een Schotse lifeboat heeft gewerkt. Hoe mooi zou het zijn om zijn naam te verbinden aan wat hij zo belangrijk vond: mensen redden uit zee.
In de zomer van 2024 waren wij tijdens onze vakantie twee keer bij hem en zijn vrouw, waarbij wij de oorkonde van de KNRM ingelijst als cadeau gaven. Hij kreeg tranen in zijn ogen en was diep ontroerd. Ik vertelde het verhaal erachter en hij zei: "Ik kom naar Nederland als het schip klaar is." We wisten toen al dat hij dat niet zou halen. We kregen foto's mee van Geoff en zijn team in actie op de lifeboat, die we van hem mogen laten zien als we naar het schip mogen kijken. Het was de laatste keer dat wij onze beste vriend zagen en konden omarmen; op 20 december 2024 overleed hij aan kanker. Wat zal het geweldig zijn als zijn naam straks op de nieuwe reddingboot zal staan. Hij kijkt dan vast trots van boven mee.

GER BOUWERS

Mijn vader was vroeger als jongen altijd aan het zeilen. Hij was altijd druk bezig om anderen te helpen als die in de problemen waren gekomen op het water. Hij kon goed zwemmen en heeft altijd een boot gehad. Rond zijn 54e hebben mijn ouders een huis op een eiland gekocht in Grou. Dat hij dan elke dag kon varen vond hij heel fijn. Helaas is hij op 66-jarige leeftijd overleden. Hij zou het geweldig gevonden hebben dat zijn naam vereeuwigd zou worden op een reddingboot van de KNRM en heel trots zijn.

GERARD VAN DEN BERG

Een eerbetoon aan Gerard van den Berg (zeeman, 07 november 1859 – 18 december 1940). Gerard is mijn overgrootvader en was bemanningslid van de 'Secretaris Schumacher', de (roei)reddingboot van het ZHMRS-reddingstation Ter Heijde. Zijn zwager, Arie Tuk, was schipper op deze boot. De reddingboot en Arie Tuk kregen vooral bekendheid door de redding van de opvarenden van het SS Solo op 30 september 1911. Dit stoomschip van rederij Rotterdamsche Lloyd was op weg naar Java en kwam bij Ter Heijde in de problemen door een storm. Tot voor kort wist ik niet veel van dit stukje familiegeschiedenis. Mijn vader vertelde mij in mijn vroege jeugd wel eens over 'zijn opa die op een reddingboot had gevaren', maar daar bleef het bij. Nader onderzoek en een van een neef gekregen oude familiefoto uit 1911, waarop mijn overgrootvader met een onderscheiding op zijn revers staat afgebeeld, brachten mij meer helderheid over dit bijzondere stukje familiegeschiedenis. Zo verdiepte ik mij in de geschiedenis van de Secretaris Schumacher en kwam ik erachter dat deze nog bestaat en zelfs nog gebruikt wordt voor reddingsdemonstraties. Ik bezocht de boot op Terschelling in de loods waar ze ligt. Via dit onderzoek kwam ik ook in contact met nazaten van Arie Tuk (tevens verre familieleden) in Ter Heijde en omgeving, waarvan er zelfs enkele nog actief betrokken zijn bij de huidige KNRM. Inmiddels ga ik regelmatig kijken bij de wekelijkse oefening van reddingstation Ter Heijde en ben ik ook op de open dag te vinden.

GERARD DERMOUT

Met het laten plaatsen van zijn naam, willen wij onze vader Gerard Dermout herdenken. Hij heeft meteen na de oorlog gevaren als hofmeester op de "wilde vaart", waar hij ons heel veel prachtige verhalen over vertelde, temeer omdat hij de hele wereld had gezien in een tijd dat er nog geen tv was en Limburg al "ver" was. Maar eerst begon hij met enkele kortere trips naar Engeland om daar Nederlandse kinderen naartoe te brengen die na de oorlog moesten aansterken vanwege de ellende van de Tweede Wereldoorlog.
Op 26 augustus 1945 was hij hofmeester op de Christiaan Huygens, die vertrok uit Antwerpen naar Vlissingen om daar de "bleekneusjes" op te halen. Maar onderweg is het schip enkele kilometers uit de kust van Vlissingen op een zeemijn gelopen. Gelukkig nog zonder kinderen, maar wel met 300 opvarenden. Het was overdag en het weer was uitermate rustig. De kapitein heeft geprobeerd het schip nog op een zandbank te krijgen. De Christiaan Huygens is een paar dagen later in tweeën gebroken op die zandbank en total loss verklaard. Volgens mijn vader waren er helaas twee doden te betreuren die in de machinekamer bezig waren, maar alle andere opvarenden zijn in reddingboten terechtgekomen. Zij werden door een vrachtschip opgepikt en aan wal gebracht.
Vanaf dat moment had niet alleen de zee, maar hadden ook reddingboten zijn volle aandacht. Hij realiseerde zich als 22-jarige meteen hoe belangrijk reddingboten zijn en zijn fascinatie voor zee, water en het reddingwezen zijn altijd nauw met hem verbonden gebleven tot zijn dood in 2010.
Uiteraard werd hij donateur van de KNRM en de kleine boekjes hebben altijd bij ons op tafel gelegen tot de volgende weer kwam. Wij hebben ze dus ook allemaal gelezen en hij heeft ze tot zijn dood allemaal bewaard. Ook zijn we diverse keren op bezoek geweest bij reddingboten in Egmond en hebben we zelfs meegevaren op de Noordzee, een prachtige ervaring. ›

Wij zijn ontzettend trots dat zijn naam op deze nieuwe reddingboot komt te prijken!

Zijn dochters Simone en Sylvia Dermout

GERRIE POORTVLIET

Gerrie was een fervent liefhebber van de zeilsport. Op een dag vertelde mijn broer: “Wij, ik met drie vrienden, deden mee aan een regatta in de baai van Cannes. We waren natuurlijk afhankelijk van het weer, dat veelbelovend was, met lichte en regelmatige wind. Plotseling toch de opkomst van koele windvlagen, die de zee onmiddellijk deed stijgen! Bij het overstag gaan, om de wind aan de rechterkant beter te kunnen opvangen, brak de mast en sleepte het grootzeil mee in zijn val. Als gevolg hiervan bleek de fok, de enige die de kracht van de wind weerstond, te klein om stabiliteit te geven. Laatste redmiddel... de motor. Helaas, deze wilde niet opstarten.
Om te voorkomen dat de boot volledig zou kapseizen, belden we de hulpdienst via VHF, met dit bericht: “PANPANPAN”, wat voor het reddingsteam op zee betekent: “ik heb pech, kom snel, dringend.” Onmiddellijk kwamen ze in hun motorboot. Met een paar manoeuvres haalden ze mijn zeilboot uit deze gevaarlijke situatie en sleepten ons naar de ingang van de haven, waar we beschut waren tegen de wind en de zeer ruwe zee. We peddelden met de roeispanen terug naar de ligplaats van de boot. Gelukkig viel de schade mee.”
Deze ervaring deed mijn broer nog meer beseffen hoe belangrijk het is dat deze redders op zee er zijn. Zij riskeren in feite ook hun eigen leven in gevaarlijke situaties om ons te redden! Dit verdient respect, zonder hen zouden er veel meer ongelukken gebeuren met een minder gunstige afloop. Dank dat jullie er zijn!!!

GERRIT AARTSEN

Bij deze actie moest ik gelijk denken aan mijn opa. Hij is begin mei 1940 als Rode Kruis-soldaat op de ‘Actina’ richting Rotterdam gevaren om daar de slachtoffers van de bombardementen te redden en te helpen. Nog voordat hij zich daadwerkelijk kon gaan inzetten, heeft de vijand daar op 11 mei 1940 een stokje voor gestoken en is de boot gezonken.
Het leek mij een eervolle herinnering aan hem om zijn naam op deze reddingboot te vermelden, zodat hij in de toekomst er toch een beetje bij is om mensen te redden en helpen, zoals hij zo graag wilde. “Om niet te vergeten”

Petra

GERRIT ARKEMA

Ik wil mijn vader Gerrit Arkema eren met zijn naam op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee.
Mijn vader werd geboren op 24 april 1929 in Uithuizermeeden en overleed op 26 februari 2021 in Ten Boer. Zijn jeugd bracht hij door in Oudeschip, het noordelijkste dorpje van Nederland. Hij woonde aan de Dijkweg en achter de dijk lag de zee.
Zijn ouders hadden het plan om te emigreren naar Amerika, toen hij geboren werd. Toen mijn vader nog een baby was, vertrok zijn vader met twee broers naar Amerika. Zijn gezin zou later volgen als zijn vader een bestaan had opgebouwd. In Chicago vond zijn vader werk. Na het werk zwom hij vaak in een meertje in de buurt. Tijdens het zwemmen kreeg hij kramp en is hij verdronken. Zijn moeder bleef achter met twee kleine kinderen en is nooit meer naar Amerika vertrokken. Helaas overleed zijn broertje later aan een ziekte. Zijn moeder moest hard werken om de eindjes aan elkaar te knopen.
Als mijn vader op de dijk klom, waren daar de kwelders en daarachter de zee. Vanaf jonge leeftijd wist hij dat hij wilde varen. De opleiding aan de zeevaartschool moest hij zelf bekostigen en daarna kon hij als leerling-stuurman werk krijgen op een olietanker. Dit betekende lange tijd van huis. Tot aan zijn pensioen heeft hij gevaren en hij had de zee altijd in zijn hart. Hij was meer dan 60 jaar donateur van de KNRM.
Mijn vader, die zo arm opgroeide, zou het prachtig hebben gevonden dat zijn naam op de nieuwe reddingboot komt.

GERRIT CORNELIS GERRITSEN VD HOOP

Mijn vader is in 1936 geboren in Rotterdam en heeft ternauwernood het bombardement op de stad overleefd. Als jochie van 16 jaar besloot hij net als zijn oudere broer te gaan varen. Hij is met de koopvaardij de hele wereld over geweest. Op zijn 20e, in 1956, is hij donateur geworden van de toen nog KNZHRM.
Op een gegeven moment moest hij met het schip naar de havens van Harlingen en daar heeft hij in de groentezaak van mijn grootouders mijn moeder ontmoet. Verliefd, verloofd, getrouwd, een gezinnetje gesticht en de grote vaart vaarwel gezegd.
Na een poos in de Biesbosch te hebben gewerkt, is hij dichter bij huis werk gaan zoeken vanwege de opgroeiende kinderen. Hij heeft zelfs een omscholing tot houtbewerker gedaan, maar het water bleef trekken. Via via is hij eerst stuurman en later schipper geworden bij Rijkswaterstaat, tot aan zijn pensioen in 2001. Hierna is hij met mijn moeder gaan reizen en genoten ze van elkaar en van hun tijd samen, totdat zijn gezondheid begon af te nemen en hij op Tweede Kerstdag 2021, na een rijkelijk gezegend

leven, op 85-jarige leeftijd overleed. Mijn moeder heeft zijn donateurschap uit liefde en herinnering voortgezet en als de tijd daar is, zal ik dat ook doen om zijn nagedachtenis in leven te houden.

GERRIT EN GREET DRENTH

De namen van mijn ouders, Gerrit en Greet Drenth, op een reddingboot... Wie had dat ooit gedacht? Twee mensen die in Brabant wonen - ver weg van branding, getij en zee - en toch onlosmakelijk verbonden zijn met de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij. 'Een leven lang verbonden met de redders op zee.'
Het begon toen mijn vader, in 1959, zijn loopbaan begon als toekomstig scheepswerktuigkundige bij de Stoomvaart Maatschappij Nederland. Wachtend op zijn eerste aanmonstering, leerde hij – samen met andere jonge zeelieden – sloeproeien op de kop van het Java-eiland. Na het behalen van het sloepgastdiploma volgde een kleine ceremonie. De voorzitter zat achter een tafel met daarop het welbekende mini-reddingbootje van de KNRM, wees ernaar en zei: "Mannen, het is tijd om donateur te worden." En dat deed hij. Zonder twijfel. Sindsdien is hij, al meer dan 65 jaar!, een trouwe en trotse donateur.
De KNRM kwam sindsdien regelmatig terug in ons leven: in verhalen, het magazine, een spreekbeurt van een kleinkind of een bezoek aan een museum. En dan natuurlijk Ameland, al ruim 75 jaar onze vakantiebestemming. De reddingboot die daar met paarden naar zee werd getrokken, maakte diepe indruk. We vlogen naar het strand zodra we hoorden dat hij uit ging.
Dat hun namen nu op een KNRM-reddingboot staan, voelt als een eerbetoon aan hun trouw en hun betrokkenheid. Ze hebben nooit zelf iemand uit zee gered, maar hebben hun leven lang geholpen zodat anderen dat konden doen.

GERRIT MAJOR

Gerrit was mijn man. Hij hield van varen en het kon hem niet hard genoeg waaien. Figuurlijk gezien, ging geen zee hem te hoog.

GEVLUCHTE VRIENDEN

'Gevluchte Vrienden' is de naam van mijn debuutboek, dat ik schreef na mijn periode als taalcoach van vele gevluchte mensen. Ik was een aantal jaren veel in contact met mensen die moesten vluchten, met de dood op hun netvlies, voor diverse levensbedreigende situaties waarin zij verkeerden.
In het boek staan de intense verhalen uit hun 'rugzak' over angst, pijn en verdriet, maar ook de mooie en gezellige situaties die wij samen beleefden tijdens hun inburgeringsperiode.
We hadden een klein schooltje waar we hen hielpen met het leren van onze taal en tot aan het moeten afleggen van alle examens. Wat in onze buitenwereld zo moeilijk lijkt te kunnen, gebeurt in dit kleine gebouwtje met vele verschillende culturen en religies gewoon altijd en elke dag: saamhorigheid, vertrouwen, waardering, zorgzaamheid, liefdevolle omgang met elkaar, behulpzaamheid, respect – alles is er elke dag.
Met deze 'rijkdom' wil ik de reddingboot van Wijk aan Zee sieren, omdat het ook de hartkwaliteiten zijn van alle redders op zee.

Heleen van den Berg

GITTY LOUMAN

Gitty Louman is de naam van mijn tante, de zus van mijn moeder.
Ik heb dit gedaan omdat ik het mooi vind om te doen, maar ook als cadeau aan mijn neef Mark, haar zoon.
Het certificaat gaven we hem als kerstcadeau. Ze was een hele lieve tante die we liever langer bij ons hadden gehad.
Haar naam op een reddingboot, hoe mooi is dat? Ze genoot op het strand en ging daar heel vaak heen. Ze woonde in Heiloo, dus ze fietste er zo heen. Mijn neef werkt bij de havendienst, dus hij weet sowieso goed wat de KNRM doet.
Hoe mooi is het dus om haar te eren op zo'n belangrijke boot, en dat haar naam steeds dicht bij de zee blijft.

GRAHAM PETERS

Ik heb geen seconde getwijfeld om de naam op te geven van mijn vader, Graham Peters. Een groot zeilfanaat, een echte liefhebber van deze watersport. Ik weet niet beter dan dat we thuis ›

WEDUWE VAN GERRIT MAJOR

'MIJN MAN HIELD VAN VAREN EN HET KON HEM NIET HARD GENOEG WAAIEN. FIGUURLIJK GEZIEN, GING GEEN ZEE HEM TE HOOG'

altijd een zeilboot hebben gehad. Elke zomervakantie gingen we richting de Zeeuwse wateren en in de weekenden waren we in de jachthaven van Grave. Doordeweeks in de avond ging mijn vader na zijn werk vaak nog even zeilen op de Maas. Ik ging regelmatig met hem mee. Toch is zijn hobby niet op mij overgeslagen. Wat ik wel van hem heb overgenomen, is het donateurschap van de KNRM. In 2019 overleed mijn vader. Maar dankzij deze actie vaart hij straks weer. Dat zijn naam op een reddingboot staat, zal hem apetrots maken.

GRIETJE DE MEER

Ik koester al lange tijd de wens om de naam van mijn moeder aan een KNRM-reddingboot te schenken. Helaas beschik ik niet over de middelen om een hele boot te doneren, maar haar nu mee te laten varen op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee is een geweldige ervaring.
Mijn moeder werd geboren in 1919 in Friesland. Toen de Tweede Wereldoorlog begon, was ze moeder van twee kinderen. Haar man ging in het verzet en werd als 'beloning' in april 1945 gefusilleerd. Ze was 26 jaar oud en weduwe met twee jonge kinderen. De oorlog heeft diepe sporen nagelaten. In de jaren erna leerde ze mijn vader kennen die eveneens weduwnaar was met twee kinderen. Het was een groot gezin met vier kinderen en met weinig geld was het hard werken. Maar er was altijd vertrouwen in de toekomst. Nog vier kinderen volgden, waarvan ik de jongste ben.
Een gezin met acht kinderen grootbrengen is een kunst. En er nog naast moeten werken helemaal. Daarnaast was ze altijd bereid anderen te helpen. Dit is een mooie overeenkomst met de vrijwilligers van de KNRM.
Ze overleed in 1991, oma van dertien kleinkinderen. We hebben haar begraven op de natuurbegraafplaats, dicht bij de elementen. Daarom wil ik haar nu de ruimte geven aan boord van de reddingboot. Meevaren om anderen te helpen, het ruime water op, naar de zeelucht die ze als kind opsnoof in Harlingen.
Ooit hoop ik dat er een 'Grietje de Meer' kan gaan varen. Een geschenk voor mijn moeder die altijd klaarstond.

GUNNAR ROOK

Onze zoon Gunnar (1970-2007) was een zeiler in hart en nieren. Hij was nog geen jaar oud, toen hij al met ons meeging op vakantie op onze zeilboot.
Gunnar was drie, toen hij z'n eerste zeilbootje kreeg. Hij heeft veel boten gehad in zijn leven, waaronder een Hornet waarmee hij wedstrijd zeilde. Gunnar was na z'n werk altijd op het water. Zijn laatste twee zeilboten waren zo groot, dat hij er ook op woonde. Op een gegeven moment samen met zijn vriendin Petra. Ze gingen pas in een huisje wonen, toen hun dochter Mandy zich aankondigde. Gunnar en Petra bleven zeilen. Mandy was zes weken toen ze al meeging naar de Grevelingen.
Er kwamen nog twee prachtige zonen, Gijs en Stein. Wat waren ze gelukkig. Maar het mocht niet zo blijven, op 28 januari 2007 overleed Gunnar op 36-jarige leeftijd aan een hersentumor. Petra bleef achter met drie kleine kinderen van 5, 3 en 1 jaar. We weten zeker dat Gunnar het prachtig vindt om op deze manier te blijven varen.

GWEN ROMY VAN LEWE

Gwen Romy van Lewe (12 oktober 2005 - 24 juli 2019). Onze dochter Gwen had een stofwisselingsziekte genaamd PKAN. Het was een echt buitenkind en dol op de zee. Hier kwam ze tot rust en kon ze uren naar de zee staren. En wat wordt ze gemist.

HAILIE JADE PEEK

Onze dochter Hailie was ons eerste kindje. Zij is stilgeboren na een voldragen zwangerschap. Een voor ons onverwachte en verdrietige gebeurtenis wat veel emoties met zich meebracht. Sinds 2020 zitten we in een rouwproces dat ieder jaar en ieder moment anders is. Voor niet alleen ons, maar ook onze dierbaren was het verliezen van onze dochter een grote gebeurtenis.
Naast het verlies zijn wij ook enorm trots op onze dochter en voelen wij de liefde, net zoals elke andere ouder dat doet. Voor ons is ze dagelijks aanwezig en is ze nog steeds onderdeel van ons gezin.
In 2024 zou zij 4 jaar zijn geweest en voor het eerst naar school zijn gegaan. Een mijlpaal waar veel ouders naar uitkijken en wat een spannende tijd met zich meebrengt. Voor deze verjaardag kregen we speciaal van de opa en oma van Hailie een certificaat waarop stond

FAMILIE BOEREE EN FAMILIE PEEK

'VOOR ONS IS HAILIE JADE ELKE DAG IN ONZE HART AANWEZIG EN STRAKS IS ZE OOK AANWEZIG BIJ DIEGENEN DIE REDDEN OF GERED WORDEN'

dat haar naam op de reddingboot komt. Een heel speciaal en bijzonder cadeau, waardoor ze nooit vergeten wordt. Zij zal met nog 4999 namen op de boot staan en meevaren met de redders van de zee.
Voor ons is ze elke dag in onze hart aanwezig en straks is ze ook aanwezig bij diegenen die redden of gered worden. Dankbaarder kunnen we niet zijn.

Familie Boeree en familie Peek

HAJO

Onze lieve zoon Hajo heeft op 31-jarige leeftijd zelfmoord gepleegd. Wij konden hem niet redden. Deze reddingsboot gaat hopelijk heel veel mensen redden.

HAN KERKHOVEN

Han werd geboren op 28 februari 1945, als kind van een schippersgezin. De liefde voor het water kreeg hij met de paplepel ingegoten. Hij kende de taal van de rivier en de kracht van de vaart. Die verbondenheid met de rivieren bleef zijn hele leven voelbaar.
Han ging vanaf zijn 18e varen voor de Rijkshavendienst/Rijkswaterstaat. Later werkte hij op de verkeerspost in Dordrecht, een druk en complex knooppunt in de scheepvaart. Daar begeleidde hij het verkeer op het water. Hij sloot zijn carrière af als systeembeheerder en hield hij zich bezig met het onderhoud van de radarinstallaties. Hij was betrouwbaar, kundig en geliefd onder collega's.
Met zijn vrouw Gerda had Han een lang en gelukkig huwelijk. Ze kregen samen twee kinderen, Joyce en Sandra, en genoten van het leven. Na zijn pensioen kochten ze hun plezierjacht, De Tara. Daar vond Han plezier en ontspanning, op het water voelde hij zich vrij en blij. De Tara werd een bron van vele dierbare herinneringen. Na Gerda's overlijden volgde een moeilijke periode van verlies en stilte. Toch hervond Han zijn glimlach!
In Truus vond hij opnieuw de liefde en ze trouwden in 2016. Truus was geen onbekende, ze kenden elkaar al heel lang via Rijkswaterstaat. Ze vormden een nieuw gezin met nog drie kinderen erbij voor Han, ook kleinkinderen, en net voor zijn overlijden werd achterkleinkind Odile geboren. Nog net op tijd om Han te ontmoeten.
Aan boord van De Tara bleef het leven nog lang bruisen: Truus zorgde altijd voor lekkers – hapjes, drankjes, broodjes knakworst – terwijl Han genoot van het samenzijn. Hij verwelkomde iedereen met open armen. Varen bleef zijn passie, hij deelde dit geluk graag met anderen. Han hield van een drankje op zijn tijd, van gezelligheid, van humor. Maar vis of schaaldieren, pasta, asperges (en nog veel meer), nee, dat at hij niet. Hij was kieskeurig in wat hij at. Zijn WhatsApp-berichtjes ondertekende hij steevast met een ankertje.
Na een kort ziekbed overleed Han in het hospice op 20 februari 2023, acht dagen voor zijn 78e verjaardag. Ook in zijn laatste weken bleef hij liefdevol, dankbaar voor het leven dat hij had geleefd. Hij aanvaardde zijn lot met rust, gaf complimentjes en bleef glimlachen – precies zoals hij altijd had gedaan.
Dat zijn naam nu prijkt op een reddingboot is geen toeval. Han was zijn leven lang een baken op het water, iemand die anderen veilig hielp navigeren. Dat hij nu, samen met vele anderen, op een schip mag meereizen dat levens zal redden, is een passend eerbetoon aan een man die zo veel heeft gegeven.
Han blijft voor altijd in ons hart – als echtgenoot, vader, opa, vriend... en als man van het water, met een anker achter zijn naam.
Alleen maar liefde

Truus, Sandra, Joyce, Mark, Silvia, Arthur, Ferry, Barry & kinderen, kleinkinderen

HANNIE FROS-WIJGERSE

In 1962 werd ik verliefd op Hannie die toen getrouwd was en net haar zoontje had verloren. Pas toen ze in 1977 alleen kwam te staan, was ze vrij en gingen we in 1979 samenwonen. In 1970 kocht ik een O-jol en daarmee zeilden we al vaak samen. In 1975 kwam er een kleine kajuitboot, waarmee we van de Randmeren naar het Ketelmeer en het IJsselmeer trokken. In 1978 waagden wij ons voor het eerst op het Wad en in 1980 voeren we van Delfzijl naar Borkum en over zee terug naar Schiermonnikoog. Halverwege die tocht trok de wind onverwacht sterk aan en met moeite bereikten we het zeegat, maar in de donkere nacht liepen we vast op de Munitieplaat. We slaagden er zelf in om los te komen, waarna we in golvende zee voor anker zijn gegaan om daglicht af te wachten.
In 2013, op een oversteek van Gotland naar Öland in Zweden met onze 30-voeter Tadorna, werden we ook overvallen door een onverwachte depressie. We doorstonden het goed, maar evenals in 1980 was het een angstige belevenis.
In 1996 ben ik, na een kentering voor het Skagerrak, door de KNRM tijdens stormachtig weer van open zee binnengebracht op Vlieland, en daarna kon de KNRM bij Hannie niet meer stuk. 43 jaar zeilden we op zee. Pas een half jaar vóór haar onverwachts overlijden kwam het gesprek erop of ze nooit bang was geweest. Nee, zei ze, want ik vertrouwde jou.
Dat was wederzijds. Het was: mijn partner, mijn anker, mijn vertrouwen.

13 februari 2023 is ze onverwacht overleden. Hannie heeft een plek op de reddingboot verdiend.

HANS FONTEIJNE EN MARIJKE FONTEIJNE- VAN AMSTERDAM

Ter nagedachtenis aan mijn ouders heb ik beide namen op de boot laten zetten. Mijn vader heeft vrijwel zijn hele leven gevaren: als stuurman op de grote vaart en samen met mijn moeder op hun eigen zeilboot. Zijn donateurschap kwam via mijn opa die kapitein was bij een sleepdienst in de Amsterdamse haven. Als gezin gingen we vaak 'bootjes' kijken langs de Nederlandse kust. Ook volgden we zeilwedstrijden, zoals Olympische onderdelen, het Skûtsjesilen en de Volvo Ocean Race. Bij zijn overlijden was hij 53 jaar donateur van de KNRM. Helaas overleed mijn moeder een half jaar later.

HANS ROSIER

Een bankje in het park is niet aan jou besteed.
Een boom in het bos ook niet.
Voor jou hoeft geen erkenning; geleefd te hebben was genoeg.
Toch wil ik je naam graag vermeld hebben op een schip. Een klein eerbetoon.
Je bent mijn held.
Een man die me steunde.
Zorgde dat ik groot werd.
En na 35 jaar nog steeds blij vertelde, dat je zo trots was dat ik het Heusdensch Kanaal had doorkruist in zeer slecht weer.
Zeilen was jouw passie en jij hebt het mij geleerd.
Maas, Haringvliet, de kust, je was er graag.
Doneren aan de KNRM was voor jou vanzelfsprekend. "Als je zeilt, kun je ze nodig hebben." Gelukkig heb je er nooit zelf gebruik van hoeven maken.
De reddingverhalen hebben wel indruk gemaakt op ons.
Je was een stoere lieve man.
Jouw naam op een reddingboot is een cadeautje.
Jij zorgde voor de mensen, de KNRM doet dat nog steeds.

Bij zijn uitvaart werd dit prachtige gedicht, door hemzelf uitgezocht, voorgedragen.

Zeeklacht.

Het water van de zee is altijd zout,
Hoe men de suikerpot ook mag hanteren,
Geagiteerd over het strand marcheren,
Terwijl de wind de brandingkoppen krauwt;
Een borstbeeld hakken uit scheepstimmerhout,
Des nachts, in droom, met meerminnen verkeren,
Tarbot fileren of Neptuin vereren:
Het water van de zee is altijd zout.
Daar helpt geen moederlief, geen vaderstout,
Geen bokken, dokken, knokken of gekscheren,
Geen brein van boterkoek, geen hart van goud:
Of men voor dames voelt of meer voor heren,
Het water van de zee blijft altijd zout.

- C. Buddingh -

Kus Y

HANS SCHELLEVIS

Mijn vader is 40 jaar vrijwilliger geweest bij reddingstation Wijk aan Zee, eerst als tractorchauffeur en later als lanceerder. Ik vind dat zijn naam een plekje verdient op de reddingboot en weet zeker dat hij het geweldig zou vinden. Ik zie het als een bedankje voor zijn jarenlange inzet.

HANS SLOT

Het weekend van 8/9 juli 2000 waren wij per zeiljacht van vrienden vertrokken vanuit Lelystad naar Medemblik. Het was een prachtige dag en de volgende ochtend zaten we genoeglijk aan het ontbijt, totdat we hoorden dat er mogelijk slecht weer op komst was.
We vertrokken snel richting Lelystad, maar er kwam al vrij snel erg slecht weer opzetten. Mijn man Hans ging beneden zijn trui en jack halen en werd ineens onwel; erge last van de maagstreek, leek het. Hij viel ineens voorover op een bank. Ik ging snel naar hem toe en zag dat hij het leven ging verlaten- een sportieve, 56 jaar oude man.
Er is alarm geslagen. De KNRM werd ingeschakeld en had eerst enige moeite ons te vinden vanwege het bar slechte weer. Ze kwamen langszij, stapten over en namen letterlijk het roer over.
Het ging zo snel en professioneel, zoals je weleens leest, maar het meemaken is bijzonder. Ook een huisarts arriveerde en een grotere reddingboot.
We zijn naar Enkhuizen gebracht waar we aan de wal werden geholpen en verder begeleid. Thuisgekomen lag mijn donateurspas te wachten bij de post, ik was "toevallig" net donateur geworden!
Met enige regelmaat ga ik op de open dag naar Enkhuizen, want mijn gevoel van dankbaarheid wil ik nog altijd laten zien.

HANS SMIT

De liefde van mijn leven is 8 maanden geleden ineens overleden aan een sepsis.

ERIC VAN EWIJK

‘ZEEMAN IN HART EN NIEREN, ZOUT WATER DOOR Z’N ADEREN; DAT WAS M’N BROER HANS, 64 JAAR EN VADER VAN TWEE FANTASTISCHE DOCHTERS’

Ik heb geen afscheid kunnen nemen, dat vind ik tot op de dag van vandaag heel erg. Zijn naam op de reddingboot, hij had zelf een platbodem, geeft mij een goed gevoel. We waren 47 jaar getrouwd. Ook onze kinderen vinden het geweldig dat zijn naam vereeuwigd wordt.

HANS VAN EWIJK

Zeeman in hart en nieren, zout water door z’n aderen; dat was m’n broer Hans, 64 jaar en vader van twee fantastische dochters. Hij is plotseling overleden op 26 november 2023.
Na de zeevaartschool begin jaren 80 was hij al snel één van de jongste stuurlieden op de kleine handelsvaart.
Later op de wal ging het maritieme leven verder bij onder andere Smit. Als zzp’er was hij betrokken bij veel projecten in binnen- en buitenland, de laatste jaren veel voor Boskalis.
Het is mooi dat het zoute zeewater ter herinnering over z’n naam mag spoelen.
Behouden vaart!

Eric van Ewijk

HANTSJE WYBREN DE VRIES

Hans was de liefde van mijn leven sinds klas 4b van de hbs in Sneek in 1961.
Met hem zeilde ik op FJ, Vrijheid en Pampus. Onze huwelijksreis in 1965 was op de Friese Meren.
Een paar jaar later, bij een zeiltocht van Volendam naar Urk, was ik voor het eerst echt bang: zeilen weg en ik dacht dat we zouden vergaan. Ik ging helemaal voor in het schip onder de buiskap zitten. Wie komt ons helpen?
Toen het weer rustiger werd, zei Hans: “Zet je het zeil er weer bij?”
Ik was totaal verbaasd: Hij was zo rustig en ik had de angst nog in mijn lijf!
Toen we ‘s avonds op Urk bij de vuurtoren voor de muur met alle namen van mensen die op zee gebleven waren stonden, kon ik me de familie van de vissers op zee goed voorstellen; hoe zij bij storm- of noodweer daar angstig biddend hadden gestaan.
Dit was het moment waarop we bij het zien van het Reddingbootscheepje op de balie dachten: we doen niet alleen dáár wat geld in, maar worden ook donateur.
We hebben later nog met een Marieholm26 en 33 veel gezworven op het IJsselmeer, de Zeeuwse wateren, de Belgische kust en de Waddenzee. Daar heb ik altijd een veilig gevoel gehad, omdat we bij nood via de marifoon een beroep op de KNRM zouden kunnen doen. Zodra mijn man aan boord stapte van onze boot was hij volkomen gelukkig. Hij is overleden in 2019.
Ik heb ons schip verkocht, maar blijf altijd donateur van deze fantastische organisatie!

HARMAN KOETS

Harman was helemaal gek van de zee, oude zeilschepen et cetera. Hij wilde ook heel graag naar zee, maar werd afgekeurd omdat hij kleurenblind was. Toen hij plotseling overleed in 1993 was hij al een aantal jaren donateur. In zijn nagedachtenis ben ik daarmee doorgegaan.
Als eerbetoon aan hem, heb ik een plekje voor zijn naam gereserveerd op de nieuwe reddingboot.
Kan hij toch nog een beetje mee naar zee.

HENDRIK VINK

Mijn vader Hendrik Vink is vernoemd naar zijn oom die verdronk toen de Noordwijkse roeireddingboot omsloeg op 24 november 1919. Hierbij kwamen drie bemanningsleden om het leven. De KNRM heeft binnen onze familie altijd een bijzondere plek gehad.

HENK DE BEST

Henk de Best, mijn lieve opa en grootste supporter van de KNRM. Zover ik mij kan herinneren was er overal waar hij was, een sticker, een vlaggetje of een boot van de KNRM: in zijn woning, in zijn schuurtje of op zijn boot de Anne 2. Ik heb hele fijne herinneringen aan opa. Daarom wil ik hem graag vereeuwigen op de nieuwe KNRM-reddingboot van Wijk aan Zee. Ik weet zeker dat hij dit prachtig had gevonden.

HENK MAKKUS SR.

De zee heeft een grote rol gespeeld in het leven van mijn prachtige vader Henk. Hij heeft de zeeën bevaren in zijn jonge jaren en alle kanten van de

wereld gezien. Mijn vader kon prachtig vertellen over zijn reizen op zee en over de landen die hij heeft aangedaan.
Hij kwam vooral graag in het Caraïbisch gebied en Suriname.
Een jonge prinses Beatrix heeft de overtocht gemaakt aan boord van het schip waar mijn vader op voer.
Het mooiste verhaal is dat hij op een reis van Suriname naar Nederland de prachtige Surinaamse Lucia Hennep ontmoette, de vrouw met wie hij 63 jaar getrouwd is geweest, mijn moeder.
Toen de kinderen werden geboren, is mijn vader werk aan de wal gaan zoeken en kwam hij terecht bij de TH Delft.
Maar de zee bleef altijd trekken.
Helaas heeft hij nooit meer een grote zeereis gemaakt. Mijn vader wilde na zijn overlijden bijgezet worden op zee, en zo geschiede. Wij, de kinderen en onze moeder, hebben mijn vader in een biologisch afbreekbare urn bijgezet in de Noordzee. Het idee dat hij nu met alle stromen meegaat, geeft ons enorm veel troost.
Mijn lieve fantastische vader Henk
Makkus sr.

HENK WILSON

Hij was mijn schooldirecteur, ik was een van zijn juffen. Beiden getrouwd met een ander. Toen wij samen de directie van de school werden, sloeg de vonk over zonder dat we dat zelf in de gaten hadden. Op de laatste dag van augustus lagen we met zijn vieren op het strand, genietend van zon en zee. Hij sprong op en vroeg: wie gaat ermee wandelen? “Ik”, riep ik. En zo wandelden wij samen weg van onze partners. De zee trok ons naar zich toe… samen lieten we ons omarmen door het zilte water. Een zoen, liefde. Verschrikt liepen wij het water weer uit. Terug naar onze levens die nooit meer hetzelfde zouden zijn. Jaren van ontreddering, onbegrip en toch die liefde voor elkaar. Pas 5 jaar later gingen wij samen verder, om na nog eens 5 jaar elkaar het ja-woord te geven. Tien mooie jaren, toen werd hij ziek; eerst blaaskanker en vervolgens Alzheimer. Al die jaren waren wij er voor elkaar, ik op den duur wel meer. In lief en leed hebben wij elkaar en onze mooie liefde weer moeten loslaten.
25 jaar later heb ik samen met zijn kinderen en kleinkinderen zijn as uitgestrooid in duin en zee. Daar waar wij ooit samen de zee in stapten.
In zijn laatste verwarde dagen maakte mijn man zich ongerust: “Straks zijn ze me vergeten.”
Ik plantte nog samen met hem vergeet-mij-nietjes in de tuin die ik meenam naar het appartement waar ik nu woon.
Vergeten doe ik mijn schooldirecteur nooit! Nu zijn naam voortleeft op de reddingboot kan hij gerust zijn. Henk Wilson gaan we niet vergeten.

HENNIE BRUINENBERG-BOVENHOFF

Hennie Bruinenberg-Bovenhoff is de naam van mijn schoonmoeder die helaas is overleden. Ik en mijn man vinden het mooi om haar zo te eren.
Ze was dol op de zee en het strand.
Ze kwam er graag, ze voelde zich daar altijd goed.
Het is mooi om haar extra te herinneren door middel van haar naam op een reddingboot. Dat past ook bij haar. Ze deed liever dingen voor een ander, dan voor zichzelf. En de KNRM doet ook veel voor anderen.

HERMAN PEERDEMAN

Mijn vader was binnenvaartkapitein. Hij voer zijn hele leven bij een Zwitserse rederij. Het was zijn lust en zijn leven. Zelfs ver na zijn pensioen bleef hij varen voor diverse rederijen. Totdat mijn vader ziek werd en een ongeluk veroorzaakte. Achteraf bleek hij een hersentumor te hebben. Het varen was klaar. 3 maanden na deze uitslag is mijn vader overleden. Ik weet zeker dat als mijn vader gezond was gebleven, hij nu nog steeds had gevaren. Vandaar dat Herman Peerdeman, onze vader, het zo dik verdient om verder te varen.

HERMAN TER REEGEN

Herman ter Reegen werd op 13 november 1940 geboren in Winschoten, als jongste van acht kinderen in een bankiersgezin. Al op jonge leeftijd had hij een diepe fascinatie voor water. Als kleine jongen ging hij vaak naar het water in Stadskanaal, wat zijn liefde voor de zee alleen maar aanwakkerde. Toen hij met zijn ouders naar Groenlo verhuisde en daar opgroeide, ver van de zee, leek zijn passie voor de zee misschien wel onbegrijpelijk. Toch leidde diezelfde passie hem uiteindelijk naar de Hogere Zeevaartschool, een keuze die niet voor de hand lag voor een jongen met zijn achtergrond. Na zijn studie, waar hij werd opgeleid tot officier voor de koopvaardij, werd Herman hoofdwerktuigkundige (HWTK) bij een grote Amsterdamse

VRIEND VAN HUIG VAN DER BENT

‘HUIG WAS EEN ECHTE KATTEKER DIE ALTIJD OP HET STRAND EN OP Z’N ZEEKAT ZAT. HUIG EN DE ZEE, DIE HOORDEN BIJ ELKAAR’

rederij. Zijn carrière voerde hem over de wereldzeeën, van de ruige Noordzee tot de tropische wateren. Én hij bezocht de meest bijzondere locaties, waaronder de Zuidpool. Zijn liefde voor de scheepvaart en de eindeloze horizon bleef hem zijn hele leven lang bij. Naast zijn werk op zee koesterde Herman een diepe waardering voor de KNRM. Hij steunde de Redding Maatschappij al tijdens zijn carrière; bewust van de onvoorspelbaarheid van het water en het cruciale werk van de vrijwilligers. Ook na zijn pensionering bleef hij een trouwe donateur en volgde hij hun missies met bewondering.
Nu vaart zijn naam - Herman ter Reegen - mee op de reddingboot van Wijk aan Zee. Zijn liefde voor de zee en zijn herinneringen leven voort, gedragen door de golven.

HERMAN WOLTERS

Mijn vader Herman Wolters is vorig jaar overleden en hij hield niet zo van poespas en uiterlijk vertoon. Zijn liefde voor de zee was groot. Na jarenlang marconist te zijn geweest op de grote vaart, trok het familieleven en zocht hij een baan aan de wal. De zee bleef trekken en hij verhuisde terug naar zijn roots in Zeeland waar hij lid werd van een shantykoor en vol overgave zeemansliederen zong. Daar hielp hij mee met de inzameling voor het reddingmonument in Veere. Vlak na zijn overlijden zag ik de actie van de KNRM, en omdat toeval niet bestaat kon ik niet anders dan zijn naam op de boot laten zetten.

HUB LEMEER

Als geboren Limburger groeide Hub niet op met de watersport. Tijdens zijn studie deed hij mee aan de 24-uurs zeilrace op het IJsselmeer, waar het zeilvirus hem te pakken kreeg. Sinds1977 heeft hij eigen boten gehad: Hurley700 (Tien), Pionier 930 (Alve) en Comfortina 35 (Skuta). Iedere vakantie werd zeilend doorgebracht. De kinderen gingen zelfs als baby al mee, de wagenbak klem in de hondenkooi. Bij het overstag gaan, werd de opgerolde handdoek van de ene naar de andere kant gelegd.
Hub kon gelukkig al vroeg met pensioen, waardoor hij 10 jaar lang iedere zomer van mei tot september zeilend kon rondtrekken. De bestemmingen varieerden van de Solent, de Kanaaleilanden en de Franse kust tot de Oostzee. Rondje Denemarken, de mooie westkust van Zweden, de schitterende scheren bij Stockholm, de Åland eilanden en Finland, en de Baltische staten met het sprookjesachtige Tallinn.
Hij genoot van het spel met de wind en het zo optimaal mogelijk navigeren. Het deed hem plezier als hij onderweg steeds op tijd was voor de maximale stroom. Soms ontstond er een wedstrijdje met een vergelijkbare boot.
Maar ook het aankomen in vreemde havens en het verkennen van de culinaire specialiteiten ter plekke, waren belangrijk bij het genieten van al deze zwerftochten. Rust op het water afgewisseld met gezellige reuring in de havens vormden de bouwstenen van het zwervend bestaan al die zomers.
Hubs as is verstrooid bij de Scheveningen 1 en zal nu verspreid zijn door het hele gebied waar hij ooit zo genoten heeft.

HUIBERT GRAVEMAKER

Huibert Gravemaker is mijn opa. De vader van mijn vader. Hij was schipper op ‘de Mary’, een trawler, en in 1919 is het schip vermist geraakt. Niemand van de bemanning, waaronder zijn oudste zoon die voor het eerst meevoer, is thuisgekomen en het schip is nooit gevonden. Men vermoedt dat het op een mijn is gevaren en toen met ‘man en muis’ is vergaan. Ik heb nog een brief van Rederij Voorwaarts, waarin vermeld wordt dat naar alle kustplaatsen in Nederland, Duitsland, Denemarken, Noorwegen en Engeland is getelegrafeerd. De schrijver heeft nog wel wat hoop dat er nog een teken van leven zal komen, omdat de trawlers lange reizen maakten. Helaas is er nooit meer iets vernomen over het schip en de bemanning. Het schip is uitgevaren uit de haven van IJmuiden.

HUIG VAN DER BENT

Huig is 44 jaar mijn mentor, beste vriend, poolmaatje en collega geweest. Huig was een echte Katteker die altijd op het strand en op z’n zeekat zat. Huig en de zee, die hoorden bij elkaar. Ieder jaar vroeg ik of ik mee mocht met ‘de gasten’ een week zeilen, langs de kust naar Texel. Nee, want vrouwen mochten niet aan boord. Al ben ik altijd lachend zijn tweede vrouw genoemd en ben ik nog steeds met zijn vrouw en kinderen bevriend. Zijn dochter Lenneke is jarenlang een super collega geweest op het laboratorium.
We hadden afgesproken dat we in hetzelfde bejaardenhuis zouden belanden. Helaas is Huig al in 2018 veel te jong overleden. Door zijn naam op de reddingboot te zetten, is Huig een beetje op zee, daar waar hij gelukkig was.

HUUB VAN DE VREDE

Mijn vader was verbonden met water. Als badmeester en als oprichter van de Redding Brigade Rosmalen. Hij was vaak in touw op zee en land om mensen te

helpen. En daar waar water plezier kan geven, zit er zeker ook gevaar. De komst van deze reddingboot is voor ons als kinderen een mooi eerbetoon, ook voor zijn kleinkinderen die hem alleen maar kennen van verhalen. Voor altijd op zee en op de reddingboot om mensen te helpen. Een bijzonder gebaar, met heel veel liefde voor mijn bijzondere vader.

Natasja

INE SJOUKE

Onze mama en oma Ine Sjouke is overleden op 15 juni 2023 en dat was veel te vroeg en onverwachts.
Er waren nog zoveel plannen om samen te gaan doen en we missen haar enorm. Wij houden van de zee en komen graag in Noordwijk. Mama niet, zij had groot respect voor de kracht van de golven. Ze was geen waterrat, ze was bang op de boot naar Texel, kon niet zwemmen en was altijd ongerust dat één van de kleinkinderen in een mui terecht zou komen.
En waarom dan haar naam op de reddingboot? Omdat mama een dappere vrouw was, haar leven heeft woeste hoge golven gekend. Ze ging kopje onder en kwam sterker weer boven.
En dat is de metafoor met het belangrijke werk van de KNRM en de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee. Zij gaan hoge golven tegenkomen met een dappere bemanning die levens gaat redden. Sterk en vol overtuiging. Onze mama is bij jullie en we weten zeker dat ze haar best doet om over jullie te waken.
Het maakt ons trots en het ontroert ons, dat mama een klein beetje aanwezig is bij het goede werk wat jullie doen.
We houden van jouw mama.

Liefs, Jack, Marianne, Jacco, Sophie, Thom en Susanne

INEKE ROOS HOEFGEEST

Ineke, mijn lieve vriendin al ruim 25 jaar. Fantastische moeder van haar zoon Pepijn. Die zij alleen opvoedde tot een zelfbewuste intelligente en sociaal invoelende man.
Zij heeft vele banen gehad en de laatste jaren waren wij collega's, Nt2 docenten bij Edinova. Een mooie tijd.
Helaas kreeg zij longkanker op 64-jarige leeftijd. Na 18 intensieve en liefdevolle maanden hebben wij, Pepijn en ik, op haar 65ste verjaardag met vrienden en collega's afscheid van haar genomen.
Rust zacht lief spook XX

ISAAC CALLEBERT

Op 20 januari 2019 werd ons eerste kleinkind, Isaac Callebert, geboren. 8 maanden later, op 25 september 2019, overleed hij aan wiegendood. Ondertussen heeft Isaac een broer, Rafael (4 jaar), en een zus, Sezane (bijna 2 jaar). Toen Rafael mij vertelde dat hij later superman wil worden, besefte ik mij dat de wereld voor hem openligt. Hij kan worden wat hij wil en, zoals een superheld, misschien wel levens redden. Dit is voor Isaac niet het geval. En daarom wil ik graag zijn naam op de reddingboot, zodat hij - samen met de vrijwilligers van de KNRM - alsnog een verschil maakt op deze wereld.

Roeland & Stefanie Vermoere-Coeman

JAAP DOUWSTRA

Woensdag 28 mei 2008 stapten wij op de Koos van Messel om de as van mijn vader, Jaap Douwstra, uit te strooien. Het was de laatste wens van mijn vader om zijn as te laten verstrooien door zijn vrouw en beide dochters. Mijn vader, in leven lid van de Plaatselijke Commissie van reddingstation IJmuiden, had als wens dat zijn as door een snelle reddingboot op zee verstrooid zou worden.
Mijn vader was een groot natuurliefhebber en toen we bijna op de plaats van de asverstrooiing aangekomen waren, kwamen ineens twee bijen ons gezelschap houden. Mijn zus en ik hadden besloten om samen de as van onze pap te verstrooien. De motoren werden stilgezet, wij kregen instructie hoe we de as van onze geliefde vader aan de zee moesten toevertrouwen. Wij leegden de urn en strooiden rode rozen in zee. Na de plechtigheid voeren wij als eerbetoon nog een rondje om de plek van verstrooiing en kwamen de bijen ons nog een keer gedag zeggen. Bij het wegvaren zagen wij drie rozen symbolisch bij elkaar in het water liggen.
Wat daarna restte, waren zijn de herinneringen. Ook de definitief laatste reis van onze vader zullen wij niet gauw vergeten. Jaap Douwstra, een bijzonder mens, heeft volgens zijn laatste wens zijn as door de golven kunnen laten meenemen en is voor altijd een met de zee.
Hoe mooi dat door deze actie van de KNRM, de organisatie die mijn vader zo'n warm hart toedroeg, zijn naam nu ook vereeuwigd is op de reddingboot van reddingstation Wijk aan Zee.

JAAP EN HENNIE DE JONG

Mijn vader Jaap komt uit Katwijk en heeft jarenlang gevaren op een vissersschip. Later heeft hij heel ander werk gedaan, maar de zee en het strand bleven altijd belangrijk. Op het strand

van Katwijk heeft mijn vader mijn moeder Hennie leren kennen. Samen brachten ze heel wat tijd zwemmend in de zee door. Ze waren ook trouwe donateurs van de KNRM. Beiden zijn helaas overleden. Met deze donatie aan de reddingboot zijn ze weer samen op het water.

JAAP VAN DEN NIEUWENDIJK

Jaap en ik zijn slechts 5 jaar samen geweest, waarvan 2,5 jaar getrouwd. Toen we elkaar in februari 2018 via een datingsite leerden kennen, was het meteen raak: liefde op het eerste gezicht! Hij woonde ook in Bergen op Zoom, dus dat was makkelijk afspreken.
Al vanaf zijn jeugd genoot hij van varen met een klein zeilbootje. Hij woonde toen in Zaandam en zijn ouders hadden een stacaravan op een camping aan het IJsselmeer. Dus het zeilbootje werd regelmatig gebruikt.
Hij heeft lang een boot gehad, ook met zijn toenmalige gezin. Vlak voordat wij elkaar leerden kennen, had hij de boot ingeruild voor een campertje. Dat sprak mij meer aan. Eind 2018 kochten we samen een fijne, compacte camper. Een uitkomst tijdens de lockdowns in coronatijd.
Jaap was vaste donateur van de KNRM. Toen hij in februari 2023 vrij plotseling overleed, heb ik alle goede doelen waar hij aan doneerde laten overzetten op mijn naam. Vandaar dat ik helemaal enthousiast was toen deze actie langs kwam: de naam van de liefde van mijn leven, samen met andere namen die nooit vergeten mogen worden, op een nieuwe reddingboot.
Ik moet zeggen dat ik sinds Jaaps overlijden met veel meer belangstelling de acties van de KNRM volg. Zo heeft zijn overlijden nog een mooi gevolg...

José van den Nieuwendijk-Baaij

ROELAND & STEFANIE VERMOERE-COEMAN

‘WIJ WILLEN GRAAG ISAAC CALLEBERT OP DE REDDINGBOOT, ZODAT HIJ - SAMEN MET DE VRIJWILLIGERS VAN DE KNRM - ALSNOG EEN VERSCHIL MAAKT OP DEZE WERELD’

JACOB WIERIKS

Jacob Wieriks, geboren in 1919, was arts/farmacoloog van beroep. Hij wist wat het redden van levens betekende.
Het eerste wat zijn drie kinderen moesten leren was zwemmen! We waren heel jong, een jaar of 5 à 6, toen hij ervoor zorgde dat we zwemles kregen. Hij vond dit van levensbelang. Gelukkig hebben wij geen nare situaties meegemaakt. Jacob doneerde aan vele goede doelen. De laatste paar jaren van zijn leven begon hij te dementeren, maar een gesprek bleef altijd mogelijk. De goede doelen werden, in overleg met hem, op één na allemaal geschrapt. Hij doneerde, zonder dat hij er echt financieel inzicht in had, namelijk hele maandsalarissen. De KNRM moest en zou zijn donatie blijven behouden! En omdat het nog maar één goed doel betrof, dan maar wat meer!
Tientallen jaren heeft hij met veel plezier De Reddingboot gelezen. Deze lag bij zijn ouder worden altijd binnen handbereik. Nu zijn wij donateur geworden! Wat zou hij het geweldig hebben gevonden dat hij nu op de reddingboot van Wijk aan Zee komt te staan. Zijn naam vaart voort! Geweldig!

JACOBUS HENRICUS SONDERMAN

Mijn vader heeft mij als kind de liefde en respect voor de krachten van de zee en niet te vergeten de interesse voor het varen en schepen bijgebracht. Ik vergeet nooit het bezoek aan de sluis in IJmuiden waar de dag na de Watersnoodramp verschillende schepen, gehavend door de orkaan, binnenvoeren. Voor mij als 6-jarige een heel indrukwekkend gebeuren.
Ook heb ik via onderzoek in de familiegeschiedenis van zowel mijn vader als moeder ontdekt, dat het zout in mijn bloed te verklaren is door de vele varenslui in beide families.
Bij mij culminerend in het jarenlang varen met een eigen zeewaardige zeilboot op groot water en het donateur worden van de KNRM!

JACQUELINE VERHAGEN-BOEKHOLT

Jacqueline Verhagen-Boekholt is onze allerliefste echtgenote, moeder en oma. We hielden allemaal zielsveel van haar. Altijd lief, optimistisch, goedlachs en altijd het belang van de ander vooropstellend. Ze is 3 februari 2025 op 77-jarige leeftijd overleden.
Bij het opgeven van haar naam leefde ze nog. Of eigenlijk was ze er ook niet meer. Jacqueline leed al vele jaren aan dementie. De laatste paar jaar in haar eigen wereldje in een verpleeghuis. Nu pas, na haar overlijden, begrijpen we steeds beter wat afscheid nemen van iemand met dementie betekent. Iedere keer als je na een bezoekje weggaat, neem je een beetje afscheid. In stilte, individueel. Centraal staan haar ziekte en de zorg voor haar. Er is geen ruimte om terug te kijken op haar leven toen ›

ze nog gezond was. Ook haar eren is nog niet aan de orde. Wel afscheid, geen herdenking en eren. Een pijnlijk proces.
Toen kwam het bericht van de KNRM. Een reddingboot met namen van geliefden. Wat prachtig! Ineens een mogelijkheid haar, ook in de fase waarin ze verkeerde, te eren. En hoe! Alleen al haar naam doorgeven voelde zooo goed. Toen hielden we er al rekening mee dat ze bij de tewaterlating van de reddingboot niet meer bij ons zou zijn. Dat is bewaarheid. Inmiddels hebben we een definitief afscheid gehad. Eindelijk met de talloze mensen die haar liefhadden stilgestaan bij een prachtig leven van een prachtige vrouw. Zo waardevol. De naam van Jacqueline op de reddingboot van Wijk aan Zee is alleen maar een prachtige toegift!

JADE MAYA

Jade Maya was mijn stiefdochter. Ze overleed op 29 april 2020, aan suïcide. Ik heb intens veel van haar gehouden. Jade Maya, een prachtige naam voor een prachtig meisje. 15 maanden oud was ze, toen ik haar vader leerde kennen. Prachtig, met bolle wangen en zachte krullen. En, een enorm pittig karakter. Jade kon boos worden, en boos blijven. Onverwachts, uit het niets. Dit ging verder dan de peuterpuberteit, of omdat het lastig was om tussen twee huizen te moeten pendelen. Ze kon boos worden als ze haar tanden moest poetsen, van de schommel moest om haar oudere zus erop te laten, in vrijwel elke situatie die anders verliep dan gepland. Ze is boos geboren, zeiden we weleens. En tegelijkertijd was ze lief en grappig, schuchter, dol op haar vader, haar oudere zus, haar grootouders. Het overlijden van haar oma toen ze 7 was, bleek een klap die ze nooit echt te boven leek te komen. Oma Joke was, naast haar vader, de enige die haar onvoorwaardelijk leek te accepteren en bij wie ze zich veilig voelde door de stabiliteit die ze bood. Toen haar jongere zus werd geboren, zagen we een heel andere kant van haar. De rivaliteit die ze naar haar oudere zus toe vaak liet zien, bestond niet naar haar jongere zus. Zacht, empathisch, liefdevol. De band tussen deze twee zussen was speciaal.
Haar vader en ik uitten onze zorgen over haar boze gedrag, maar er leek niet iets wezenlijks aan de hand. Ze leek in haar gedrag op de lijn van haar oma, haar oudooms en haar oom. Dus ja, een familieding.

JAIVEY

Ons eerste kleinkind, Jaivey. Wat waren wij blije en trotse grootouders. Hij werd geboren na een goede zwangerschap op de verjaardag van opa, 10 november 2017. Na een traumatische avond en nacht overleed Jaivey op 11 november 2017 door een ernstige genetische afwijking die hij zelf had ontwikkeld. Wat een nachtmerrie waar we met z'n allen in belandden.

ECHTENOTE VAN JAN BAARTMANS

'BEIDEN ZIJN GEK OP WATER, DUS ZIJ ZULLEN SAMEN WEER VEEL OP HET WATER ZIJN. HOPELIJK KAN DEZE BOOT VELE MENSEN REDDEN'

Toen deze kans voorbijkwam om zijn naam op de reddingboot te plaatsen, hebben we daar geen seconde over nagedacht. Hij heeft voor altijd een plekje in onze harten, maar het idee dat hij vele avonturen kan beleven, en reddingen, is geweldig. Door zijn naam op de boot, blijft hij voor altijd gekend.

JAN BAKKER

Ik zou graag willen dat de naam Jan Bakker voor altijd door blijft varen op zee. Dankzij deze actie van de KNRM is dat mogelijk.

JAN BERKHEIJ

Een passende herinnering en vereeuwiging van Jan Berkheij na zijn plotse overlijden op 16 juni 2024. Een plek op de KNRM-reddingboot is zo'n mooi idee, daarover was de familie het snel eens.
Jan is geboren op 26 juni 1937 als Johannes Berkheij in Katwijk aan Zee. Van zijn 13e tot en met zijn 24e jaar voer Jan in de visserij. Bij de komst van zijn eerste dochter vond zijn vrouw een baan 'aan de wal' een meer geruststellende gedachte. Hij ging werken in de grond-, weg- en waterbouw.
Zijn voorliefde voor zee en strand bleef. Eerst met schoonvader in zijn privébootje varen en vissen, later met een eigen bootje 'Marianne' - genoemd naar zijn twee dochters - op het strand van Katwijk. Vis vangen, roken en dan verkopen of venten. Hier heeft hij genoeg mooie verhalen over verteld, uiteraard met het nodige visserslatijn. Jan was actief lid bij watersportvereniging Skuytevaert. Ook bij het opbouwen op strand of het

wachtlopen in het seizoen, was hij tot zijn 82e van de partij.
Als mens, een man van no nonsens en een gezonde dosis humor, meest met een lach op z'n gezicht. Maar ook één die goed voor zichzelf kon opkomen.
Vanuit zijn rol in de vereniging had hij te maken met de plaatselijke Reddingsbrigade en de KNRM.
Zelf heeft hij gelukkig nooit hulp nodig gehad, maar hij sprak vol respect en waardering over hun werk en de samenwerking wanneer één van de verenigingsleden wel hulp nodig had.
Jan Berkheij, die zich altijd verbonden heeft gevoeld met de zee en vooral ook het varen daarop, vereeuwigd op een KNRM-reddingboot.

JAN EN KEES BAARTMANS

Wij 'zeilers' zijn al jaren donateur en nadat mijn man Jan ruim 2 jaar geleden overleed, moest onze boot verkocht worden. Toen kwam de KNRM met het idee van namen op een reddingboot, dat sprak mij enorm aan. Zijn broer Kees is op 24-jarige leeftijd overleden op een boot, na jaren als een duiker bij de Marine te hebben gewerkt. Ik kreeg het idee om hen op de reddingboot weer met elkaar te verbinden. Beiden zijn gek op water, dus zij zullen samen weer veel op het water zijn. Hopelijk kan deze boot vele mensen redden.

JAN EN WIL VERSTEEGEN

Onze ouders Jan en Wil Versteegen zijn helaas overleden. Jarenlang hebben ze met hun sloep genoten van het varen. Ook op vakantie in Spanje of Frankrijk werd er vaak een boot gehuurd om het water op te gaan. Fijn om hen op deze manier te herinneren.

JAN KLEIN

Jan Klein uit Harlingen is de zoon van een van mijn directe voorvaders. Hij was matroos op de brigantijn 'Eendragt'. Op 20-jarige leeftijd sloeg hij tijdens een vaart van Harlingen naar Wirdau (Letland) op "den zondag 16 oktober 1870 tijdens stormweder door een hevige stortzee overboord" en is "daar alle pogingen tot redding onmogelijk waren, verdronken".
Voor Jan Klein helaas geen redding, maar geheel kansloos een eenzame dood in een stormzee in de herfst, ter hoogte van Denemarken. In deze tijd had hij, mede dankzij organisaties als de KNRM waar ook ter wereld, wellicht een kans op redding en tijd van leven gehad.
Ik moest bij Jan Klein vaak denken aan de woorden van Karel van het Reve over een kennis van zijn ouders: "Als ik er niet meer ben, wie denkt er dan nog aan die man?" Met dit initiatief kan ik die gedachte loslaten. Als ik er niet meer ben, zal de nieuwe reddingboot hopelijk nog steeds varen en nog altijd drenkelingen veilig aan de wal brengen, en zal er wellicht ook nog eens aan matroos Jan Klein worden gedacht.

JAN KORNELIS KAMMINGA

Jan Kornelis Kamminga is mijn vader. Als kind gingen wij iedere zomer op vakantie naar Terschelling. Ik koester warme herinneringen aan deze vakanties. Met de boot aankomen op West, de koffers werden opgehaald door het busje van camping Dellewal en wij gingen erachteraan op de direct gehuurde fietsen. Het waren actieve vakanties. Fietsen door de bossen, strandwandelingen, een thermoskan koffie voor pa en ma mee en pakjes drinken voor ons, de drie dochters.
Een zak doppinda's mee die we op een bankje of in de duinen verorberden.
En natuurlijk het strand. Spelen, kastelen bouwen, schelpjes zoeken en pootjebaden. Een oplettende vader aan de waterkant, want de stroming was gevaarlijk, dus we mochten alleen pootjebaden. Mijn vader kon niet zwemmen, dat maakte hem waarschijnlijk nog bezorgder om ons. Hij hield van de zee, de wind, de zon op zijn bruin gebrande gezicht. En als de KNRM voor oefening het strand opkwam met de boot, stond hij vooraan om te kijken. Wij keken aan de hand van papa naar de boot die over de golven voer, wat een indrukwekkend gezicht, wat een krachtig spel tussen boot en water. Mijn vader genoot zichtbaar. Mijn vader was een lieve en zeer behulpzame man die altijd voor iedereen belangeloos klaarstond. Helaas is hij jong overleden, maar wat zou hij trots zijn dat zijn naam nu verbonden is aan de reddingboot. Dat hij op deze manier nog steeds behulpzaam is, tegen de golven in, de wind trotserend, en het allerbelangrijkste voor hem: mensen helpen.

JAN LANGERAAP

Wij, de dochters van Jan Langeraap, hebben zijn naam opgegeven, aangezien onze vader een fanatiek (wedstrijd)zeiler is/was. Dit is ons cadeau voor zijn 79e verjaardag.
Als kinderen zijn wij opgegroeid met het water. Onze ouders begonnen met een zestienkwadraat, maar dit werd al snel een Compromis 620 waarmee de Friese wateren en het Wad werden verkend. Daarna volgde een stalen S-spant van 8 meter, de Merijntje. Met dit bijzondere one-off ontwerp verkenden we niet alleen Nederland, maar ook het Duitse Wad en uiteindelijk de Oostzee.
Onze moeder verloor haar hart aan Denemarken, en na 2 jaar binnendoor

richting Denemarken gevaren te zijn, besloten onze ouders dat het tijd werd voor een groter schip. Dit werd een prachtige aluminium Koopmans 33, die Merijn werd gedoopt.
Met de Merijn zijn onze ouders nog 17 keer naar Denemarken gevaren, en daarnaast ook nog een aantal keren naar België. Tevens voer mijn vader verschillende wedstrijden met de Merijn, zoals de HT-race en de 24-uursrace.
De liefde voor het water hebben onze ouders doorgegeven aan hun twee jongste dochters. De ene dochter vaart al vele jaren met een stoere motorboot, de Bowser. De andere dochter is een fanatiek zeilster. In 2020 hebben onze ouders, op 75- en 80-jarige leeftijd, besloten om afscheid te nemen van het varen en de Merijn verkocht aan hun middelste dochter.
Door het plaatsen van zijn naam op de nieuwe reddingboot is onze vader (in naam) daar waar hij het liefste is: op het water en de zee!

JAN LIVIUS VISSER

Mijn opa Jan Livius Visser, kustwachter op Schiermonnikoog, heb ik nooit gekend. Hij was getrouwd met Trijntje Wiersma. Zij hadden twee kinderen: Trijntje Visser en mijn vader Jan Visser.
Op 17 augustus 1911 vond een oefening met de roeireddingboot plaats. De stoere mannen worstelden door de sterke branding en hoge golven, wat een prachtig schouwspel opleverde voor de toeristen en inwoners. Bij een manoeuvre tussen paal 6 en 7 is de reddingboot omgeslagen. Onder de boot lag mijn opa, bewusteloos. Hij is nog bij bewustzijn gebracht door de dokter, maar 's avonds overleden. Zijn vrouw en twee kinderen bleven achter.
Aan mijn oma Visser is door de Noord- en Zuid-Hollandsche Redding Maatschappij levenslang een pensioen toegekend en de beide kinderen kregen een bedrag op hun spaarbankboekje.
Wij als familie zijn nog steeds enorm dankbaar voor deze zorg. Mijn vader kon naar de zeevaartschool om uiteindelijk kapitein te worden, en zijn zus werd coupeuse bij een mooi modehuis in Amsterdam. Ons gezin heeft het daardoor ook goed gehad en mijn vader heeft de KNRM doorgegeven. Ook hij was bij de plaatselijke commissie op Schiermonnikoog. Ik heb het weer doorgegeven aan onze kinderen. Onze zoon is, als klein jongetje, nu al 35 jaar donateur en nu vrijwilliger bij de Johanna Louisa. Onze dochter helpt mee als er bijvoorbeeld de havendagen zijn, en de kleinkinderen zijn ook al enthousiast! Wij dragen de KNRM een warm hart toe.

JAN PASVEER

Jan Pasveer: een scheepsbouwer in hart en nieren.
Onze vader, geboren als schipperskind in de nadagen van de Tweede Wereldoorlog, heeft zijn hele leven gewerkt in de scheepsindustrie. Hij is over de hele wereld gereisd voor zijn vak en heeft vele complexe beladingen begeleidt op de internationale wateren. Er varen diverse schepen die door hem zijn ontworpen, waaronder destijds het grootste containerschip voor de binnenvaart. Hij is inmiddels 80 jaar en nog steeds actief als scheepsbouwkundig ingenieur. We zijn hartstikke trots op hem. Ook is hij al jaren donateur van de KNRM. Dus over een mooi cadeau voor zijn 80e verjaardag hoefden we niet lang na te denken: de vermelding van zijn naam op de nieuwste reddingboot natuurlijk!
Pa, van harte gefeliciteerd met je verjaardag én de KNRM met de mooie nieuwe reddingboot.

Je dochters, Erica en Annette Pasveer

JAN VAN BELZEN EN KOOS VAN BELZEN-DE VOOGD

Jan van Belzen en Koos van Belzen-de Voogd zijn onze ouders. Helaas is onze vader al op 59-jarige leeftijd overleden, maar onze moeder werd in mei vorig jaar 86. Zij wist geen cadeau voor haar verjaardag te verzinnen, maar ook hier bood de KNRM hulp via deze actie aan de wal. Pa had altijd een sterke band met de visserij, maar helaas ook met zeeziekte. Voor hem zat er dan ook niet meer in dan een soort 'walschipper' en klusjesman voor enkele kotters te zijn. Ma heeft minder met de zee, maar is toch hiermee verbonden via twee beroepsmatig varende kleinzoons, een schoonzoon en (plezier)varende zoon en schoondochter. Daarnaast heeft zij ook de Watersnoodramp van 1953 heel bewust meegemaakt. Het leek ons dan ook een mooi cadeau om de namen van pa en haar te vereeuwigen op een nieuw te bouwen reddingboot. Hopelijk kunnen wij deze samen met haar nog een keer komen bekijken.
Als pleziervaarders zijn wij al geruime tijd donateur van de KNRM. Iets dat alle watersporters zouden moeten doen, zeker zoals wij met een zoon die zijn brood op zee verdient. En als Zeeuw voel je jezelf verbonden met de KNRM. 'Luctor et emergo', ik worstel en kom boven, zou ook een credo van deze fantastische organisatie kunnen zijn.

JAN VERBRUGGEN

Tijdens onze vakantie in Turkije in 2023 kreeg op 22 oktober mijn allerliefste totaal onverwacht een hersenbloeding. Jan raakte meteen in een diep coma waaruit hij niet meer ontwaakte. Op 3 november zijn wij onder geweldige begeleiding in een speciaal vliegtuigje teruggevlogen

WILHELMIEN KNAPEN

‘VOOR MIJ VOELT HET HEEL GOED OM DIT VOOR HEM TE DOEN. MIJN LIEVE MAN, DIE IK ENORM MIS, VERDIENT DIT!’

naar Nederland. Ik kon deze vlucht, zittend naast Jan, hand in hand met hem maken. Heel intens en verdrietig, maar tevens ook heel bijzonder dat ik 3,5 uur lang hand in hand bij hem kon zijn tijdens de terugreis naar Nederland.
Op 5 november heb ik samen met de kinderen en zijn broer en zus definitief afscheid van hem genomen.
Jan heeft in zijn werkzame leven lange tijd bij de Marine gewerkt. De zee, havens en schepen, bleven hem altijd boeien.
Hij was een heel sociale man die altijd voor iedereen belangeloos klaarstond.
Wat is er dan mooier dan hem op een reddingboot van hulpverleners voor altijd te eren!
Ik vind het heel bijzonder dat ik deze gelegenheid krijg en ik ben ervan overtuigd dat Jan trots zou zijn op dit eerbetoon (of misschien was hij daar te bescheiden voor). Maar voor mij voelt het heel goed om dit voor hem te doen.
Mijn lieve man, die ik enorm mis, verdient dit!
Dank jullie wel voor dit mooi initiatief en heel veel succes met jullie prachtige werk.

Lieve groet, **Wilhelmien Knapen**

JAN WILLEM SCHUIT

Mijn vader, overleden in 2018 op 93-jarige leeftijd, heeft zijn hele werkzame leven op zee doorgebracht. Direct na de HBS ging hij naar de zeevaartschool in Vlissingen en na het afstuderen ging hij varen bij de KNSM. In het begin op de beruchte slingervaart, die ervoor zorgde dat hij soms bijna 1,5 jaar van huis was.

In de loop van de jaren klom hij op naar de positie van eerste stuurman en uiteindelijk werd hij gepromoveerd tot gezagvoerder. Aan het einde van zijn carrière maakte hij nog een overstap naar Mammoet Shipping en vervoerde hij daar als gezagvoerder de meest vreemde zaken, zoals hele fabrieken, en leverde hij die op de vreemdste plekken af (Amazone). Een eenzaam en vaak moeilijk bestaan, in de wetenschap dat je vrouw thuis vier jongens vrijwel in haar eentje moest opvoeden. Hij had begrijpelijkerwijs heel veel moeite om na zijn pensionering te wennen aan het gewoon iedere dag thuis zijn.

JAN ZWAAN

Ik heb nooit een schoonvader gehad tot mijn 53e. Toen kreeg ik gelijk de beste schoonvader die ik kon wensen.
Een prachtman. Recht door zee en recht voor zijn raap. Altijd behulpzaam voor iedereen. Altijd klaarstaan en helpen, ook al kende hij die persoon nauwelijks. Maakte niet uit.
Zijn boot was zijn alles. Het karkas ooit lang geleden gekocht en hard gewerkt om het zelf helemaal af te kunnen bouwen. Mijn man vertelde over de vaartochten die hij van kleins af aan al meemaakte. Naar Parijs via vele sluizen. De storm op het IJsselmeer. De onderzeeër die opdook op hun tocht naar Denemarken.
Ik kende hem nog maar kort toen mijn schoonvader ziek werd en uiteindelijk overleed in 2020. Op de dag van de uitvaart is zijn kist naar de haven in Amsterdam gebracht waar zijn boot lag. De kist was bekleed met het zeil van de oude boot van zijn vader, en met dikke scheepstouwen eraan om de kist te kunnen dragen. Daar in de haven werd de kist voor zijn boot neergezet en heeft hij nog postuum afscheid genomen van zijn geliefde boot. Tijdens de paar minuten stilte stak, op die windstille dag in september, een stevige windvlaag op terwijl in de verte een klok eenmaal luidde. Daar ging Jan. Voorgoed.
Zijn zoon, mijn man, heeft dezelfde voorliefde voor het water en zijn boot. En het helpen van anderen.
We wonen te ver van een KNRM-reddingstation, maar het liefste was hij opstapper.
Wat is er mooier voor ons als familie dan te weten dat de naam Jan Zwaan voortleeft op een reddingboot?

JAN-GEUCHIEN EN NIESJE SANTING

Dit echtpaar is echt te vroeg overleden, eerst Niesje en een paar jaar later Jan-Geuchien. Toen ik deze actie zag, was het vrij snel duidelijk dat we ook hun namen op de boot wilden krijgen.
We hebben het certificaat uitgeprint en als cadeautje gegeven aan hun kinderen. Ze waren verbaasd dat dit kon, maar vonden het erg mooi dat we dit deden om hun ouders te eren en als extra herinnering aan hen. Er is afgesproken dat, als we de reddingboot kunnen bekijken, we er samen heen gaan om te kijken waar de namen staan op de reddingboot. Het waren heel speciale mensen voor ons, en voor mijn man zijn ze ook heel belangrijk geweest in zijn leven. Hun deur stond altijd open voor iedereen, er was altijd tijd voor een praatje en een kop koffie.
Hun namen samen op een reddingboot, hoe mooi is dat? Ze verdienen een extra plekje op zo’n bijzondere plek.

‘HIJ IS GEGAAN BIJ IETS DAT HIJ HET LIEFSTE DEED, VAREN

JIM ROTH

UITGELICHT VERHAAL

Jim Roth verdronk toen hij in slecht weer met vrienden en familie op weg was naar Harlingen voor het jaarlijkse sloep roeien.

fotografie **EIGEN FOTO’S**







‘De naam van mijn man Jim Roth op een nieuwe reddingboot, daar zou hij ontzettend trots op zijn geweest.
Jim ging elk jaar samen met een groep buurtbewoners sloep roeien van Harlingen naar Terschelling. Dat was het hoogtepunt van het jaar waar zij één keer in de week voor trainden. Jim bracht de sloep altijd met ons schip de ‘Zuiderzee’ naar Harlingen. Zo ook op 7 mei 1997. Mijn man vertrok samen met onze kinderen, de man (Jan) en kinderen van mijn zus en een aantal vrienden vanuit Amsterdam naar Enkhuizen, om de volgende dag door te varen naar Harlingen. Het was ontzettend slecht weer en het touw waarmee de sloep aan ons schip vastzat, dreigde te breken. Rond 12 uur ’s middags probeerde hij met een bos touw in zijn handen vanaf het schip in de sloep te springen, een sprong die hij tijdens vakanties al tig keer had gemaakt. De sloep dook op dat moment echter een golf in, waardoor Jim in het water terecht kwam. Er is meteen een reddingsboei naar hem toe gegooid en mijn oudste zoon sprong in de sloep. Hij kon hem bijna pakken, maar hij gleed weg.

MAYDAY

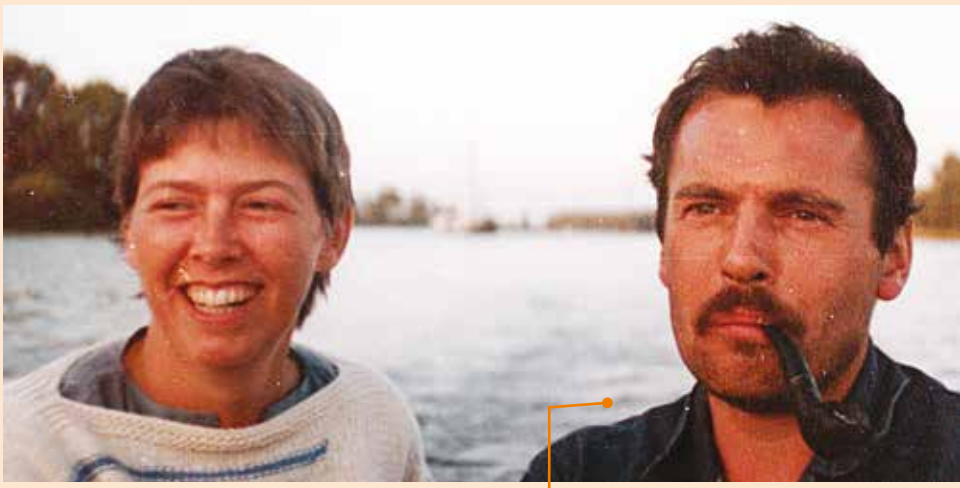
Mijn jongste zoon heeft meteen een mayday uitgedaan. De reddingboten uit Lemmer waren er heel snel. Maar om 4 uur ’s middags zeiden bemanningsleden van de Redding Maatschappij: we hebben een arts gesproken en Jim kan niet meer in leven zijn. De zoekactie werd afgebroken. Mijn zwager Jan wilde dat ik het nieuws van hem hoorde en niet van de politie. Rond half acht ’s avonds hoorde ik een sleutel in het slot en stapte Jan met zijn en onze kinderen binnen. Ik had nog nooit zulke grijze gezichten gezien. Jan vertelde dat Jim was verdronken en dat ze hem niet meer hebben kunnen vinden. Hij sloeg meteen zijn armen om mij heen.
Uiteindelijk is Jim na twaalf dagen gevonden door een ouder echtpaar uit Schagen. Zij alarmeerden de politie en bleven bij hem, totdat hij uit het water was gehaald. Dat vind ik heel bijzonder. We waren ontzettend blij toen de politie belde met dit nieuws. Wat mij het meest bijgebleven is, is dat ze niet ‘de heer Roth’ zeiden, maar: ‘Jim ligt bij ons op de boot en we zorgen voor hem.’ Dat er voor hem gezorgd werd, raakte me. Wij hadden veel warmte om ons heen van familie en vrienden en hij was al die tijd alleen in het koude water. Wat ons geholpen heeft dit drama te kunnen accepteren, is dat hij gegaan is bij iets wat hij het liefste deed, varen met ons schip. Jim zou deze actie fantastisch gevonden hebben. Dat zijn naam tussen de 5.000 namen op de nieuwe reddingboot staat. Dan vaart hij toch nog.”

Anneke Roth-Michielse









Familiefoto's van de familie Roth.





ANNEKE ROTH-MICHIELSE

‘WAT ONS GEHOLPEN HEEFT DIT DRAMA TE KUNNEN ACCEPTEREN, IS DAT HIJ GEGAAN IS BIJ IETS WAT HIJ HET LIEFSTE DEED, VAREN MET ONS SCHIP’

VERVOLG >

JANNES KALKHUIS

Jannes is mijn vader en ik ben naar hem vernoemd. Mijn vader is geboren op een Groningse zeilende zeetjalk van 85 ton waarmee ze over de Oostzee zeilden, genaamd Linquenda, en wel op 13 september 1925 in Cuxhaven.
Terwijl mijn opa de vroedvrouw ging halen, waarschijnlijk met een roeiboot, is mijn vader al geboren, als jongste kind.
In de Tweede Wereldoorlog is Cuxhaven flink gebombardeerd en is zijn geboorteakte verloren gegaan.
Toen hij zelf ging varen op een Groningse coaster moest hij natuurlijk officiële papieren hebben. Toen moesten mijn vader en oma naar de rechtbank, en moest mijn oma onder ede verklaren dat Jannes Kalkhuis uit haar geboren was, en kreeg hij zijn monsterboekje en officiële papieren.
In 1960 werd zijn jongste kind geboren en zijn we verhuisd van Groningen naar Haarlem en is hij brugwachter geworden.
Ikzelf heb ook gevaren, onder andere met Peter Toxopeus, schipper-eigenaar van zand- en grindschip De Deining uit Creil.
Hij was een nazaat van een van de bekendste mensenredders aller tijden.

JEROEN BISSCHOPS

Jeroen is mijn ex-partner, met wie ik 10 jaar samengewoond heb. Ook nadat we onze relatie beëindigden, bleven we met zorgzaamheid en respect, met elkaar contact houden. Af en toe koffie drinken of uiteten om bij te praten. Ook bleven we aandacht schenken aan onze beide moeders. Ook toen we allebei een nieuwe partner kregen, hielden we contact en spraken we ook een aantal keer met zijn vieren af.
Jeroen was iemand waar iedereen dol op was. Joviaal, nuchter, relativerend, attent en altijd aardig. Met een droog soort humor. Jeroen hield erg van zeilen. Hij was heel graag op het water, op allerlei soorten bootjes en boten. Hij haalde zijn benodigde vaarbewijzen en ging zelfs zeilen naar Cuba. Naast het zeilen was Jeroen ook actief bezig met racefietsen en tennissen. Hij was fit en ogenschijnlijk gezond. Op een gegeven moment, in coronatijd, stuurde Jeroen me een appje dat hij in het ziekenhuis lag met een (dacht hij toen nog) galblaasontsteking. De keiharde waarheid was dat het galblaaskanker bleek te zijn. Elf dagen nadat hij ziek werd, is Jeroen overleden, op 49-jarige leeftijd. Nu, 5 jaar later, voelt zijn plotselinge overlijden nog steeds onwerkelijk. Het leek mij een heel mooi idee om Jeroen, ook na zijn overlijden, op jullie reddingboot te laten meevaren. Geen idee of hij mee kan kijken, maar ik weet zeker dat hij het prachtig zou vinden.

Liefs, **Inge**

JEROEN DIETZ

Jeroen is helaas veel te jong overleden. Hij was een surfvriend waarmee we veel mooie winddagen op het water hebben gedeeld. Op het water had hij het naar zijn zin.

JEROEN ROMKEMA

De naam van mijn man is gelinkt aan watersport. Als jongeling was hij actief in de surfscene en deed dit jarenlang met veel passie en plezier. Jaren geleden zette hij dit voort door in het bestuur van de Ronde om Texel te gaan. Hij was daar samen met zijn vriend verantwoordelijk voor het wedstrijdgedeelte.
Helaas is hij door omstandigheden hiermee gestopt. Het water blijft echter trekken. Hij gaat altijd op vakantie naar het water. Wat ons als gezin veel plezier heeft bezorgd.
Ik heb hem opgegeven, omdat ik veel van hem hou en hij op dit moment aan het strijden is tegen een levensbedreigende ziekte. En omdat hij de KNRM een warm hart toedraagt. Op deze manier kunnen we toch de KNRM een beetje steunen op onze manier.

JERRY SMINK

Als kitesurfer ben ik regelmatig op het water te vinden. Wijk aan Zee is dan vaak de plek waar ik vaar. Wijk aan Zee roept ook fijne jeugdherinneringen op. Samen met mijn ouders en jongere broertje Jerry ging ik in de jaren 70 zomers vanuit Amsterdam altijd naar Wijk aan Zee.
Helaas is Jerry in november 2021 tijdens zijn werk verongelukt. Jerry is maar 49 jaar geworden. Jerry was niet alleen mijn broer, maar ook een goede vriend. We delen gelukkig vele mooie herinneringen. Jerry was vroeger zelf ook op het water te vinden als windsurfer. Als oudere broer probeer ik zijn herinnering levend te houden. Zijn naam op de reddingboot is een mooi bewijs hiervan. Ik wens de bemanning van de reddingboot een goede vaart. Keep up the good work!!

PS: ook mijn naam staat op de boot. Ik hoop naast die van Jerry, puur symbolisch. Twee broers, naast elkaar!

JESSICA BRUMMELKAMP

Eén van mijn eerste kennismakingen met de KNRM was toen ik als puber

door mijn moeder werd meegenomen naar de Reddingbootdag in Harlingen. Deze Reddingbootdag werd onderbroken door een actie die de reddingboot moest uitvoeren, omdat er een jachtje vastzat op een zandplaat. Inmiddels nader ik de 50 en ben ik 25 jaar donateur van de KNRM. Mijn moeder is inmiddels opgenomen in een verpleeghuis, omdat ze dementerend is. Dementeren is een langzaam en lang proces van afscheid nemen. Afscheid nemen van je vertrouwde woonplek, omdat zelfstandig wonen niet meer gaat. Afscheid nemen van de vrijheid om te gaan en te staan waar je wil, omdat zelfstandig reizen niet meer gaat. Afscheid nemen van je herinneringen, omdat je dingen vergeet. Afscheid nemen van de mensen om je heen, omdat je niet iedereen meer herkent. De KNRM is een belangrijke en mooie organisatie. Samen met 5.000 anderen een naam op een reddingboot zetten (in mijn geval de naam van mijn moeder), creëert iets blijvends.

JO AN EN RONALD

Geen bijzonder verhaal, maar een verhaal van al meer dan 55 jaar genieten van watersport. Sinds 6 jaar zeilen we op het IJsselmeer, de Waddenzee en de Noordzee.
Het is een fijn gevoel dat de KNRM met al zijn stoere vrijwilligers klaarstaat, zodra dat echt nodig is. Dus dank aan al de vrijwilligers.

JOANNES RIJK

Joannes “Jan” Rijk was een fijne en integere man die altijd voor iedereen klaarstond en de KNRM een warm hart toedroeg. Het grootste gedeelte van zijn leven bracht

BROER VAN JERRY SMINK

‘OOK MIJN NAAM STAAT OP DE BOOT. IK HOOP NAAST DIE VAN JERRY, PUUR SYMBOLISCH. TWEE BROERS, NAAST ELKAAR! ’

hij door in de Wieringermeer; de bodem van de voormalige Zuiderzee. Hij hield erg van water en boten, maar door de drukke werkzaamheden op de boerderij is er van varen te weinig terechtgekomen. Dat zijn naam nu op de reddingboot van Wijk aan Zee staat, zal hij fantastisch vinden. Door zijn naam op de KNRM-reddingboot vaart Jan, om zo wederom voor iedereen klaar te staan.

JOHANNES (HAN) GLASHOUWER

Onze vader Johannes (Han) Glashouwer (21 augustus 1926 – 12 april 2016) is geboren te Hindeloopen (Friesland), achter de dijk aan de - toen nog - Zuiderzee. De zee trok altijd en zat in de genen, dus werd hij al op 17-jarige leeftijd in 1943 donateur van de KNRM. Familieleden waren ook donateur en actief als opstapper van de KNRM Hindeloopen. In 2013 bestond het reddingstation 100 jaar. Zo kwam het dat Han Glashouwer in het zonnetje werd gezet als donateur van de KNRM, al maar liefst 70 jaar! Op 14 september 2013 werd hij thuis opgehaald door de toenmalige directeur Roemer Boogaard, en onderscheiden met een gouden speld. Vervolgens werd hij door hoogwaardigheidsbeklederds ontvangen in het nieuwe boothuis van Hindeloopen en mocht hij met de mannen de zee op. Een geweldige dag voor hem.
Ook werd hij op 3 mei 2014 als VIP verwelkomd te IJmuiden om de nieuwe reddingboot, gedoopt op 2 april 2014 door koningin Máxima, te bewonderen. En nu een hele mooie gelegenheid om zijn naam te vereeuwigen als ‘Redder aan de wal’ op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee. Zo vaart hij nog altijd mee.

Boudien Glashouwer

JOHANNES DE BIE

Johannes de Bie, geboren in Den Helder in 1892, was de vader van mijn moeder en dus mijn opa. Hij was bootsman op de grote vaart en soms langere perioden van huis. Zo ook toen de oorlog uitbrak in mei 1940. Terug naar Nederland kon en mocht hij niet. Zo heeft hij de jaren van de oorlog varend op zee doorgebracht. Ze vervoerden vracht en troepen naar de geallieerden. Ze voeren altijd in konvooi om alert te kunnen reageren op Duitse aanvallen en elkaar bij te staan. Drie keer ging het toch mis. Met gezonken schepen, doden en gewonden tot gevolg. Opa overleefde de oorlog en kwam na jaren weer thuis.
Een aantal maanden geleden las ik in het magazine De Reddingboot dat de KNRM een nieuwe reddingboot voor Wijk aan Zee gaat bouwen. Daarin was plaats voor een wand met namen. Om mensen te gedenken, voor stille helden, voor dierbaren die men verloren heeft. “Wat een goed initiatief”, dacht ik. Ik wil meedoen, maar wie zou ik willen eren? Een naam op een reddingboot; dat kon voor mij alleen maar opa De Bie zijn. Hij kreeg na de oorlog een medaille. Een bronzen, want hij was immers ‘maar’ bootsman. Maar hij was één van die vele mannen die ervoor hebben gezorgd dat Europa bevrijd werd van het naziregime! >

Eigenlijk verdient oma ook een plaatsje op de reddingboot, want zij werd door de Duitsers uit haar huis gezet omdat opa voor de 'vijand' werkte. Zij kwam in huis bij mijn pasgetrouwde ouders die de rest van de oorlog voor haar hebben gezorgd.
José Siersema, geboren 24 april 1948.

JOHANNES GERHARDUS ARENDS

Toen mijn vader 15,5 jaar oud was, begon hij als lichtmatroos te varen.
Een jaar later, in 1958, werd hij al donateur van de KNRM. Uiteindelijk werd hij op zijn 21e kapitein.
Niet veel later zonk zijn boot in een storm en heeft de Kustwacht hem geholpen.
Na zijn overlijden in 2023 kwam ik erachter dat hij al zo lang donateur was. Als eerbetoon aan hem, heb ik het donateurschap overgenomen en is het inschrijfjaar 1958 blijven staan op de donateurspas. Ik ben er heel trots op.

JOHANNES HARM VAN DER BERG

Johannes Harm van den Berg (15 oktober 1949 - 21 juli 2015).
Liefhebbende man, vader en opa van vijf kleinkinderen. Een opa die altijd op pad ging met de kleinkinderen. Veel te vroeg van ons heengegaan en wat wordt hij gemist.

JOKE FEENSTRA-KEIJZER EN CHIEL FEENSTRA

Joke en Chiel, voor mij mama en papa. Twee trotse schippers op de Rensiena. Beide ook schipperskinderen, maar aan de wal gekomen om hun eigen kinderen, waaronder ik als hun middelste dochter, zelf op te voeden.
Voor schipperskinderen met heel eigen ervaringen, vroeg dat behoorlijk wat aanpassingsvermogen.
Rivieren bleven een rode draad in hun leven: altijd woonden wij in de buurt van water. Als kind leerde ik om te houden van het water en er tegelijk ontzag voor te hebben.
Het water met zijn onstuimigheid, lieflijkheid en voortdurende beweging. Op het water zijn als broodwinning. Maar soms ook de onpeilbare onvoorspelbaarheid van het water, en op die momenten is de KNRM er. Voor schippers als mijn ouders, voor recreanten, voor iedereen.
Mijn ouders zijn verbonden met het water. En zo is de KNRM ook verbonden met het water.
Daarom mijn steun aan de KNRM. En de namen van mijn ouders op deze reddingboot. Hun namen weer varend op de golven...
In liefdevolle herinnering.

Alma Feenstra

JOKE OOSTERBROEK

Joke, mijn moeder, is op haar 75e compleet onverwacht overleden. Een dag later zou ze vertrekken om met haar geliefde zeilboot(je) van 8 meter het Wad op te gaan. Haar huis stond vol met haar tas en kratten met lekkere proviand voor haar en haar opstappers van de Vrouwenzeilvereniging.
Mijn moeder is na haar 50e begonnen met zeilen, nadat haar man overleed. Ze is gestart met een cursus op een valkje, daarna kocht ze een Friendship 23 en sinds een jaar of 15 had ze een Friendship 26. Met de jaren veranderde haar zeilgebied van de Friese Meren naar het IJsselmeer, en uiteindelijk het Wad en delen van de Noordzee. Ze maakte tochten naar Zeeland, Denemarken en Zweden, allemaal op dat kleine notendopje. Ze maakte op die boot en in de clubs waar ze lid van was - de Zeezeilers Twellegea (CZT), De Toerzeilers - veel nieuwe vrienden. Uiteraard gaat op het water weleens wat anders dan gepland (motorpech zonder wind, aan de verkeerde kant langs een prikker en vastlopen). Meestal was de KNRM gelukkig niet nodig, soms wel. Ze was altijd donateur van de helden van de KNRM.
Wij als kinderen zijn enorm trots op wat ze zichzelf heeft geleerd in de 25 jaar die ze gezeild heeft. Het zeilen zelf, het manoeuvreren op de motor, het navigeren en ook het onderhoud aan de boot. Een groot voorbeeld voor ons!
Lieve mem, we missen je!

JOLANDE WINDMULLER

Mijn dappere zus, Jolande Windmuller. Ze was in haar jeugd jarenlang vrijwilliger bij de Reddingsbrigade op het strand van Heemskerk. Helaas is ze in 2020, veel te jong, op 55-jarige leeftijd overleden. Fantastisch dat haar naam op deze manier 'in leven' blijft. En hoe mooi is

KINDEREN VAN JOKE OOSTERBROEK

'WIJ ALS KINDEREN ZIJN ENORM TROTS OP WAT ZE ZICHZELF HEEFT GELEERD IN DE 25 JAAR DIE ZE GEZEILD HEEFT'

het, dat zij op deze manier toch nog een beetje meevaart om mensen te redden.

JOOP KRABBENDAM EN LUTE DAM

Mijn schoonvader, Lute Dam, was zijn hele leven donateur van de KNRM, omdat zijn zoon, mijn echtgenoot, zeevarende was. Dus een reden om zijn naam te 'doneren'. Hij heeft vaak genoeg de reddingboot vanuit Lemmer het IJsselmeer op zien varen.
Mijn vader, Joop Krabbendam, was op een andere manier een redder. Hij was een brandweerman in hart en nieren. Een van zijn taken was, naast de daadwerkelijke uitrukdienst, het onderhoud van het wagenpark van de Amstelveense brandweer. Waaronder ook de 'duikwagen' die werd ingezet als er een auto te water was geraakt of als de duikers op zoek moesten naar drenkelingen.
Daarom heb ik deze namen aangemeld voor de nieuwe reddingboot, als steun voor de KNRM, ter nagedachtenis aan twee lieve vaders.

JOOP VROLIJK

Mijn vader Joop was een echte watersporter, hij hield van varen met zijn gezin. Helaas is hij op 67-jarige leeftijd tijdens het douchen in elkaar gezakt en aan een hartstilstand overleden. Dit was een paar dagen nadat hij met mijn moeder was thuisgekomen uit Amerika, waar hij zijn broer en familie had bezocht. Toen hij daar was, werd onze dochter geboren. Ik had nog een video gestuurd naar zijn familie daar. Op de maandag dat ze thuiskwamen, is hij bij de dokter geweest omdat hij last had van linker- en rechterarm. Hij dacht zelf van het tillen van de koffers.
Maandagmiddag kwamen ze voor het eerst onze dochter bekijken. Ze waren zo trots op hun kleindochter Cynthia. Woensdag kwamen ze nog een keer, vrijdag is hij overleden. Hij wordt zeer gemist, net zoals mijn moeder die inmiddels ook niet meer onder ons is. Het respect voor onze ouders is zeer groot. Ze hebben een gezin met vijf kinderen grootgebracht waarvan drie meisjes en twee jongens.
Ze verschijnen regelmatig op foto's op onze Googlenest fotodisplay en herinneringen komen dan weer boven. Ze waren zo blij met hun tweede boot, een Hooveld kruiser. Hun eerste boot was een Doerak. Helaas is deze door brand verwoest in een loods. Vanwege ons grote respect voor hem, wordt hij vereeuwigd op een reddingboot. Omdat hij vaak op strandvakantie ging naar bijvoorbeeld Egmond aan Zee, was hij gefascineerd door de KNRM en al hun equipment. Hij was zeker trots op het goede werk van de KNRM.

JOS MEEÚS

Ruim 20 jaar geleden kwam ik Jos tegen. Hij was sportief, maar geen watersporter. Het eerste weekend dat we samen doorbrachten, was op mijn zeilbootje. Hij vond het geweldig: de rust, de natuur en het samen stil zijn wat hem normaal nooit zo goed lukte. Jos had geen talent om het zeilen te leren, maar hij kon verschrikkelijk goed klussen.
Hij heeft een twaalfvoetsjol compleet gerestaureerd. Hij had een oud eiken bed gekocht voor het hout om de bankjes mee te repareren. Toen we een grotere boot kochten, vond hij het leuk dat deze van staal was. Lekker veel schilderen, klussen aan de motor en elektra, en altijd de zeilen hijsen en wisselen. Maar hij was ziek en werd zwakker, kon het werk niet meer aan. Daarom zijn we toch weer overgegaan naar polyester. Weer was hij mijn zeilenhijser en technische man, de oplosser van elk probleem. Als ode aan zijn toewijding aan mij en aan mijn liefhebberij, laat ik zijn naam op de reddingboot plaatsen.

JOYCA DE DUITSE HERDER

Joyca was mijn lieve hond. Ze was gek op zwemmen in zee of open water. Ze is overleden in 2020 op 13-jarige leeftijd. We herdenken haar op de reddingboot.

KAPT. A. MULDER

Hoewel WOII voor velen in die tijd hun schooltijd op z'n kop zette, besloot mijn vader toch naar de zeevaartschool in Delfzijl te gaan. Na de oorlog en zijn opleiding, trad hij in dienst bij Van Ommeren, een rederij te Rotterdam. Bladerend door zijn oude fotoalbums, ontstaat duidelijk het beeld dat hij over alle wereldzeeën voer en in alle havens op onze aardbol 'zijn' bulkcarrier heeft aangemeerd.
Als zeekapitein hield hij van zijn beroep, maar hij had ook diep respect voor al dat zoute water om hem heen. De zee geeft en neemt, zei hij. Tijdens moeilijke en spannende momenten zal Neptunes ons mensen laten merken, dat we zo ver van de wal eigenlijk niet thuishoren. Altijd alert zijn en blijven, 24/7 op de brug staan van haven tot haven, was zijn motto.
Maar telkens na zijn verlofperiode koos hij met bemanning voor het ruime sop achter de verre horizon.
Dat deed hij in de wetenschap dat overal en wereldwijd mensen zijn, zoals die van de KNRM, die bereid zijn om in tijden van ernstig gevaar en eventuele zware averij uit te varen. Vaak onder meer dan >

moeilijke en barre omstandigheden, onbaatzuchtig, met gevaar voor eigen leven om hulp te bieden en mensenlevens te redden.
Dat stemde hem gerust en het gaf hem en het thuisfront vertrouwen dat het goed komt.
Zijn hele leven is hij daarom donateur gebleven!
Ik wens het nieuw schip en haar bemanning een behouden vaart in alles wat zij nu en in de toekomst voor opvarenden zullen gaan betekenen.

Aart T. Mulder, zoon van kapitein Mulder

KAREL VAN APELDOORN EN GERRIT DAALHOF

Mijn vader en schoonvader zijn beiden overleden. Ze waren van beroep vrachtwagenchauffeur en konden het goed met elkaar vinden. Na hun pensionering leverden ze samen nog vaak campers af ergens in Nederland, Duitsland en Engeland. Maar beiden hadden ook iets met water. Mijn vader was, voordat hij chauffeur werd, schipper op een sleepboot: de Spiegelpolder.
Mijn schoonouders hadden altijd wel een boot; een zelf opgebouwde tuinersvlet waarmee we naar Nieuwkoop op vakantie gingen. Met een sleep van drie open zeilboten van de kinderen en vrienden, een roeiboot en een kano. Zo hadden we heerlijke vakanties in Nieuwkoop. Later lieten ze een grundel bouwen en vervolgens een iets grotere grundel. We hebben veel van onze (schoon)-vaders gehouden en willen ze eren met hun naam op een reddingboot van de KNRM.
Wij zijn donateur van de KNRM sinds we zelf zeilen. De hulp hebben we, gelukkig, nooit nodig gehad. Zelfs nu we al 13 jaar in Griekenland zeilen, blijven we KNRM-donateur.

KAREL TURFBOER, MAARTEN TURFBOER EN PETER DE JONG

Mijn broer Karel Turfboer is jarenlang vrijwilliger/opstapper geweest bij de KNRM Scheveningen. Helaas is hij op weg naar een noodmelding op zijn fiets aangereden en heeft daarna dit werk nooit meer kunnen doen. Hij heeft wel diverse familieleden overgehaald om Redder aan de wal te worden.
In 2007 heeft reddingstation Scheveningen het uitstrooien op zee van de as van onze vader Maarten Turfboer (hij was vroeger visserman) verzorgd. Een hele mooie en indrukwekkende ceremonie. Tot slot is in mei 2024 mijn man Peter de Jong overleden. Hij was ook donateur. Omdat ik de donaties helaas niet meer kan voortzetten, heb ik als laatste steun aan de KNRM van alle drie deze mannen hun naam op de nieuwe reddingboot laten zetten. Zodat hun namen nog heel lang aan de KNRM verbonden mogen blijven.

KARTER MEIJER

Karter is mijn zoon (2002) en ik geef hem zijn naam op de reddingboot cadeau voor zijn verjaardag, omdat hij altijd zo gek was op varen en zeilen. Iets wat hij nu wegens een chronische ziekte niet meer zelf kan doen.
Voor Karter en zijn liefde voor de zee. Ik houd van hem met heel mijn hart.

Zijn moeder

KEES BLOK

Onze lieve vader is al 50 jaar donateur. Hij heeft als jonge jongen gevaren op de haringlogger SCH 4. Zijn opa voer op SCH 179 ‘Cornelis Vrolijk’ die op zijn thuisreis, in het zicht van de haven van IJmuiden, in de nacht van 26 op 27 oktober 1936 in een storm waarschijnlijk door een grondzee werd getroffen. Hierbij kwamen alle veertien opvarenden jammerlijk om het leven; negen slachtoffers zijn door de zee weer teruggegeven. Zijn opa is op zee gebleven. Dit is onze vaders drijfveer geweest om donateur te worden. De zee neemt en geeft.

KEES BOKMA

Mijn vader, Kees Bokma, vaart met jullie mee. Geboren en getogen Terschellinger uit een familie van zeevarenden en zeilmakers. Na zijn opleiding aan de zeevaartschool op Terschelling ging hij in de jaren 50 varen als machinist bij de koopvaardij. Hoewel hij aan de wal kwam toen mijn zus en ik geboren werden, is de liefde voor het varen nooit verdwenen. Hij voer als hobby op een motorboot, ging af en toe zeevissen en recent met mij mee als gast op de botter HZ108.
Praten over varen en over schepen deed hij altijd. Hij hield ook de actualiteiten bij en wees mij op de gevaren van de zee en het belang van een goede voorbereiding. Hij kon prachtige verhalen vertellen over hoe hij als jochie mee ging zeilen op het Wad of over wat hij meemaakte aan boord van de olietankers.
Mijn vader was een mensenmens. Zijn humor en wijsheid maakten dat iedereen graag met hem omging. Hij stond altijd klaar voor iedereen. Daarom is het zo fijn dat zijn naam op het schip mag staan en hij meevaart als jullie klaarstaan voor anderen op zee. Hij vond het geweldig dat varen ook mijn passie is, hoewel niet beroepsmatig. Ik gaf hem het KNRM-certificaat eind mei 2024 als vervroegd Vaderdagscadeau. Hij was zeer vereerd!

AART T. MULDER, ZOON VAN KAPITEIN MULDER

‘IK WENS HET NIEUW SCHIP EN HAAR BEMANNING EEN BEHOUDEN VAART IN ALLES WAT ZIJ NU EN IN DE TOEKOMST VOOR OPVARENDEN ZULLEN GAAN BETEKENEN’

En toen, onverwachts, overleed mijn rots in de branding op 16 juni 2024, 92 jaar, op Vaderdag.

KEES TINEKE

Onze ouders Kees en Tineke voeren ‘s zomers weken achter elkaar op hun schip ‘de vier Heemskinderen’. Ze doorkruisten Nederland maar voeren ook in België en zelfs Duitsland. Wij, de vier kinderen en later de kleinkinderen, haakten dan bij toerbeurt voor een paar dagen of langer aan. Zo hebben we heel wat gezien en vanaf het water lijkt alles anders. Men groet elkaar en iedere dag is een nieuw avontuur. Mijn ouders hebben tot op hoge leeftijd aan het roer gestaan, tot ze ruim 80 jaar waren.
Een mooie anekdote: Mijn moeder heeft in de jaren 50 in het schippersonderwijs gezeten. Ze haalde iedere ochtend de kinderen van de binnenvaarders op die niet op een internaat zaten in de haven van IJmuiden, en ging dan met ze met de pont naar de school in Velsen-Noord. Toen we op een keer in een sluis naast een binnenvaarder lagen, herkende mijn moeder de naam. Ze sprak de vrouw aan en vertelde dat ze op de schippersschool had gewerkt. De vrouw herkende mijn moeder toen ook en snelde naar binnen. Ze pakte haar poëziealbum en opende de bladzijde waar mijn moeder pakweg ruim een halve eeuw terug een versje in had geschreven voor haar. Na een kort gesprek gingen de sluisdeuren weer open en moest ieder weer zijns weegs gaan. Zo kort maar zo mooi!
Mijn vader heeft ook altijd veel plezier gehad van zijn schip. Hij onderhield hem met liefde, en is inmiddels al 66 jaar donateur van de KNRM. Met hun namen op de reddingboot, gaan ze alsnog samen het water weer op.

KLAAS BART

Toen ik een bericht tegenkwam over de actie van de KNRM waarin het bouwen van een nieuwe reddingboot gecombineerd wordt met het vermelden van namen van dierbaren, dacht ik meteen: dit is het moment. Al langer liep ik rond met het idee om te doneren, en daarnaast wilde ik graag de herinnering aan Opa levend houden.
Klaas Bart, geboren in 1897 in Schellinkhout, heeft zijn hele leven op en aan het water doorgebracht. Eerst als visser op de Zuiderzee vanuit Schellinkhout en later Hoorn. Vervolgens vele jaren als beurtschipper op de ‘M.S. James Laming’. Hij vervoerde onder andere kaas vanuit Hoorn naar Amsterdam en Rotterdam. Daarna heeft hij nog enkele jaren gevaren als kapitein op de ‘Mr. W.K. Baron van Dedem’.
Een passagiersdienst tussen Hoorn en Amsterdam, totdat de bootdienst stopte in 1948.
Ik herinner me hem als visser in Hoorn. Dat deed hij niet meer beroepsmatig, maar in zijn vrije tijd. Heel vaak trok hij eropuit met de roeiboot HN30, en kwam uren later terug met de gevangen vis. In de winter stond hij soms op het ijs in de Appelhaven te vissen. Altijd met een hengel en zijn pakje shag.
‘s Avonds kwam hij samen met zijn zoon na het avondeten koffie bij ons drinken, en het journaal kijken op tv. We hoorden ze al van verre aankomen, lopend op hun klompen door de Pompsteeg.
Ik voel me heel erg verbonden met mijn Opa. Vind het heel mooi dat hij nu weer gaat varen door zijn naam te verbinden aan een reddingboot.

KLASINUS VAN HULST

Met deze naam wil ik mijn vader herdenken die tijdens de Slag in de Javazee gesneuveld is. Dit zal een blijvende herinnering aan hem zijn.

KLTZ KO BOOT

Onze vader, Ko Boot (1959), was een marineman in hart en nieren. Als jonge Zeeuw vertrok hij naar Den Helder waar hij in 1977 op het KIM zijn carrière bij de Marine begon. In 1983 werd dochter Loes geboren, en na een verhuizing naar Schagerbrug volgde in 1991 zoon Bart. Ko had een avontuurlijk leven als marineofficier. Met plaatsingen op onder andere Hr.Ms. Jacob van Heemskerck en Hr.Ms. Philips van Almonde en als commandant van Hr.Ms. Mercuur beleefde hij bijzondere uitzendingen over de hele wereld. Hij genoot volop van het leven. Hij hield van motorrijden, de vrijheid van de weg onder zich. Hij was een echte levensgenieter; hij kookte graag en genoot van goed eten, een mooi glas wijn en lange avonden met vrienden en familie. Zijn werk bij de Marine bracht hem later voor een aantal jaren naar België om in 2007 weer terug te keren naar Nederland, naar een groot huis in Breezand waar hij veel zelf aan kluste. Helaas mocht hij daar niet lang van genieten. In augustus 2008 overleed papa op 49-jarige leeftijd na een tragisch

motorongeluk. Zijn naam leeft voort op deze nieuwe reddingboot, die – net als hij – altijd de zee zal trotseren. We wensen de bemanning een behouden vaart!

Loes & Bart Boot, kinderen van Ko

LOES & BART BOOT, KINDEREN VAN KO

‘ZIJN NAAM LEEFT VOORT OP DEZE NIEUWE REDDINGBOOT, DIE – NET ALS HIJ – ALTIJD DE ZEE ZAL TROTSEREN. WE WENSEN DE BEMANNING EEN BEHOUDEN VAART!’

LEEN KORVING

Onze vader Leen Korving, inmiddels 92 jaar oud, heeft een groot deel van zijn leven gevaren. Zowel in de visserij als bij het loodswezen. Hij kijkt terug op een prachtige tijd, maar heeft ook ondervonden hoe gevaarlijk het leven op zee is. De angstige momenten uit die tijd kan hij nog tot in detail navertellen en hebben een blijvende indruk op hem achtergelaten. Zoals de storm van 1953. Leen voer toen op de logger ‘Scheveningen 399’ om haring te vissen in het kanaal. De storm was zo hevig, de golven zo hoog, dat er geen verschil meer te zien was tussen het water en de lucht. Uiteindelijk hebben ze een groot deel van de netten moeten lossnijden en liep er, door schade, water in het ruim. Die nacht, toen Leen op de uitkijk stond, passeerde er een Belgisch schip. Dit schip zag hij op een paar honderd meter afstand een golf induiken en vergaan. Als hij hierover vertelt, raakt hij nog geëmotioneerd. Datzelfde weekend, gelegen tussen de Zeeuwse en Engelse kust, zagen zij ook een Engels schip zinken en dreven er koeien en staldaken voorbij. Toen zij dinsdag terugkeerden in de Scheveningse haven zag hij hoe de storm ook hier zijn sporen had nagelaten.
Dat weekend zijn zij keer op keer door het oog van de naald gekropen. Eenmaal aan de wal kwam dit besef. Leen besloot donateur te worden van de KNRM. In 2023 ontving hij een speldje voor 70 jaar donateurschap. Wij hopen als familie dat hij de oplevering van de reddingboot nog mag meemaken en dat wij nog lang naar zijn mooie verhalen kunnen luisteren.

LEENDERT KLAASSEN

Mijn man is overleden in 2012, helaas nog maar 64 jaar oud en daarvan is hij 5 jaar ziek geweest.
Zijn moeder kwam van Urk en daar draaide alles om vis, varen en zee.
Alle familieleden waren vissers. Zijn vader kwam uit Harderwijk en generaties lang draaide daar ook alles om vis, varen en zee.
Leen stond altijd klaar om anderen te helpen, dus dat past goed bij jullie reddingboot.
Het idee dat Leen nu weer verbonden wordt met het water, geeft mij een goed gevoel. Die twee horen bij elkaar.

LÉON DE BACKKER EN FRANS WILSHAUS

Creutzfeldt-Jakob was de diagnose die mijn man Léon van de neuroloog te horen kreeg op 1 augustus 2023. Léon stierf 25 september 2023. Hij wilde thuis sterven. Hij is dapper gestorven met iedere dag de mensen om hem heen die hij liefhad.
Ook heeft hij precies aangegeven hoe hij herdacht wilde worden. Ook thuis, in de tuin door familie en vrienden. Het is allemaal zo gebeurd, zoals hij wilde. En dan is hij er ineens niet meer.
Vrienden vroegen mij voor een feest. In plaats van een cadeau vroeg de jarige om een donatie. Voor de KNRM. Ik deed mee. Toen ik daarna jullie mooie blad De Reddingsboot ontving als dank, las ik dat ik geld kon doneren per naam op de reddingboot voor Wijk aan Zee. Dat heb ik gedaan. Léon de Backker. Het water is eeuwig. Mijn man is nu ook eeuwig. Bovendien was hij een Zeeuw. Hij was dol op de zee. We hebben ook een tijd een zeilbootje gehad.
We hebben leren zeilen van mijn zwager. Hij zeilt al vanaf zijn kindertijd. Hij zat bij de Marine. Daarom heb ik ook geld voor zijn naam gedoneerd: Frans Wilshaus.
Als dank voor het leven met mijn man, voor de steun van mijn lieve familie en voor jullie: bijzonder dappere mensen.

LIEUWE CORNELISZ SPITS

Onder het licht van de Brandaris, de statige vuurtoren in het dorp West-Terschelling, liggen vijf KNRM-redders gezamenlijk begraven op begraafplaats ‘Achter de toren’. Ze kwamen in de nacht van 2 op 3 januari 1880 om het leven tijdens een reddingspoging van de opvarenden van het gestrande schip ‘Queen of Mistley’. Hun reddingboot sloeg om en de vijf mannen verdronken tussen Terschelling en Vlieland.
Pas na een stamboomonderzoek in 2024 ontdekte ik dit tragische verhaal, waarbij mijn verre voorvader op slechts 41-jarige leeftijd is verdronken. Op de grafsteen is een omgeslagen roeiboot met de mannen en hun peddels in het water te zien. Daar, onder aan de

vuurtoren, biedt de begraafplaats alle gelegenheid om stil te staan bij de offers die de zee neemt. Ik hoop op een ereplaats op de reddingboot voor schipper Lieuwe Cornelisz Spits, die samen met Cornelis Wortel, Johan Ome, Gerrit Bakker en IJsbrand de Beer hun kostbare leven opofferden om anderen te redden. Doordat zijn naam op de reddingboot van Wijk aan Zee geplaatst wordt, dragen deze vijf helden zelfs na hun dood nog symbolisch bij aan de veiligheid van redders en geredden langs de Noordzeekust en zullen ze nooit vergeten worden.

LOWIE DEKKER

Lowie is onze zoon, broer en vriend. Helaas moeten wij hem sinds 27 september 2014 missen. Als gezin kwamen we jarenlang een paar keer per jaar op Ameland. We hebben dan ook ontelbare herinneringen aan spelen in de duinen, zandkastelen bouwen en de koude golven trotseren. Hoe verdrietig het ook is dat we nooit meer samen de koude golven van de Noordzee kunnen trotseren, zo mooi is het dat zijn naam dat wel zal doen.

LUCAS

Lucas zou dit jaar 25 worden. Die mijlpaal maken wij verdrietig genoeg niet met hem mee. In ons gezin is hij de jongste. Sacha 26 en Ingmar 27 en ouders Judith 60 en Willem 67. Ons huishouden was druk met de kinderen die extra zorg nodig hadden. We deden dit met aandacht en liefde. Van het speciale onderwijs ging Lucas naar een koksopleiding mbo. Een pad met veel laveren en soms tegen de wind in, maar met inzet en trots op zichzelf.

Lucas passie was koken en een eigen restaurant hebben en daar zijn gasten laten proeven van zijn lekkere risotto. Een andere passie was muziek in de breedste zin van het woord, van Bowie tot de Gorillaz. Het was moeilijk om vrienden te maken. Zijn broer en zus namen hem vaak mee op sleeptouw. Naar de sportschool, uitgaan en tijdens de coronatijd wandelen. Willem en ik gingen mee naar zijn hockey, reden kilometers voor de beste oliebollen en gingen naar de markt. Op het mbo lukte het wel om contact te maken. Hij ontwikkelde zich tot een jongvolwassene.
Lucas was een familiemens en bracht veel humor, creativiteit en warmte binnen het gezin. Lucas stond voor gelijkwaardigheid en jezelf kunnen zijn. Onrecht in al zijn vormen maakte hem kwaad. Van cultuur kon hij energie krijgen en vertellend zei hij dan: “Dit was de mooiste dag van mijn leven.” Ik denk dat Lucas wel 100 mooiste dagen van zijn leven heeft gehad. December 2020 viel onze wereld stil toen onze zoon en onze broer overleed. Onze lieve Lucas. Hij vaart met ons mee.

Judith de Wijk

LUIF SISSING

Achter elke naam zit een verhaal, zoals dat van Luif.
In de zomer van 2009 is het Nederlandse zeiljacht Nausikaä op weg naar de Azoren. In de nacht van 2 juni komt het jacht in een storm terecht (Bft 9). Kort na middernacht, om 00:10z, slaat Luif Sissing overboord tijdens de wisseling van de wacht. Onze positie is op dat moment 40o17.4’N / 023o35.3’W. Pogingen om hem weer aan boord te krijgen mislukken, mede doordat een lijn in de schroef verstrikt is geraakt. De EPIRB wordt geactiveerd en later vernemen we via de Iridium-telefoon dat Den Helder Rescue het dichtstbijgelegen reddingstation zal waarschuwen, te weten: het Maritime Rescue Coordination Centre van Ponta Delgada op het Azoren-eiland São Miguel. Het centrum belt ons om te laten weten welke SAR-eenheden een reddingsoperatie gaan starten, te weten het Griekse koopvaardijschip PasChalis en het Portugese fregat Antonio Enes. Als het weer licht wordt, zullen ook een helikopter en een verkenningsvliegtuig worden ingezet. Om 14:30z meldt PasChalis over de marifoon dat zij een drenkeling hebben gespot. Inmiddels is ook Antonio Enes op locatie en horen we hoe PasChalis hen naar de positie van de drenkeling dirigeert. Enige tijd later geeft de kapitein van Antonio Enes door dat Luif aan boord is gebracht, en dat hij helaas is overleden. Zij zullen het lichaam van Luif voor nader onderzoek naar Ponta Delgado op São Miguel brengen en verzoeken ons ook daarheen te komen. Nausikaä bereikt twee dagen later Ponta Delgado. Aldaar is vastgesteld dat Luif ernstig gewond is. Naar aanleiding hiervan onderzoeken de Portugese autoriteiten ons en de gebeurtenissen op zee nader. Geconcludeerd wordt dat Luif de verwondingen bij het overboord vallen heeft opgelopen, en dat deze verwondingen ook hebben kunnen bijgedragen aan het mislukken van de reddingspoging door Nausikaä.
Ik werd me pas bij de crematie van Luif echt bewust van hoe belangrijk het voor de nabestaanden was dat het lichaam van Luif is teruggevonden. Dit dankzij de ongelofelijke inzet van alle bemanningsleden van de SAR-eenheden die op 2 juni 2009 bij nacht en ontij voor ons in de weer zijn geweest.
Chris van Hooren was de verantwoordelijke schipper ten tijde van het ongeval. Luif Sissing was mede-eigenaar van Nausikaä.

LUUK EN FRANK HEMMINGA

Op 7 februari jl. overleed mijn zwager, Luuk Hemminga, die vorig jaar de diagnose alvleesklierkanker kreeg. Hij vormde met mijn man Frank een eeneiige tweeling. Zoals zoveel tweelingen, hadden beide broers veel overeenkomsten. Hetzelfde postuur, eenzelfde gevoel voor humor, maar ook dezelfde hobby's zoals matroos op historische Amsterdamse IJveren. Ook zijn ze beiden werkzaam geweest bij Koninklijke Visio, een onderwijsinstelling voor slechtzienden en blinden. In verschillende periodes begeleidden ze leerlingen in Heliomare te Wijk aan Zee.
Deze plaats had nog een andere betekenis. Mijn zwager was meer dan 40 jaar donateur van de KNRM, mijn man is dat nog steeds. Vele jaren werd de open dag bij dit reddingstation - met of zonder kinderen - bezocht. Rond de jaarwisseling stuurde mijn zwager steevast een kerst-/nieuwjaarskaart van de KNRM. Wat zullen we die gaan missen!
'De Reddingboot' viel geregeld op de deurmat. Af en toe bladerde ik daarin. Ik werd getroffen door de actie 'Wie maak jij onvergetelijk', wetende dat mijn zwager niet lang meer te leven had en het mij mooi leek om de broers met hun nautische hart met hun beider namen bij elkaar te houden op de nieuw te bouwen reddingboot!
Op Eerste Kerstdag heb ik - zelf opgenomen in het ziekenhuis - Luuk en Frank daar hun certificaten overhandigd. Een mooi, maar ook emotioneel moment! Helaas maakt mijn zwager de tewaterlating niet meer mee, maar voor mijn man en de kinderen van mijn zwager moet het troostend zijn dat de broers zo 'samen' blijven.

LUUK VAN DORP

Op 14-jarige leeftijd verliet mijn vader school om als ketelbinkie te gaan varen. Het was toen 1953. In de loop der jaren werkte hij zichzelf op tot hofmeester bij de Rotterdamsche Lloyd.
Begin jaren 60 voer hij op de Willem Ruisch (die later is omgedoopt tot de Aquilo Lauro). Op één van zijn tochten stapte ook mijn moeder aan boord als crew voor op kantoor. Het was liefde op het eerste gezicht. In 1963 trouwden ze en besloot mijn vader zijn baan in de vaart vaarwel te zeggen. Het was tijd voor nieuwe avonturen, waarbij het toekomstige gezin, en dus de kinderen, een hoofdrol zouden spelen.
Mijn zus en ik zijn opgegroeid met een vader die aan land werkte en woonde, maar het zeeleven nooit echt heeft kunnen loslaten. In 1974 schaften mijn ouders een zeilboot aan. Een Kievit 27 die na enkele jaren werd ingeruild voor een Contest 30 om uiteindelijk door een Westerley 35 te worden vervangen. Het IJsselmeer werd afgewisseld met varen op de Waddenzee en de Noordzee.
Elk weekend en iedere vakantie waren wij als gezin op het water te vinden. Weer of geen weer. En elke tocht zat mijn vader glunderend achter het roer. Dit is waar hij thuishoorde. Varen was zijn lust en zijn leven.
In al deze jaren hebben we gelukkig zelf nooit de KNRM (toen nog KNZHRM) nodig gehad. Toch maakte hij er een punt van in elke haven bij de KNRM langs te gaan om interesse, steun en respect te tonen.
Mijn vader overleed op 59-jarige leeftijd (in 1998) maar zijn liefde voor het water leeft in ons voort.

MA

Een 'Ma' of moeder, mama of moedertje. Er zijn ongetwijfeld ontzettend veel namen voor 'Ma', maar iedereen heeft een 'Ma'. Zelfs in de dierenwereld ontkomt niemand eraan dat er een ma is. Geen mens of dier zo groot of zo klein, waar ook ter wereld, iedereen heeft een moeder.
Als je als kind in nood bent of als je later in doodsnood zit, echt op het allerlaatste moment, dan wordt er vaak gebeden of om 'Ma' geroepen. Hoe groot en sterk je ook bent. Je moeder roep je aan om je te helpen. Als je op zee zit en het gaat mis (zelf ervaring bij 8 Beaufort op de Atlantische Oceaan met een lek zeiljacht!), dan helpt het roepen om je moeder minder dan het aanroepen van de KNRM of een andere SAR-hulpdienst. Als degene die om hulp vragen dan 'Ma' op de reddingboot zien staan (waarschijnlijk moet je eerst aan boord zijn om het te kunnen lezen, want ik verwacht niet dat mijn 'Ma' er erg groot op komt :-)), weten ze zeker dan ze bij de KNRM in goede handen zijn.
Maar mijn 'Ma' is niet alleen voor degenen bedoeld die zijn gered. Ook de stoere mannen en vrouwen die hun leven in de waagschaal stellen, en helaas soms hun leven tijdens een actie verliezen, ook zij verdienen het om 'Ma' aan hun zijde te hebben wanneer ze hun veilige haven verlaten en het gevaar tegemoet treden. Zo vaart

KIND VAN MARIE TIMMERMAN

'ZE ZAL GENIETEN VAN HAAR KANS OM MEE TE VAREN, EN WIE WEET KOMT ZE ZO NOG EEN KEERTJE DICHT IN DE BUURT VAN HAAR GELIEFDE KUST VAN PETTEN'

er naast iedere redder en geredde hun eigen 'Ma' mee op de soms verraderlijke wateren.

MAARTEN BUDDINGH

Mijn vader, Maarten Buddingh, heeft zijn hele leven gevaren. Eerst op kleine zeilbootjes bij Loosdrecht, later als scheepswerktuigkundige op de grote vaart en daarna met ons als gezin op zeilvakanties. Zo hebben we heel Nederland en vooral Vlieland elk jaar bezocht. Hij was trouwe donateur en groot bewonderaar van de KNRM, omdat hij wist hoe nietig je kunt zijn op het water en hoe bijzonder het is dat de redders zich zo belangeloos inzetten. Toen hij op Goede Vrijdag in 2019 overleed, was zijn wens om bij zijn uitvaart donaties voor de KNRM te vragen in plaats van bloemen. "Veel nuttiger dan bloemen..." Nu, bijna 6 jaar later, leeft hij nog iedere dag in ons en onze levens voort en missen we hem enorm. Met zijn naam op de reddingboot, als ons eerbetoon aan hem, kan hij altijd een beetje 'meevaren' om watersporters op zee te helpen. We wensen jullie een behouden vaart!

MAMS DIENTJE

In april 2012 gingen mijn man en ik op vakantie naar Vlieland. Op de dag die we op Terschelling doorbrachten, kregen we bericht dat mijn moeder thuis was gevonden met een zware hersenbloeding. De boot was al weg, maar we namen de Waddentaxi om spullen op te halen in ons hotel op Vlieland. Tijdens de trip vertelden we ons verhaal aan de schipper, Dirk de Zeeuw. De veerboot zou ons veel te laat in Harlingen brengen. Maar, zei hij, daar is de KNRM ook voor! En hij was schipper bij de KNRM. "Pak snel jullie spullen en dan brengen wij jullie naar Harlingen." In een onwerkelijke situatie stapten wij even later op de KNRM-reddingboot. Een extra bijzondere ervaring, over de zee en langs de zeehonden, daar mijn moeder zo gek was van water, vuurtorens en al wat met de zee te maken had. In no time waren we in Harlingen. Om toch die namiddag in het ziekenhuis aan te komen bij mijn moeder.
Ook al was ze niet meer helemaal bij kennis, ik heb haar alles verteld en ze kneep nog in mijn hand. Helaas is ze na vijf dagen overleden. Hoe verdrietig ook, we waren er zó snel en hebben daardoor een mooi, speciaal afscheid kunnen hebben. M'n moeder had het allemaal eens moeten zien.
Eeuwig dankbaar dus aan Dirk de Zeeuw, zijn mannen en de KNRM. En meteen donateur geworden! Iets wat je nooit meer vergeet. Voor altijd een heel speciale herinnering aan deze mannen van de KNRM en m'n lieve mams. Vandaar de naam, Mams Dientje.

MARCEL DE JONG

Ik wil mijn vaders naam op de boot laten zetten om hem te bedanken. In het leven van mij en mijn zusje heeft water altijd een grote rol gespeeld. We begonnen vroeg met zwemmen (ABC) en gingen hiermee door bij de Reddingsbrigade. We begonnen in Best, waar hij nog samen met ons cursussen 'auto te water' heeft gegeven. Hierna verder naar Eindhoven voor meer boot gerelateerde evenementen (bewakingen). Nadat we genoeg diploma's hadden, begonnen we met baantjes in zwembaden en aan het strand waar hij ons altijd naartoe bracht. Mijn vader vertelde altijd vol trots over ons tegen collega's of familie; dat we weer een mooie bewaking hadden gedraaid of de keer dat hij mocht meevaren op de boot.
Dank je wel papa voor alles, en dat ik nog veel jaren met je heb. Maar nu staan we ook samen op de reddingboot.

MARIE TIMMERMAN

Mijn moeder, haar meisjesnaam is Marie Timmerman, is geboren en getogen in het dorp Petten, pal aan de kust en de Hondsbossche Zeewering. Ze was een Pettemer in hart en nieren en verlangde, ook toen ze er voor periodes niet meer woonde, toch altijd terug naar haar dorp aan zee.
Haar naaste familie - ouders, broer en zussen en ook haar ooms -waren altijd nauw bij het dorp en de zee betrokken. Na het dramatische verlies van hun geliefde huis in het 'oude Petten', dat met de grond gelijk gemaakt werd tijdens de Duitse bezetting, speelde de familie een belangrijke rol in de wederopbouw van het dorp na de Bevrijding. Haar ooms wisten in het nieuwe dorp meerdere huizen, alsmede ook de kruidenierswinkel waar zij vroeger al uitbaters van waren, uit de as te laten herrijzen.
De familie was ook verbonden met de zee en het oude NZHRM.
Ooms zetten zich in voor de toen nog aanwezige 'roeireddingboot' van Petten, en een broer was als 'schutter' onderdeel van de ploeg die het 'lijnwerp- en wippertoestel' van de Redding Maatschappij bemanden.
Mijn moeders voorliefde voor de kust, zee en haar dorp, en de families verbintenis met het reddingswezen inspireerden me voor haar voordracht voor een plaatsje op de nieuwe reddingboot.
Ze zal genieten van haar kans om mee te varen, en wie weet komt ze zo nog een keertje dicht in de buurt van haar geliefde kust van Petten.

MARIJKE (PHILIPPENS)

Mijn moeder Marijke nam 29 maart 2024 afscheid van het leven op een bij haar zo passende manier. Ze was geboren in Klaten te Indonesië. Na de oorlog kwam ze per boot aan in Nederland, op 16-jarige leeftijd. Daarna vele stormen van het leven overwonnen. Een sterke, krachtige vrouw. Hoe passend bij een reddingboot die mensen redt!

MARINUS WILLEM OOSTERWIJK

Mijn vader, Marinus Willem Oosterwijk, was decennialang donateur van de (toen nog) KNZHRM. Daarnaast verzorgde hij in Deventer en omstreken de plaatsing van de reddingbootjes bij diverse gezondheidscentra en horecagelegenheden. Dat betekende ook dat hij deze geregeld moest legen, waarbij wij als kinderen hielpen met geld tellen (en de knopen en dergelijke ertussenuit halen).
Hij vertelde ons ook het spannende verhaal dat hij een keer vanuit Oostmahorn als vriendendienst met een reddingboot is overgezet naar Schiermonnikoog. Hij had de laatste boot gemist, en vrouw en kinderen waren al op het vakantieadres.

MARJOKE LINCKENS

Marjoke Linckens, hoewel ze bang was om te zwemmen, voelde zich in haar element op het water. Als maatschappelijk werkster heeft zij vaak mensen 'gered' door hen uit de diepte te halen en naar de kant te brengen. Dat haar naam voortleeft op de reddingboot is een groot eerbetoon aan haar leven.

In april 2024 is Marjoke heel plotseling uit het leven weggevallen. Dit liet ons verslagen en intens bedroefd achter. Maar we herinneren haar met de grootste dankbaarheid en denken vaak terug aan de liefde die zij had voor de zee en strand, de plek waar zij echt thuiskwam. Nu de reddingboot ook haar naam draagt, haar naam die veel mensen herinnert aan de hulp die zij aan anderen gaf, is de cirkel rond en heeft Marjoke voor altijd een goede vaart.
Marjoke was onze liefste echtgenote, moeder, zus, oma, vriendin, collega en nog veel meer. Ook was zij schrijfster van verhalen en gedichten. Eerst alleen uit hobby, later ook regelmatig succesvol gepubliceerd. Naast de herinneringen, laat zij een schat aan proza en poëzie na. We missen haar intens, maar laten haar liefdevol los op de golven, samen met de redders op zee.

afscheid
gisteren nog
vond mijn hand de jouwe
aarzelend tastend
tederheid

vandaag
verdween de tijd in leegte
tegendraads hopend
hunkering

morgen
brengt de dag de waarheid
onthutsend eerlijk
eindelijk

- Marjoke Linckens -

MARJOLEIN KLIJN EN LAURENS KLIJN

Onze zoon Laurens is vrijwilliger bij de KNRM. Als dank voor zijn inzet willen wij zijn naam op de reddingboot laten zetten.

Marjolein is onze dochter en de zus van Laurens. We zijn trots op onze beide kinderen.

MARK BLOMSMA

Mijn overleden man, Mark Blomsma, droeg mij ooit in onze verkeringsperiode een prachtig gedicht voor. Een gedicht over hoe hij alleen in zijn bootje naar zijn ster voer. Het ontroerde mij, raakte mij als schippersdochter, tot in het diepst van mijn ziel. Ik was zijn ster, vertelde hij mij... Inmiddels dobber ik rond en is hij mijn ster.

MARLENE POSTHUMUS-WAGNER

Onze moeder, Marlene Posthumus-Wagner, was recent overleden toen ik de oproep zag dat je een naam op de reddingboot kon laten zetten. Zij was helemaal gek van de zee en ging er graag heen. Ik ging vaak met haar naar Zeeland en dan leefde ze helemaal op. Omdat haar gezondheid het niet meer toeliet zelf te gaan, is ze in september 2022 met de wensambulance naar zee geweest. Hier heeft ze nog echt van genoten. Ik hoefde dus niet na te denken over haar naam op de boot te zetten, ook een dierbare herinnering voor ons. Het geeft mij echt een dankbaar gevoel dat ik dit voor haar kon en mocht doen.

MARTIJN VAN MIERLO

Begin jaren 90 was ik vrijwillig strandwacht op Texel bij de TRB en zag wat voor mooi werk, 'grote broer', de KNRM deed. Daarom meteen Redder aan

de wal geworden. Wat als niet varende Brabander mogelijk een beetje uit de pas is, in relatie tot de meeste donateurs. De mogelijkheid om mijn naam op zo'n geweldig schip te hebben staan, laat ik dan ook niet voorbijgaan.

MARTIN BENSCHOP

Martin en de KNRM, dat was één. Martin is jaren Redder aan wal geweest en met trots. Martin kwam uit een schippersfamilie, zijn vader was grondschipper in Boskoop. Zelf heeft Martin een sloepenverhuurbedrijf gehad. In zijn winkeltje lagen diverse artikelen van de KNRM om te verkopen. Uhm, hij was de grootste afnemer van zichzelf, haha.
Martin was zelf ook graag op het water. Hij heeft verschillende zeilboten gehad en was heel fanatiek met zijn (huur)sloepen. Wij woonden aan het Braassemermeer en het verhuurbedrijf was daar ook gevestigd. Alles draaide bij hem om het water.
Bij elke gelegenheid die zich voordeed, vertelde hij heel enthousiast verhalen van en over 'zijn' redders. Hij was enorm trots op deze vrijwilligers die hun leven waagden voor anderen in nood.
Helaas is Martin op 5 januari 2018 overleden. Ikzelf heb het donateurschap Redder aan wal aangehouden. Dit had hij ook graag gewild. In de zomer van 2017 hoorde Martin dat hij ongeneeslijk ziek was. Op 13 oktober had hij nog een mooie vaart met de Johanna Louisa, hij was toen al rolstoelgebonden.
De vrijwilligers hebben hem op de reddingboot getild en hem de dag van zijn leven gegeven.
Op 2 september 2021 is zijn as door de KNRM op zee uitgestrooid. Bijzonder mooi, en zo liefdevol verzorgd door de mensen van de KNRM. Dit is tijdens een programma De nalatenschap in 2021 uitgezonden op tv.

KINDEREN MATHILDE TER REEGEN-SMITS

'DAAROM VERDIENT HAAR NAAM - MATHILDE TER REEGEN-SMITS - EEN PLEK OP DE REDDINGBOOT. ZE HEEFT ZELF NOOIT GEVAREN, MAAR WAS VOOR VELEN EEN VEILIGE HAVEN'

Martin zou supertrots zijn dat hij met zijn naam op een reddingboot vermeld staat.

MATHILDE TER REEGEN-SMITS

Mathilde ter Reegen-Smits, geboren in de Achterhoek in 1951, had niets met water of de zee. Toch bepaalde het golvende ritme van het varen haar leven. Ze trouwde met een man die na de Hogere Zeevaartschool hoofdwerktuigkundige werd bij een grote Amsterdamse rederij. Terwijl hij maanden op zee doorbracht, bleef zij achter met hun twee dochters. Alleen, maar nooit eenzaam, want stilzitten paste niet bij haar. Ze stond voor de klas als lerares in het basisonderwijs en zette zich in voor haar omgeving. Altijd bezig, altijd klaar om te helpen, voor groot en klein.
Vrijwilligerswerk werd een tweede natuur. Of het nu ging om schoolactiviteiten, lokale initiatieven of gewoon iemand die een helpende hand nodig had; Mathilde was er. Ze leerde haar dochters zelfstandigheid en doorzettingsvermogen, eigenschappen die ze zelf dagelijks toonde. Haar leven draaide om zorgen, geven en ondersteunen, zonder ooit iets terug te vragen. Nu, jaren later, is ze mantelzorger voor haar man. Haar toewijding is onveranderd.
Daarom verdient haar naam - Mathilde ter Reegen-Smits - een plek op de reddingboot. Ze heeft zelf nooit gevaren, maar was voor velen een veilige haven. Een rots in de branding, een redder in nood – niet op zee, maar op het land. Door haar naam te laten vereeuwigen bij de organisatie die zij al decennia een warm hart toedraagt, steunt haar familie de KNRM. Een organisatie die, net als Mathilde, altijd klaarstaat voor anderen.

MEES TOXOPEUS

Bij het oprichten van de Mees Toxopeus Zeeverkennersgroep in Beverwijk in 1963 was Mees Toxopeus nog in leven. Hij gaf op ons verzoek graag zijn naam aan onze waterscouts. Met trots dragen we dan ook de naam 'Mezen', alom gebruikt om de waterscouts van de Mees Toxopeus te betitelen.
Mees Toxopeus was schipper bij de Koninklijke Noord- en Zuid-Hollandsche Redding Maatschappij (KNZHRM), een van de voorgangers van de KNRM.
Mees Toxopeus was onder andere schipper op de reddingboot Insulinde en werd bekend als mensenredder op de Waddenzee. In zijn leven heeft Mees Toxopeus met de Insulinde 332 levens kunnen redden.
In 2017 heeft een achterkleindochter van Mees Toxopeus de nieuwe sleepboot 'TOX' van de zeeverkennersgroep gedoopt.

MENNO BOLHUIS

Menno Bolhuis was de jongste broer van mijn moeder. Hij was getrouwd met mijn tante Louisa, een Belgische,

en ze woonden in Boom samen met hun zoontje Jean. Oom Menno was de eigenaar van de coaster Prinses Juliana. Op 1 mei 1940 arriveerde het schip met motorstoring in Antwerpen. In de nacht van 10 op 11 mei 1940 werd het schip door de Nederlandse coaster Horst en de Deense Holm naar Londen gesleept. Aan boord van deze drie schepen waren in totaal meer dan 300 vluchtelingen. De sleep arriveerde op 13 mei rond 5.00 uur in Londen waar de motor werd gerepareerd.
De Prinses Juliana voer eerst in timecharter voor het Britse Ministry of Shipping en later ging de charter over naar het Ministry of War Transport. In juli 1945 kwam het schip weer in handen van mijn oom Menno, die al die tijd dus in Engeland op het schip voer in oorlogsdienst en geen contact had met zijn gezin.
Eenmaal thuis zocht hij een walbaan en liet hij het schip voor zich varen. Heel triest is hij in 1949 op 44-jarige leeftijd omgekomen bij een akelig auto-ongeluk, wat bij de familie veel verdriet heeft veroorzaakt. Zelf ben ik van 1945, dus ik ken de geschiedenis alleen uit de verhalen van mijn moeder, oma, tante en mijn neef Jean. Ik ben de enige van de familie (en ook op leeftijd) die het nog kan vertellen en daarom vond ik dat mijn oom Menno, die zoveel mensen heeft gered samen met zijn bemanning en de bemanning van de andere twee schepen, een plaatsje verdient op de nieuwe reddingboot.

MENNO GOUKA

Menno, geboren op 6 oktober 1981, is de broer van Jeroen, papa van Sanne en onze zoon.
Een heerlijk sociaal mens, maar het zat hem niet echt mee. Hij heeft zijn dochter lang niet kunnen zien. In 2016 werd hij erg ziek. Positief was dat hij toen Sanne weer zag. Hij werd heel goed begeleid door het MC Erasmus en het ging redelijk goed, maar in 2023 ging het weer mis. Hij had veel hulp van de thuiszorg Almere. Maar uiteindelijk was zijn tijd voorbij. Op 25 februari 2024 is hij overleden. Wat een gemis. Hij had een prachtige uitvaart in het bijzijn van zijn broer Jeroen (onze grote steun), maar ook met zijn dochter en veel familie en vrienden die van hem hielden.
Hij ligt in Geestmerloo bij Alkmaar, dicht bij de zee. Menno hield van de natuur en van de zee, maar bovenal van mensen en daarom had hij dit prachtig gevonden. Andere helpen en steunen, dat deed hij zijn hele leven. Hij was er altijd voor anderen. Hij wordt heel erg gemist. Door zijn naam op de reddingboot te plaatsen, hoop ik dat deze veel gelezen en genoemd wordt. Zo blijft hij bij ons. Dood ben je pas, als je bent vergeten. In liefdevolle herinnering, voor altijd in ons hart.

MICHAEL TKACHUK

Mike was een jongen die meer dan de helft van zijn korte leven heeft gevochten tegen een hersentumor. Hij was altijd positief, maar heeft helaas na 12,5 jaar de strijd verloren. Mike is 22 jaar geworden. Het water en varen op het water waren voor hem een enorme afleiding van alle zware behandelingen die hij moest ondergaan. Op het water voelde hij zich vrij en vergat hij even dat hij opgesloten zat in een ziek lichaam. Vele zeilvakanties en vaartochtjes brachten vreugde in zijn leven. Ook heeft hij tijdens een zeiltocht een bezoek gebracht aan de KNRM en was zwaar onder de indruk van de reddingboot en de reddingsacties. Hij wilde graag donateur worden. Helaas is dat niet meer gelukt. Daarom zal ik als moeder van Michael uit zijn naam donateur en wil ik zijn naam vereeuwigen op de reddingboot. Als eerbetoon aan mijn bijzondere zoon die altijd oog voor een ander had.

Helena Brandt

MICHEL W.J. VAN VELZEN

Toen ik Michel in 1977 leerde kennen, was hij al een fanatiek zeiler. Net afgezwaaid bij de Marine, was hij in het bezit van een open zeilbootje waarop hij mij leerde zeilen op de Loosdrechtse Plassen. We kregen een relatie en kochten samen onze eerste kajuitzeilboot, een O'day 22, waarmee we in de vakanties op het IJsselmeer en de Waddenzee zeilden. We werden donateur van de KNRM en verhuisden de O'day naar Naardenbos. In 1987 kochten we een Albin Ballad, ons droomschip. We trouwden, kregen twee zonen, verhuisden de Ballad naar Lelystad en zeilden jarenlang over het IJsselmeer, de Wadden en de Noordzee. Met de opgroeiende kinderen en hun activiteiten kwam het zeilen iets op de achtergrond, maar toen we in 1999 verhuisden naar Zierikzee kwam onze Ballad op fietsafstand te liggen. De Zeeuwse wateren, de Nederlandse, Belgische, Franse en Engelse kust werden ons vaardomein. In 2021, een jaar voor

ELSA, PARTNER VAN MIKE

'ALS JE 25 JAAR IN DE FRONTLINIE HEBT GESTAAN, VERDIEN JE VOLGENS MIJ EEN PLEKJE OP DE REDDINGBOOT. DE REDDINGBOOT MET AAN BOORD HELDEN EN HELDINNEN'

zijn pensionering, bouwde Michel een nieuwe motor in de 45 jaar oude Albin Ballad. Vol plannen voor een zeiltocht naar Noorwegen. Zover heeft het helaas niet mogen komen. Op 13 september 2022 overleed op 66-jarige leeftijd mijn dierbare Michel aan kanker.
Toen ik een jaar later via Facebook werd uitgenodigd om hem 'onvergetelijk te maken' door zijn naam op de romp van een reddingboot te laten zetten, heb ik geen moment getwijfeld: Michel W.J. van Velzen blijft varen! En met de donatie van onze dierbare Ballad aan de KNRM, blijft hij nog jarenlang bijdragen aan de veiligheid van de varende medemens.

Annelies Eefting

MIKE

Mike en ik hebben elkaar 2,5 jaar geleden leren kennen via een weduwen en weduwnaren website. Allebei veel te jong afscheid moeten nemen van onze geliefden. Opnieuw de liefde vinden is niet vanzelfsprekend, maar wat zijn we dankbaar dat we op elkaars pad zijn gekomen.
Mike is altijd werkzaam geweest bij de politie en heeft daar ernstige Ptss opgelopen. Hij heeft te veel gezien en meegemaakt, wat hem voor de rest van zijn leven getekend heeft. Zijn naam op de reddingboot heb ik cadeau gegeven, toen hij met eervol medisch ontslag ging. Wat doet het hem veel pijn zijn werk niet meer te kunnen uitvoeren. Zijn blauwe hart huilt nog regelmatig.
Als je 25 jaar in de frontlinie hebt gestaan, verdien je volgens mij een plekje op de reddingboot. De reddingboot met aan boord helden en heldinnen. Mensen die hun leven op spel zetten om anderen te helpen. Net zoals mijn Mike.
Mensen die door dit werk ook mentale blessures kunnen oplopen.
Mike zijn naam staat eigenlijk voor al die dappere helden die nooit op de voorgrond staan, maar er altijd zijn...

Elsa

MILOU DE LA PARRA

Milou is ondanks haar gigantische strijdlust zondag 10 september 2023 op slechts 2-jarige leeftijd overleden aan de vreselijke ziekte kanker.
Onze kleine, dappere rots in de branding.
Strijdlustig, veerkrachtig en positief.
Dankbaar voor alles wat zij ons gegeven heeft. Overspoeld door een zee van emoties, omdat wij haar moeten missen.
Eigenwijs, beresterk en grappig.
Met een glimlach denken wij terug aan haar impact op ons leven, gegrepen door de grilligheid van eb en vloed.
Geliefd, slim en een echte doorzetter.
Vol trots herinneren wij haar, terwijl de stroming van haar veel te korte leven ons intens veel pijn doet.
Mogen de reddingboot met haar naam erop, vele levens redden. En mogen haar naam altijd genoemd blijven worden.
Milou.

MIRANDA VAN GENT

Op 22 maart 1978 is onze dochter Miranda veel te vroeg geboren in het ziekenhuis in Roermond. Ons werd verteld dat ze doodgeboren was, maar na een aantal uren hoorden wij dat zij nog in leven was. Ikzelf heb haar mogen zien in de couveuse, maar mijn vrouw was zo zwak dat zij haar nooit heeft kunnen zien.
Miranda overleed alsnog twee dagen later in het ziekenhuis in Nijmegen. Wij hebben haar samen een week later gecremeerd in Heeze.
Door alle verdriet hadden wij totaal geen gegevens van haar en ze bestond dus eigenlijk niet. Zij is nooit aangegeven bij de gemeente. Gelukkig hadden wij al een zoon en kregen er een jaar later nog een. Wij zijn nu respectievelijk 77 en 78 jaar oud en zouden graag willen dat ze alsnog ingeschreven wordt bij de gemeente Roermond. Via Dela ontvingen wij haar geboortedatum, datum van overlijden en de crematiedatum. Zelfs de plek waar haar as is uitgestrooid.
In het ziekenhuis in Nijmegen bleken in haar dossier twee brieven van kinderartsen te zitten, waarin haar geboorte, haar overlijden en haar medische status beschreven stonden. Hiermee kunnen wij - via de rechtbank - wellicht alsnog een geboortebewijs laten opmaken, waarna Miranda kan worden ingeschreven bij de Burgelijke Stand. Eindelijk bestaat onze dochter dan echt.
Met de vermelding van haar naam op de reddingboot laten wij haar een stukje voortleven. Als 'Redders aan de wal' sinds ruim 50 jaar, zijn wij dankbaar voor dit initiatief.

Janny en Fons van Gent

NANOUK

Nanouk is de naam van onze, helaas overleden, Labrador.
Vriend en maatje voor het leven.
Apporteren en zwemmen was zijn lust en zijn leven! Past prima bij de KNRM.

NETTY FÖRSTER

Mijn zusje Netty hield van het strand en de zee. Ze wilde ook over zee uitgestrooid worden. Egmond daar hield zij van. De dag begon met koffie drinken, een broodje eten en een ligbed huren. Heerlijk vond zij dat. Einde van de dag ›

eten en naar de zee kijken. Onze vader voer, daar hebben wij het van; de liefde voor de zee en strand. Helaas werd zij erg ziek en zat een lange dag op het strand er niet meer in. Maar deze dagen vergeet ik nooit en ik ben blij dat ze in gedachten met mij, haar oudere zus, meevaart. Mooi dat dit kan.

NICO BOONSTRA

Ik ben vorig jaar 90 jaar geworden en heb voor mijn verjaardag een certificaat gekregen als bewijs dat de kinderen mijn naam op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee laten plaatsen. Ik ben een zoon van een schipper en heb de eerste jaren van mijn leven aan boord gewoond. Toen ik 6 jaar was, gingen we als gezin in IJmuiden wonen. Als kind had een dokter mijn ouders gezegd dat ik gaatjes in mijn trommelvlies had en dat ik nooit zou kunnen zwemmen. Dat kon ik dus ook niet, tot ik ging werken bij de 'bruggen en de sluizen'. Iedereen was verbaasd dat ik als schipperszoon niet kon zwemmen, dus heb ik alsnog mijn zwemdiploma gehaald. Met die oren is het gelukkig vanzelf goed gekomen. In de jaren 70 werkte ik 9 jaar lang bij de Ongevallendienst (de ambulancedienst in IJmuiden in die tijd) en in die hoedanigheid ben ik vaak meegevaren op de Johanna Louisa van de KNRM om medische hulp te bieden. Mijn vader is nog kort stuurman geweest op de Neeltje Jacoba, maar hij kon die verantwoordelijkheid niet aan. Ik vind het heel bijzonder dat mijn naam straks meevaart op een nieuwe reddingboot.

NICO KERK

Mijn man Nico Kerk is overleden op 21 maart 2024 aan de gevolgen van longkanker. Onze boot 'Noorderzon' was zijn alles. Met veel liefde heeft hij onze Cupido helemaal gerestaureerd. Iedere vrije minuut, het hele jaar door, waren we samen op onze boot. Hij stond ook dag en nacht klaar in de haven voor hulp aan mensen met pech of technische problemen. Bracht boten naar de werf voor buren en hielp mensen die vaarsituaties moeilijk vonden met raad. Door zijn plotselinge ziek worden en een kort ziekbed, heeft hij de boot noodgedwongen aan een handelaar moeten verkopen. Echt afscheid heeft hij niet van de boot kunnen nemen. Door zijn naam op de reddingboot te zetten kan hij blijven doen wat hij het liefste deed: op het water zijn en mensen helpen. Net als de KNRM.

NICOLINE HENDRIKS

'Dansen aan zee'
Nicoline Hendriks
15 februari 1980 - 11 september 2021.

Voorgoed uit het zicht van de haven, maar blijven verankerd in het beeld van oneindigheid...
Schatje wat hebben we een mooie tijd samen gehad. En vooral met onze boot en vrienden in Marina Portzelande.
Na een kort ziekbed hebben we veel te vroeg afscheid van je moeten nemen.
Jouw naam mag nooit vergeten worden en hopelijk krijg je een mooi plekje op de reddingboot van de KNRM.

-XXX- Chris

NIEKJAN VRIJBURG

Mijn vader zat vroeger bij de wipperploeg van de KNRM. Helaas is hij 31 januari 2024 overleden. Toen ik deze actie voorbij zag komen, wist ik het zeker: zijn naam hoort op de reddingboot.

NIELS DE BLOK EN MILAN DE BLOK

Onze opa Bas de Blok verdronk in 1949 tijdens een reddingsoperatie van de KNRM. Mijn nicht Marianne Hillen-Versijp heeft onze opa's naam aangemeld voor op de reddingboot van Wijk aan Zee. Hierna heb ik mijn zoon Niels de Blok en kleinzoon Milan de Blok ook doorgeven, want wij zijn allemaal nakomelingen van Bas de Blok.
We zijn opgegroeid met de verhalen van onze opa en allemaal trots op hem, hij is een held. Hij heeft zijn leven gegeven om mensen te redden. Onze oma Aagje de Blok-Lokker bleef achter met vijf jonge kinderen, het verdriet was enorm. Volgens mijn moeder legde hij de avond voor zijn vertrek naar de reddingboot in de Stellendamse haven zijn portemonnee op de tafel en zei tegen mijn oma: "Ik kan ze toch niet

NICO BOONSTRA

'IK BEN VORIG JAAR 90 JAAR GEWORDEN EN HEB VOOR MIJN VERJAARDAG EEN CERTIFICAAT GEKREGEN ALS BEWIJS DAT DE KINDEREN MIJN NAAM OP DE NIEUWE REDDINGBOOT VAN WIJK AAN ZEE LATEN PLAATSEN'

laten verdrinken."
Mijn moeder Corrie de Blok rende met hem mee naar de haven. Het was noodweer. De touwen sloegen tegen de masten van de schepen, een hels kabaal. Ze kreeg er koude rillingen van over haar rug. Ze vond het luguber. Ze is blijven kijken tot de reddingboot uit het zicht was. Nooit ging ze kijken als de reddingboot de haven uitvoer, maar nu wel. Ze heeft aangevoeld dat ze haar vader nooit meer zou zien. Leny Tanis-van Ours (kleindochter)

NOUD VAN DEN BRAAK

Mijn man Noud was een echte zeiler. Hij is 10 jaar ongeneeslijk ziek geweest, dus we hebben alle tijd gehad om over zijn asbestemming te praten. Ik vond het vreemd dat hij geen zeemansgraf wilde, maar elders uitgestrooid wilde worden. Hij gaf me de volgende verklaring: "Als je op zee wordt uitgestrooid, ga je eerst 6 uur naar links, vervolgens 6 uur naar rechts... Kortom: zo krijg je nooit rust!" Uiteindelijk is hij in oktober 2016 overleden en hebben we zijn as uitgestrooid onder een mooie eik in een prachtig natuurgebied.

Margret van den Braak-de Kok

ODESSA JACOBA KALKHUIS

Odessa is mijn dochter. Ze is van jongs af aan al watersporter. Als baby had zij al een zwemvest aan op de boot en sprong zij in vele Hollandse wateren.
Ook bij de scouting en later op Curaçao op waterscooters droeg zij uit veiligheid altijd een zwemvest, ook al heeft zij een 5-tal zwemdiploma's.
Jacoba was haar oma, waar ik groot geworden ben als watersporter. Daar gold hetzelfde: draag op de boot een zwemvest, want je weet nooit hoe je te water raakt.

OMA NEELTJE NIJGH, OMA JO VAN DE VEN, NEL VAN DER NIET EN LEO VAN DER BENT

Wij hebben de twee Oma's willen vereeuwigen op deze reddingboot. Omdat onze moeders de KNRM altijd een warm hart hebben toegedragen. We hebben onze eigen namen toegevoegd, omdat wij vinden dat de KNRM goed werk verricht. Zelf ben ik recreatief duiker. Ik hoop jullie nooit nodig te hebben, maar het is wel een geruststelling dat jullie er zijn voor mensen in nood. Bovendien krijgen wij natuurlijk veel mee van broer Koos die al 40 jaar met de KNRM verbonden is.

Nel en Leo

ONNO VAN BAAREN

Onno van Baaren is een neef van mij die in 1997, tijdens zijn eerste reis als leerling Marof (Maritiem Officier), onderweg naar het Panamakanaal voor de kust van Colombia is omgekomen als gevolg van een lasongeluk aan boord van de Ms. Wilma. Onno was op dat moment 19 jaar oud. De Radio Medische Dienst is toen ook geraadpleegd, maar hulp was niet meer mogelijk.Onderzoek wees uit dat het lasapparaat niet was goedgekeurd voor gebruik aan boord van koopvaardijschepen. Er ontbrak een spanningsverlagend relais. Zijn naam op de reddingboot is een link met de zee, waar zijn toekomst lag. We zullen hem nooit vergeten. Ik heb het certificaat inmiddels overhandigd aan de vader van Onno. Dat zorgde uiteraard voor emoties, maar ook trots en dankbaarheid.

OOM MAART SPAANS

Maart Spaans uit Scheveningen was de geliefde broer van mijn vader. Oom Maart is op 31-jarige leeftijd op zee gebleven. Hij diende als tweede machinist op het motorschip 'Josien', dat in februari 1954 tijdens een sneeuwstorm in het Kanaal met man en muis is vergaan.
Mijn vader heeft zich na het verlies van zijn broer op enig moment aangemeld als donateur van de toenmalige KNZHRM. Van de tijd die ik nog bij mijn vader thuis in Scheveningen woonde, kan ik me herinneren dat hij geregeld de toen nog in zwart-wit uitgevoerde KNZHRM-magazines ontving.
Mijn vader, inmiddels overleden, vertelde altijd vol liefde en trots over zijn broer Maart. En alhoewel ik mijn oom zelf nooit gekend heb, vond ik het passend mijn oom nu, op deze manier, 'onvergetelijk' te maken.
Mijn oom's verdrinkingsdood heeft altijd een diepe indruk op mij gemaakt. De zee kan grillig zijn en voor allerlei verrassingen zorgen. Het is dan ook belangrijk dat, waar mogelijk, veiligheid op zee geboden wordt en daar wil ik aan bijdragen.
Ik steun dan ook met trots het goede werk van de KNRM en werk zelf, vanuit mijn nieuwe woonplaats in Australië, als vrijwilliger bij het lokale reddingstation Marine Rescue Whitfords.

OTTO GERARDUS KLEIN & GERHARDA JOHANNA KLEIN-LANKHORST

Het is 23 juli 2024 als ik 's ochtends naar mijn werk rijd en op de radio hoor over ›

de campagne ‘Wie maak jij onvergetelijk’. Ik roep meteen “opa en oma”, en krijg tranen in mijn ogen.
Na al die jaren dat ik ze mis, kan ik mij geen mooier gebaar indenken. Vanwege opa’s liefde voor het water en oma’s verjaardag over twee dagen: weer samen op de boot. Helaas niet op hun eigen boot dit keer, maar wel in dierbare herinnering. Wat zou ik graag nog een tochtje met ze maken.
‘s avonds meld ik de namen van mijn opa en oma gelijk aan.
Ik durf niet twee dagen te wachten tot de dag van mijn oma’s verjaardag: ze mogen deze boot niet missen!

Janine

PATRICK BERKHOUT

Een passie voor redden op zee: mijn man is inmiddels al 5 jaar vrijwilliger bij KNRM Zandvoort en het is zijn absolute passie. Elke redding voelt voor hem als een nieuw, spannend avontuur. Zodra de pieper gaat, voelt hij de adrenaline door zijn lijf stromen en staat hij klaar om in actie te komen. Hij draagt graag zijn steentje bij en is super gemotiveerd om dit werk te blijven doen. Ook is hij er erg trots op. Zijn inzet, doorzettingsvermogen en liefde voor het reddingwerk verdienen een plek op de reddingboot van Wijk aan Zee. Achter elke naam schuilt een verhaal, en dat van hem is er een van toewijding en onvoorwaardelijke hulp.

PATRICK BERTRAM MACKAY

Mijn vader kwam op D-day wadend door het water aan, om samen met duizenden anderen de Duitsers te verslaan. Op Scheveningen heb ik aardig wat schepen op de kust zien liggen. Ik liep vaak langs het strand en zag veel van wat de mannen van de NZHRM deden. Ik ben geen watermens, maar ik heb wel in de scheepvaart gewerkt. Altijd een warm hart voor de redders. Daarom vind ik het fijn mijn vader hiermee te kunnen herdenken. Als de reddingboot vaart, gaat hij mee. Behouden vaart KNRM.

Bob Smiet

PAUL

Mijn zwager Paul overleed veel te jong. Maar wat kon hij genieten.
Alles tussen glunderen en van zijn stoel glijden van het lachen. Genieten was zijn specialiteit.
Door hem te kennen en te missen heb ik geleerd dat de lengte van iemands leven vaak niet te beïnvloeden is, maar dat de intensiteit waarmee het is geleefd bepalend in waarde kan zijn.
Bedankt Paul.

PAUL

Mijn Prins op het Witte Paard kwam in 2000 onverwachts aan gegaloppeerd toen ik 40 was, hij 38. Hij wilde vroeger de Missie in, vertelde hij. Toch liep het anders; hij ging studeren en verdiepte zich in de psyche van de mens.
Maar mensen helpen stond altijd bovenaan zijn lijst. Hij stond altijd voor iedereen klaar, niets was hem te veel. Iedereen hield van hem, zelfs mijn eerste man. En natuurlijk ook de zoon die we samen nog gekregen.
Het kerkhof had 11 jaar later, in 2011, bijna te weinig ruimte om alle mensen die om hem gaven een plek te geven. Wat zou hij het mooi vinden om een bijdrage te leveren aan dit supergoede werk dat jullie doen. Dus doe ik dit namens hem. Om hem en zijn liefde voor de medemens te eren.

PAUL VAN DROOGENBROEK

Onze Paul van Droogenbroek was Chiefmate bij Jumbo Shipping/Offshore. De zee was zijn lust, zijn leven en zijn passie. Hij was trots op zijn werk en op wat hij bereikt had. Paul was een bevlogen mens. Hij hield van het leven, genoot ervan. In november 2022 is Paul overleden, 38 jaar jong.
Met jullie actie blijft Paul toch ‘varen’ op zee. Dat ontroert en troost ons. Paul hield van ons en wij houden van hem.
“Wat blijft is liefde.”

Nabestaanden Paul van Droogenbroek
Hannie van Donselaar (moeder)

PAUL WELBURN

Paul Welburn: onze grote broer, zoon, oom. Hij was gek van de zee en alles wat de scheepvaart betrof. Helaas is hij bij een ongeluk op het Markermeer verdronken. Door de inzet van de KNRM hebben wij hem een waardig afscheid kunnen geven.
Ik kan geen mooiere manier bedenken om hem te eren en tegelijk onze dankbaarheid te tonen aan de KNRM voor jullie inzet, door zijn naam op de nieuwe reddingboot van ons dorp te laten vereeuwigen.

PETE

Alle honden zijn bijzonder. Onze hond Pete was een beetje extra bijzonder.

WALTER STEHMANN & JUDITH LISSENBERG

‘BOVENAL WAS DIE HEEL BIJZONDERE HOND GEWOON ONZE PETE. ONZE GROTE VRIEND. HET DOET ONS GOED DAT ONZE LIEVE HONDENHELD NU ALS REDDER BLIJFT UITVAREN’

Omdat zoveel mensen hem kenden, en hij voor zoveel mensen iets betekend heeft.
Pete schitterde als filmster en fotomodel. Hij stal de show tijdens talloze presentaties over honden. Hij wist precies hoe je mensen aan het lachen kon krijgen en wie in het publiek even zijn knuffel kon gebruiken.
Naast mensenvriend was Pete een kinderheld. Hij ging mee naar scholen, kinderen mochten aan hem voorlezen en overwonnen door hem hun angsten. Hij speelde een hoofdrol in ‘Lappi en het meisje’, het kinderboek dat over hem en zijn hondenvriend Lappi verscheen. Kinderen herkenden hem op straat en wezen naar hem. ‘Kijk, dat is Pete! En hij heeft net als in het boek écht maar één oog!’
De operatie waarbij zijn oog verwijderd moest worden, doorstond Pete met glans. Maar een latere kwaadaardige tumor zorgde ervoor dat het zijn tijd werd om te gaan. Bij het dierencrematorium lieten we een exemplaar van zijn kinderboek achter, zodat hij zo een beetje troost kan bieden aan de kinderen die daar komen. Bovenal was die heel bijzondere hond gewoon onze Pete. Onze grote vriend. Het doet ons goed dat onze lieve hondenheld nu als redder blijft uitvaren.

Walter Stehmann & Judith Lissenberg

Met grote dank aan Suzanne Huijs, illustrator van het kinderboek, die ter nagedachtenis aan Pete een plekje op de reddingboot voor hem regelde.

PETER VERBEEK

Mijn vader Peter (of ‘Pel’ voor vrienden) heeft altijd iets met water gehad.
Hij heeft mijn moeder bijvoorbeeld ontmoet op de Mooie Nel in Haarlem. Daarnaast heeft hij tientallen jaren bij de zeeverkenners gezeten en vele vaartochten en waterkampen meegemaakt.
Peter is ook met veel plezier vrijwilliger geweest bij de vorige editie van SAIL. Door hem ben ik de KNRM gaan steunen.
Nu bij hem vorig jaar prostaatkanker is geconstateerd, is de vereeuwiging van zijn naam op de reddingboot het perfecte eerbetoon aan mijn lieve vader!

PHILIPPUS STAM

Mijn overgrootvader Philippus Stam was van 1892 tot 1922 bootsman (schipper) van de roeireddingboot van Egmond aan Zee. Met zijn naam op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee wil ik hem gedenken.

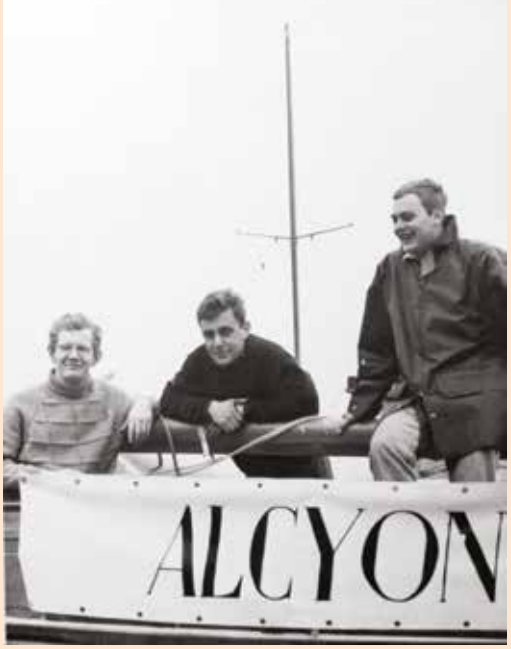
PIET BEENTJES

Mijn broer Piet is in april 1987 vermist geraakt. Hij is nooit gevonden. Piet is voor het laatst gezien op Texel.
We weten tot de dag van vandaag niet wat er met hem gebeurd is. Piet was homo en is naar een huis gegaan op Texel waar twee homoseksuele mannen woonden. Daar is hij naar binnen gegaan. De mannen waren niet thuis. Zij troffen hem ’s nachts aan, zo vertelden zij later. Hij had de ochtendjas van een van hen aan en had eten opgewarmd en een bad genomen. Ze hebben met mijn broer gepraat en hem midden in de nacht weggestuurd. Dat is hun verhaal. Ik kan dit verhaal niet plaatsen bij hoe ik mijn broer ken. Hij wist waar mijn huissleutel verstopt was, maar hij gebruikte hem nooit. Ik ga niet naar binnen als jij er niet bent, zei hij dan. En dan wel een huis op Texel ingaan. Het blijft een raar verhaal.
Over zijn vermissing is een documentaire gemaakt door Jaap van Hoewijk. Deze heet: Piet is weg.
Na al die jaren mis ik mijn broer nog steeds. Ik zou zo graag willen weten wat er met hem gebeurd is. Ik ben ervan overtuigd dat hij dood is. Maar zijn lichaam is nooit gevonden. Bij Texel denk je al snel aan water. De zee. Misschien is zee zijn laatste rustplaats geworden.
Piet kon niet gered worden, maar Piet mag niet vergeten worden. Daarom laat ik zijn naam op de reddingboot vereeuwigen.
Daarbij wens ik dat er geen mensen meer langdurig vermist blijven. Het is vreselijk.

PIET GROOTENBOER

Een eerbetoon aan een lieve echtgenoot, vader en opa die de KNRM meer dan 50 jaar lang een warm hart toedroeg en ondersteunde.
Hij wilde het liefst elke dag ‘even naar het water’.









Met de klok mee:
- Doop van de Alcyon (1968).
- De eerste romantische date (1966).
- Rosalind op hun eerste boot.
- Trouwdag van Rosalind en Arie. (1969)



‘MET TROTS PLAATS IK HAAR NAAM OP DE REDDINGBOOT’

UITGELICHT VERHAAL

ROSALIND V.D. STEENHOVEN-SPERRING

Het is begin 1966, drie zeilgekke vrienden van 19, 21 en 23 jaar hebben gezamenlijk een grote droom: een zeilreis naar de Middellandse Zee! Zijn hun dromen fantasie of kan een droom ook waarheid worden? Deze drie jonge mannen besluiten tot het laatste en de plannen worden gesmeed.

fotografie **EIGEN FOTO’S**

Wat voor boot gaat het worden, een oude reddingboot ombouwen tot zeiljacht of bij Ricus v.d. Stadt tekeningen kopen van een hechthouten knikspant en die zelf vanaf het eerste spant tot aan de laatste plaat zelf bouwen? Voor het laatste wordt gekozen en het wordt de Zweedse Delta met een lengte van 8 meter en 24 centimeter. Wij waren jong, avontuurlijk, ondernemend en niet te stuiten, dus aan de slag en al werkend met zijn drieën geld in het financiële potje stoppen. Voor een prikkie een oud pakhuis kunnen huren, gereedschap organiseren, hout bestellen en… niet meer lullen, maar bouwen.
Na 2 jaar bouwen in de avonden, weekenden en leren over navigatie was zij klaar en werd op 6 april 1968 gedoopt met de naam ‘ALCYON’ en te water gelaten bij onze watersportvereniging W.S.V de Merwede in Gorinchem.

29 april was het dan zover, in aller vroegte vertrok de ‘Alcyon’ vanuit de thuishaven en de reis was aangevangen.
Via Vlissingen naar Oostende, dan de Engelse zuidkust , Dover, Newhaven, Portsmouth, Yarmouth (Isle of Wight) en Plymouth. Oversteek van Plymouth naar het Franse Brest en via de Golf van Biskaje naar La Coruna in Spanje, afzakkend langs de Spaans en Portugese kust naar Vigo en Lissabon en vervolgens via de zuidkust van Portugal en Spanje naar Gibraltar. En daarachter die rots ligt het water waar het allemaal om begonnen was: de Middellandse Zee.

VREUGDE VAN HERKENNING

Zeilend, vaak vergezeld door dolfijnen, naar Malaga, Cartagena, de Balearen, met als keuze Ibiza. Op Ibiza gebeurde voor mij iets bijzonders. In de haven van San Antonio Abad liep een traditioneel Engels houten kotter motorjacht binnen. Met de drie opvarenden (eigenaar, kapitein en navigator) waren we eerder in Brest een avond gaan stappen.
De vreugde van herkenning was groot. Nog leuker was het, omdat er nu een mooie vrouw aan boord was. Kortom, de hernieuwde kennismaking resulteerde in zeiltochten met z’n allen op en rond Ibiza met de Alcyon.
Gaandeweg bloeide er wat op tussen die mooie meid (Rosalind) en mij en we probeerden zo veel mogelijk samen te zijn.
Je vertelde mij dat je op verschillende grote zeiljachten met je toenmalige vriend en schipper hebt gewoond en werkzaam bent geweest, je de gehele Middellandse zee hebt bevaren, maar door het beëindigen van de vriendschap je aangemonsterd had op dit motorjacht, doch niet langer meer op het motorjacht wilde blijven, omdat de eigenaar iets meer van jou verwachtte dan alleen de taken waarvoor je was aangenomen.
Proberen op een ander jacht aan te monsteren werd hoogst onwaarschijnlijk, het seizoen was reeds halverwege en het zag ernaar uit dat terugvliegen naar Engeland de optie was.
Ik zag mijn kans waar en zei: “Waarom zeil je niet met ons mee? Wij varen via Engeland weer terug naar Nederland.”

Natuurlijk was dat door mij makkelijk gezegd, we waren met z’n drieën en al was het 1968 waarin de democratie begon te ontluiken, zo simpel was het toch niet.
Dus scheepsberaad met ons drieën met als eindresultaat dat ze mee mocht, maar onder strikte voorwaarden; geen gedonder aan boord, geen wachten samen draaien, als onze vriendschap door Rosalinds toedoen uit elkaar zou vallen dan gaat ze in de eerste de beste haven van boord, en natuurlijk heel ‘Nederlands’, meebetalen aan de pot. Geen van de voorwaarden mocht worden geschonden.
Dus Rosalind mee op ons jacht van 8 meter 24. We konden elkaar zien, zelfs niet ontwijken, maar niet voelen.
Vanaf Ibiza naar Barcelona, door naar Séte in Frankrijk en via het Canal du Midi met zijn 153 handgedraaide sluizen, welke door elke scheepsbemanning zelf moest worden meegedraaid, dwars door Frankrijk naar Bordeaux. In het Canal kregen we al snel de naam van die drie gekke Hollanders met die mooie Engelse meid. De sluiswachters belden elkaar met de gegevens van welke kant er een schip aankwamen en de toevoeging: Trois Hollandais fous, avec une belle Anglaise.



Southwold, Engeland (1986).

Van Bordeaux naar Guernsey en via Newhaven naar Dover. Einde van jouw reis op de Alcyon.
De laatste nacht in Dover, voordat je ouders je kwamen ophalen, hadden de jongens voor ons iets in petto.
Ze zeiden: 'Omdat jullie de voorwaarden strikt hebben nageleefd, is het nu jullie avond en nacht. Wij komen om 4 uur weer terug op de boot, dus doe wat jullie altijd al zo lang hadden willen doen.'
Voor Rosalind en mij een gemakkelijke opgave, voor de jongens veel moeilijker omdat in Engeland des tijds de pubs doordeweeks om 10.30 uur dicht gingen.
Na zes weken alles intensief met elkaar gedeeld te hebben, was het afscheid onverbiddelijk, jij in Engeland en wij naar Holland.
Zij in Engeland, ik in Holland met een heel brede plas water ertussen. We hielden telefonisch contact met elkaar. Bij mij thuis hadden we geen telefoon dus 's avonds naar de stamkroeg met onder de trap een telefooncelletje met een minutenteller en bellen naar Engeland. Kroegbaas en de PTT deden goede zaken.
Al bellend dreef de liefde ons dichter tot elkaar en besloten we dat we toch wel heel erg van elkaar hielden. Dit liep uit op het maken van trouwplannen en op 30 mei 1969 zijn wij in Gorinchem getrouwd. Een nieuw avontuur vangt voor Rosalind aan, met een echtgenoot, een ander land en een nieuwe taal.
Je voornemen was de Nederlandse taal zo snel mogelijk te leren (wonend in Nederland met een Nederlandse man en ook de Nederlandse nationaliteit), dus de taal leren spreken was een prioriteit.
We oefenden samen op klanken, de g-, de ch-, de sch- en de ui-klank kregen hierbij speciale aandacht.
Geleidelijk aan werden de woordjes zinnetjes en begon je boodschappen in het Nederlands te oefenen.
Je vond dat de tijd was aangebroken om het in het echt te proberen, dus naar de winkels met je aantekenlijstje!
Toen ik 's avonds thuiskwam, trof ik je witheet van woede aan. "You bloody Dutch, they will never let me learn the language. As soon as I try to speak Dutch they say 'you can say it in English dear' or they laugh at my way of pronouncing."

LICHT ENGELS ACCENT

Je vond werk bij een architectengezin als 'nanny' en híer kwam de oplossing voor het taalprobleem. Kinderen lachen je niet uit als je iets verkeerd uitspreekt. Van nature verbeteren kinderen je en geven aan hoe je het wel moet uitspreken, omdat dat in hun opvoeding zo geleerd is.
Het Nederlands werd beter en beter ook al bleef je een licht Engels accent houden, maar dat maakte het alleen aantrekkelijker.
Een nieuwe uitdaging lag in het verschiet, een baan in de verkoop. Je had veel succes en werd gepromoveerd tot verkoopleidster met zelfs een eigen bedrijfsauto tot je beschikking. Dat Engelse accent had als voordeel gewerkt, want nu moesten de Nederlanders aandachtig luisteren en zich concentreren op wat je te zeggen had. Een geslaagde inburgering in de Nederlandse samenleving was een feit.
Succesvol als we waren, bleef zeilen een belangrijke factor in ons leven. Want het waren de weekenden op de boot die de batterij deed opladen voor het werk in de week.
Zoals velen in die tijd, van klein naar groter, begonnen we met een open houten overnaadse Noorse jol van ca. 5 meter, een 6 meter kajuitjachtje (Felukka Kornatie), een Wibo 8.35 meter, een Elisabethan 31 (een Engelse polyester S spant) en een one off stalen S spant van 13 meter.
Ook de wateren veranderden mee in de zeiljacht afmetingen; van rivieren naar IJsselmeer, naar de Wadden en verder naar Duitsland, België, Frankrijk en Engeland. Wat nooit veranderde was mijn zeilmaat, mijn eigen vrouw!
Alle weekenden en vakanties, trots het schip sturend onder alle weersomstandigheden van mooi naar regen, van wind naar veel wind en toekijkend hoe ik de boot trimde en de zeilen behandelde. En als altijd de warme factor, het geloof in onszelf en de boot. Afgemeerd in de veilige haven eindigde het met de opmerking "goed gedaan jochies", met een kus voor mij en een liefdevolle aanraking voor de boot. Na 52 jaar is het onafscheidelijke trio beëindigd met jouw overlijden.

DANKBAAR

Ik ben de KNRM dankbaar voor het uitvoeren van haar laatste wens; het uitstrooien van haar as op ons thuiswater op 21 augustus 2020 op 52. 27. 75 Noord en 05.08.68 Oost met de reddingboot Frans Verkade van het reddingstation Marken met de woorden:

strooi uit mijn as
voor alle winden
dat wat mijn lichaam was
de weg kan vinden
naar alles wat het eens beminde
naar wolk en zee
en zich daarmee verbinde

Met trots plaats ik haar naam Rosalind v.d. Steenhoven-Sperring op de reddingboot.

VERVOLG >

PIET SINNIGE

De naam die ik wil vereeuwigen is die van mijn opa. Opa Piet, of zwarte Piet zoals velen hem noemden vanwege zijn gebruinde huid, was een geboren strandmens. Opgegroeid in Heemskerk, daar ook vrijwilliger geweest bij de KNRM, en sinds 1984 de trotse eigenaar van een strandhuisje aan de bekende 'goudkust' of zoals men het tegenwoordig noemt: 'BadZuid'.
Als je strand zei, zei je opa Piet. Ik heb nog nooit iemand zo intens zien genieten van de pracht die onze Hollandse kust te bieden heeft.
Het liefste was hij er iedere dag zodra zijn huisje was opgebouwd, maar ook in het naseizoen kon je hem er regelmatig vinden.
Hij genoot van de vlakke zee bij een oostenwind, van de schitterende luchten als het onstuimig was, de kitesurfers bij een goede wind, een goede wandeling naar de pier en het zien opgroeien van zijn kleinkinderen op het strand.
Hij leerde ons van jongs af aan de kracht en de gevaren van de zee, maar ook het respect waarmee wij moesten omgaan met bijvoorbeeld het duingebied. We kregen les in hoe een mui werkt en we wisten allemaal wanneer we de hulp van de KNRM konden inschakelen.
Opa zat met grote regelmaat in zijn tuinstoel met de verrekijker ons stukje strand in de gaten te houden. En als één van de kinderen te ver de zee in liep, werd er hard gefloten als waarschuwing.
In augustus 2021 is hij na een kort ziekbed overleden. Ik bezit nu zijn strandhuisje. En het idee dat hij nu af en toe langs zal varen, is een fijn gevoel.

PIET VAN DEN BERG

Piet, geboren in Maassluis aan de haven, is met scheepvaart opgegroeid. Zijn zwager zat bij de sleepvaart en later ook bij KNRM Hoek van Holland. Via omzwervingen kwam hij bij een firma in Maassluis terecht die een bedrijf met zandzuigers had. Dit bedrijf is door de dijkverzwaringen in Hoofdplaat (Zeeuws-Vlaanderen) terechtgekomen en vestigde zich in Breskens. Piet ging daar wonen met zijn toenmalige gezin en kwam naast mijn broer te wonen.
Hij bleef varen en we leerden elkaar als vrienden steeds beter kennen.
Toen onze relaties stukliepen, hebben we elkaar gevonden. Met varen is hij in 1993 gestopt, maar de zee bleef trekken. Dat is ook niet vreemd als je op 2 minuten van het water woont.
Hij is op een scheepswerf gaan werken en daar was hij op zijn plaats.
Zijn collega's stonden te huilen, toen hij vertelde dat hij aan de chemokuren moest. Herinneringen die ik af en toe nog met hen ophaal aan die man met zijn aparte humor, met weggestopt groot verdriet.
Zijn naam zal nooit vergeten worden door het plekje op de reddingboot.
Piet zelf zit in mijn hart en daar ben ik trots op. Vaarwel mijn lief, dat velen gered mogen worden.

Liefs, **Anneke**

ANNEKE

'PIET ZELF ZIT IN MIJN HART EN DAAR BEN IK TROTS OP. VAARWEL MIJN LIEF, DAT VELEN GERED MOGEN WORDEN'

PIET VAN DER SCHEER

Mijn broer Piet is geboren in 1955 te Eenrum in Groningen en overleed plotseling op 5 juli 2014. Hij was nog maar 59 jaar. Behalve mijn broer, was hij ook de geliefde zoon van mijn ouders waarvan hij het installatiebedrijf overnam. Daarnaast was hij echtgenoot van Carla en vader van vier kinderen: Tom, Rob, Marina en Alissa. Gelukkig is hij ook nog opa geworden. Het installatiebedrijf was erg druk. Voor de ontspanning had hij het vakantie vieren met het gezin, uitgaan met Carla en vrienden, en het motorrijden. Een andere passie was meevaren op cruiseschepen over de hele wereld. Aan boord werkte hij als onderhoudsmonteur en hij genoot hier volop van. Ook Carla , Tom of Rob gingen regelmatig mee op deze reizen.
In Noord Holland lagen zijn favoriete bestemmingen voor uitstapjes. Ook de vakantie werd bij voorkeur gevierd aan zee en strand. De laatste vakantie was in Italië. Hier besloot hij dat hij het rustiger aan wilde doen vanwege wat vage klachten. Op 5 juli 2014 is hij plotseling overleden in Noordwijk aan Zee. De week erna zou hij voor uitgebreider onderzoek naar het ziekenhuis. Zijn overlijden was een grote schok voor ons allen. Bij zijn uitvaart werd hij begeleid door zijn motorvrienden op hun motor. Dit was erg indrukwekkend om mee te maken.
Ik zie graag de naam van mijn broer op jullie nieuwe reddingboot, ter herinnering aan een echt watermens.
Wij hadden graag gewild dat hij 'gered' was.

PIET VAN MAANEN

Piet is mijn vader die in 1992 is overleden. Toen ik werd geboren, was hij scheepswerktuigkundige op de grote vaart. Na de geboorte van mijn oudste >

broer stopte hij met varen en ging hij lesgeven op de Hogere School voor Scheepswerktuigkundigen in Rotterdam. Dat was best pittig, want hij moest nog zijn lesbevoegdheid halen en inmiddels groeide ook het gezin.
Omdat hij ontevreden was over het verouderde lesaanbod, besloot hij zelf een lesboek te schrijven. Dat werd 'Scheepsdieselmotoren' en de uitgever, Uitgeverij Nautech, was van mijn moeder. Piet was ook examengecommitteerde en maakte examens. Hierdoor kwam hij op Terschelling en in Vlissingen. Na het blauwe deel I volgde nog een oranje deel II. Tijdens zijn ziekte heeft hij deel I nog kunnen herschrijven en werd het boek op de computer geschreven en niet meer op stencils. Na zijn overlijden zijn beide delen samengevoegd en opnieuw uitgegeven. Na het overlijden van mijn moeder werd Uitgeverij Nautech opgeheven.

PIET VAN VLIET

Piet van Vliet is mijn vader, geboren in Rotterdam in 1926 en overleden in Rotterdam in 2018. Door zijn werk bij de Rotterdamsche Loyd, later de Nedlloyd, was er altijd een maritieme binding.
In mijn jeugd gingen we vaak samen schepen kijken in de Rotterdamse haven. Hij was een markante man met veel humor. Met de vermelding van zijn naam op de reddingboot van Wijk aan Zee wil ik zijn nagedachtenis eren.

PIETER

Pieter is mijn zoon en is op de langste nacht in 2008 verdronken.
Hij is twee maanden vermist geweest; ik heb hem nooit meer gezien.
De reden waarom zijn naam op de boot mag, is omdat dit mij troost geeft. Troost dat de boot zoveel mensen kan gaan redden, in weer en wind – weer en wind die elke dag nog door mijn hoofd raast. En omdat ik jullie werk zo geweldig mooi vind, ook dat geeft mij troost.

PIETER ANTONIE VERWEIJ EN ANNA VAN BAARLE

Ik heb mijn opa van vaderskant nooit gekend. Toen ik in 1952 geboren werd, was hij allang daarvoor een heldendood gestorven. Op de verjaardag van zijn vrouw, mijn oma Anna van Baarle, werd Pieter Antonie Verweij op 16 januari 1929 met zeven anderen opgeroepen om als opstapper mee te varen met de stoomreddingboot van Hoek van Holland 'De Prins der Nederlanden' om de Letse 'Valka' te hulp te schieten. Bij een reddingspoging in de wilde zee sloeg de reddingboot om. De bemanning van de Valka kon de eigen reddingboot niet neerlaten en zag de mannen voor hun ogen verdrinken. Acht vrouwen werden weduwe en 37 kinderen verloren hun vader. Vijf redders spoelden de volgende dag aan bij Rockanje. Mijn grootvader werd pas op 26 april 1929 gevonden op de Paardenplaat bij Ouddorp, nog gekleed in zijn oliejas.
Mijn oma bleef op 31-jarige leeftijd achter met drie kinderen. Mijn opa was op 15 januari net 33 jaar geworden. Hun jongste zoon werd op 17 januari 3 jaar, mijn vader was 7 jaar, zijn andere broer 6 jaar. Sinds 1931 staat bij de Hoekse Berghaven het monument De Redder met de namen van alle omgekomen redders. De ramp werd en wordt nog regelmatig herdacht. Sinds circa 1995 zijn de omgekomen redders geëerd met een straatnaam. Voor mij zijn de namen van mijn grootouders onlosmakelijk verbonden met de KNRM, vandaar dat ik samen met mijn broer en mijn nichten ervoor gekozen heb hun namen op de nieuw te bouwen reddingboot te laten vereeuwigen.

Anneke Friedhoff-Verwey

PIETER WAALKES

Mijn vader, Piet Waalkes, was kapitein op de kleine handelsvaart in hart en nieren. Wij voeren als kinderen mee tot we leerplichtig werden; de mooiste tijd ooit. We legden aan in mooiste havens, vooral in het Middellandse Zeegebied.
De ruige zee, met golven als een achtbaan, was voor ons spannend. Maar omdat mijn vader nooit bang was, waren wij dat ook nooit. Vanuit onze kajuit, achter de brug, hadden we het meest prachtige uitzicht. Pap was onze held; een echte stoere, onverstoorbare kapitein met overwicht. Hij hoefde nooit zijn stem te verheffen. Hij heeft nog jaren met passie gevaren, tot zijn 47e. In dat jaar kreeg hij een nieuwe hartklep en werd het hem afgeraden om nog langer te varen. Zijn hart was gebroken. Hij legde zich toe op het stay at home-vader zijn. Nooit liet hij ons blijken hoe erg hij het varen mistte. Hij greep elk moment aan om naar de zee te gaan of ergens in een haven te kijken. Gelukkig had hij voorafgaand aan de Zeevaartschool de Ambachtsschool gedaan en zijn 'gouden handen' hielpen hem positief te blijven. Wij, zijn oudste en jongste dochters, hebben zeewater in ons bloed, net als pap. Ons broertje is in zijn voetsporen getreden en is nu sleepbootstuurman in Terneuzen.
We missen onze "ouwe" nog dagelijks.

REIN VAN HARSSELAAR

Ik heb dit gedaan voor mijn overleden Rein van Harsselaar-Schaap. Hij was bij

leven opstapper op Terschelling. Ik vind het zo mooi om hem te benoemen.

REINIER MONDT

Ik wil Reinier Mondt onvergetelijk maken; hij is mijn betovergrootvader en was roeiredder. Reinier Mondt werd geboren op 5 mei 1856 in 's-Gravenzande als vierde kind uit een gezin van negen kinderen van Jacobus Mondt en Louisa van Soest. In 1883 trouwt hij met Leentje van der Hoeven. Ze krijgen dertien kinderen waarvan een aantal jong sterven, maar ook een aantal zeer oud worden.
Op 40-jarige leeftijd wordt hij roeiredder op de stalen roeireddingboot President Veder van de ZHRMS. De boot is gestationeerd in Vluchtenburg, vernoemd naar een boerderij achter de duinen. Hij doet mee met oefeningen en reddingen en neemt op zijn 66e afscheid van de Redding Maatschappij wegens zeer hoge leeftijd. Voor zijn inzet ontvangt hij een zilveren legpenning met diploma en een gratificatie. Eigenlijk is Reinier bij zijn afscheid nog piepjong, want hij sterft - nadat zijn vrouw in 1947 overlijdt - in 1952 op 96-jarige leeftijd te Monster.
De medaille blijft in de familie. Ik krijg hem van mijn nicht Carina, mijn vader was namelijk een Reinier. Ik zal hem doorgeven aan haar kinderen.
Als watersporter ben ik al jaren donateur. De cirkel werd rond in november 2019: met een kanomaat moest ik twee onderkoelde zeilers op de onbewoonde Schokkerplaat warm zien te houden tot de reddingboten uit Urk kwamen. Wat fijn dat zij er zijn als levens dreigen stil te vallen. Een indrukwekkende ervaring!

REMMELT WIEGMAN

Remmelt; onze vader, man en opa.

SASKIA

'RENÉ HEEFT ZIJN LIEFDE VOOR HET WATER EN DE NATUUR DOORGEGEVEN AAN ZIJN TWEE KINDEREN EN DIE LIEFDE ZAL ER OOK ALTIJD ZIJN IN ONZE HARTEN'

RENÉ VAN WIJHE

René van Wijhe, mijn 6 jaar oudere grote broer, hield van de natuur, het water en het Markermeer als onze achtertuin. Begin jaren 90 begon hij bij het reddingstation in Warder. Als kleine zus weet ik nog goed dat hij een pieper bij zich had. Dat voelde erg belangrijk. Er waren oefeningen met de reddingboot, met reddend zwemmen, met het begeleiden van het jeugdzeilen en natuurlijk de reddingen zelf. Hij was erbij toen het reddingstation werd gemoderniseerd. In aanwezigheid van een tv-programma veranderde het van containers in een echt reddingstation. Hij stopte met het varen met de reddingboot, toen hij ging studeren in Enschede.
De liefde voor het water bleef altijd. Hij vond in Canada zijn nieuwe woonplek en was ook daar vaak op het water te vinden. Hij hield van de Canadese natuur en de uitgestrektheid hiervan. René pakte het kanoën weer op en ging hierin ook lesgeven. Hij was zich zeer bewust van de gevaren die het (zee) kanoën met zich meebracht. Bij het leren van deze technieken aan anderen, stond veiligheid altijd voorop. Hij was er om mensen te helpen, stond altijd klaar voor een vriendelijk woord, advies of helpende hand.
Helaas is hij op 8 januari 2022 op 49-jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van een hersenbloeding. Zijn liefde voor het water en de natuur heeft hij doorgegeven aan zijn twee kinderen en die liefde zal er ook altijd zijn in onze harten. Met zijn naam op deze reddingboot leeft hij voort op het water. Voor alle bemanningsleden een behouden vaart gewenst.

Saskia

RENÉ VLEUT

René Vleut was de auteur van de Vaarwijzer Scandinavië en de Oostzee en beheerder van de Facebookgroep ZeilNoord. De noordelijke vaarwateren waren zijn geliefde vaargebied. Met zijn inspirerende verhalen heeft hij veel zeilers enthousiast gemaakt voor dit gebied.
Daarnaast was hij 'zeilmentor' voor onze zoon Lars die hij met zijn jarenlange zeilervaring heeft begeleid in diens ontwikkeling tot de wereldzeiler die hij is geworden. René moedigde aan en remde af.
Renés leven is niet verlopen over de koers die hij uitgestippeld had. Op latere leeftijd kwam daar zijn ziekte bij. Maar hij bleef altijd positief, stelde zijn zeilen bij en vond een alternatieve bestemming. We missen in hem een bijzonder prettig en sociaal mens. Een goede vriend en 'bonusopa' voor onze beide kinderen.

RENSE BONNEMA

Mijn man, Rense Bonnema, is overleden op 27 maart 2023. Het geeft mij een heel warm gevoel dat hij nu herinnerd wordt met zijn naam op een reddingboot. >

Vanaf onze verkeringstijd hebben wij altijd samen gevaren. Eerst in een open zeilboot, een Spanker. Na onze eerste week zeilen, was het duidelijk dat wij samen verder wilden en zijn wij aansluitend verloofd.
Hierna volgden er nog acht zeilboten en één motorboot. Met het verlangen naar ruimer water, en het uitbreiden van het gezin, werden ook de boten groter. Toen wij toe waren aan de Noordzee, zijn we in 1988 donateur geworden van de KNRM. Wij hebben prachtige tochten gemaakt. Vooral de Oostzee heeft ons hart veroverd. Denemarken, Zweden, Noorwegen. Ook de kusten van Duitsland en Polen. Toen de Alzheimer van mijn man begon, zijn we overgestapt op een motorboot. Ook daarmee hebben we nog prachtige tochten gemaakt. Waar het functioneren steeds moeilijker werd, kon mijn man tot ver in zijn proces nog heel goed manoeuvreren. Daarom hebben wij nog tot en met 2021 kunnen varen.
Het varen gaf hem nog een gevoel van waarde en maakte ons erg gelukkig. In al die 52 jaren varen, hebben wij gelukkig nooit gebruik hoeven te maken van de KNRM. Maar het besef dat er een Redding Maatschappij is met vrijwilligers die bij nacht en ontij bereid zijn mensen in nood te redden, heeft ons altijd een gerust gevoel gegeven. Onze waardering voor de KNRM is de reden dat we donateur werden en ik nog zal blijven.

Tineke Bonnema

RETHABILE LEROTHOLI JOUKE VAN DIJK

Thabi is geboren in Lesotho, een land zonder kust of grote wateren. Toen hij op zijn 4e voor het eerst in Nederland kwam, was hij direct gefascineerd door en verliefd op boten. Hij grijpt elke kans die hij krijgt om te varen met beide handen aan.

RIA GEURTS-VAN DE KOLK

Als instructeur Brandveiligheid heb ik de mensen van reddingstation Urk jarenlang mogen bijstaan tijdens herhalingslessen en oefeningen. Mijn vrouw is ernstig ziek en gehandicapt en de leden van reddingstation Urk hebben haar zonder enige reserve geadopteerd en in hun gebeden zo vaak genoemd, dat zij nog steeds bij mij mag zijn. Bezoeken aan het reddingstation waren onvergetelijk. Haar kracht om door te zetten en bij elke tegenslag de schouders er weer onder te zetten, hebben mij doen besluiten dat haar naam Ria op de nieuwe reddingboot moest prijken en niet de mijne. Als de nieuwe reddingboot en haar bemensing maar de helft van wat mijn lief heeft moeten meemaken doorstaat, en redding brengt, heeft de KNRM een waardevolle aanvulling op haar huidige reddingbotenbestand. Onze dank gaat uit naar iedere vrijwilliger van reddingstation Urk!

Paul

RICK VAN DER DEIJL

Ik heb Rick zijn naam opgegeven. Ik ben er trots op dat mijn zoon zich zowel als lid van de Monsterse Reddingsbrigade als actief KNRM'er, samen met alle vrijwilligers inzet om het leven op en rond het water veiliger te maken en te houden.

RIEN LOOCKS

Al vanaf mijn jeugd bestaat mijn leven uit alles wat met maritieme zaken te maken heeft. In vele opzichten. Ik ben al heel wat jaren vrijwilliger bij de KNRM op de Johanna Louisa. Zelf voer ik met de Kennemer modelbouwclub door heel Europa met zelfgebouwde boten op schaal. Een prachtige tijd en vele prijzen gewonnen. Nu werd ik 65 en vroeg mijn vrouw wat ik zou willen hebben. Zij heeft geregeld dat mijn naam op deze nieuwe KNRM-reddingboot komt te staan! Hoe bijzonder is dat! Ongelooflijk gelukkig hiermee. Hoe alles dan toch weer samenkomt... Ik ben dankbaar!

RIEN VERLOOP

Rien Verloop was mijn oudoom, de broer van mijn opa. Geboren in Scheveningen, als jongste van vijf kinderen. Na zijn geboorte stierf de moeder van het gezin. Rien is hierna door familie opgevoed. Het contact met zijn broers en zussen bleef bestaan. Later verhuisde Rien naar Utrecht.
Rien is lang donateur geweest van de KNRM en na zijn overlijden kon er een reddingboot gebouwd worden van zijn nalatenschap. In september 1996 had ik de eer om in IJmuiden deze reddingboot 'Rien Verloop' te mogen dopen.
Na vele jaren trouwe dienst is de reddingboot inmiddels uit de vaart genomen. Deze kans om zijn naam tóch nog op een reddingboot te laten

NABESTAANDEN ROBERT BLANSJAAR

'DEZE REDDINGBOOT VAART MEDE UIT NAMENS JOU. EEN LICHAAM TOEVERTROUWD AAN DE ZEE MET HOOP EN VERTROUWEN DAT VELE LEVENS GERED KUNNEN WORDEN'

voortleven, greep ik dan ook graag met beide handen aan!

M.A. van Oijen-van der Weele

RIK VAN DE RAKT

Na de dood van Rik (24 juli 2001- 19 april 2020) merkte ik, dat ik behoefte heb aan de kalmte of juist de woeste zee. Ik ga er graag naartoe om bij te tanken. Zomaar, of juist op zijn sterfdag en geboortedag. De zee maakt mij rustig, geeft mij kracht om door te gaan. Op een terrasje in de zon, kijkend naar de mensen of juist in de regen en wind; ik geniet dan weer! Om de naam van mijn zoon juist op deze reddingboot te zien staan, maakt het extra waardevol voor mij.

RINKE TEER

Wij hebben Rinke leren kennen tijdens onze studie. We waren allen lid van hetzelfde dispuut. Rinke was een gangmaker, had altijd briljante ideeën; een echte out-of-the-box denker. Heel veel leuke activiteiten zijn aan zijn brein ontsproten. Hij was één van de oprichters en heeft heel duidelijk zijn stempel op het karakter van het dispuut gedrukt. Hij was altijd heel aanwezig, maar op een plezierige manier. Ook was hij oprecht geïnteresseerd in andere mensen, had hij een hekel aan onrecht en kwam hij op voor mensen die dat nodig hadden. Hij was een echt mensenmens.
Zijn grote hobby was zeilen. Hij had een Vollenhovense Bol, genaamd 'Dikke Dollie'. Zo'n naam kon alleen Rinke verzinnen. Hij zeilde ermee in Friesland en uiteraard veel op het Wad.
Rond Kerstmis 2003 werd kanker bij hem geconstateerd. Rinke wilde blijven zeilen, liefst ook solo. Hij kocht een New Classic 700, omdat deze veel makkelijker solo te zeilen is dan een zware platbodem. Hij wilde graag nog een rondje langs alle Waddeneilanden maken in zijn nieuwe boot met ophaalbare kiel, maar uiteindelijk ontbrak hem de fysieke kracht om deze laatste tocht te maken. We hebben nog steeds de kaart waarop hij zijn tocht heeft ingetekend en ergens in ons achterhoofd hebben we het plan om zijn route nog eens te varen als eerbetoon aan Rinke.
Nu, 20 jaar later, denken we nog steeds regelmatig aan hem en horen in gedachte zijn karakteristieke stem door de ruimte schallen, vergezeld van een schaterlach.

ROB EN LIES IPEMA

Een klein eerbetoon aan mijn ouders, dat was het idee achter de namen op de reddingboot. Mijn ouders zijn binnenvaartschipper van beroep, net als ik. Hoewel we zelf nooit gebruik hebben gemaakt van de KNRM zijn we erg blij met jullie.
Het idee dat er altijd iemand klaarstaat in geval van nood! Ik ben dankbaar voor jullie werk en hoop dat jullie nog veel mensen kunnen redden!

ROB HEIJBLOM

Mijn man Rob is voor mij onvergetelijk! We zijn 50 jaar samen geweest, waarvan 47 jaar getrouwd. Ongeveer 40 jaar hebben we gezeild; van een Hornet tot een Holiday 18, Sturgeon 22, Victoire 26 tot ons laatste schip de Spirit 28, Sohé. In 2023 werd Rob ernstig ziek en aan het einde van dat jaar is hij op 68-jarige leeftijd overleden.
Het is ongelooflijk mooi dat zijn naam op de reddingboot komt, zodat hij voor altijd blijft varen!

ROB MANTEL

Mijn vader was een echte zeiler, de zee zat in zijn bloed. Van jongs af aan leerde hij ons de kracht en grilligheid van het water kennen. Veiligheid op het water was voor hem vanzelfsprekend en hij bracht ons het belang van de KNRM bij. Zo werden wij ook donateur.
Hij was een trouwe supporter van de KNRM. Elk jaar opnieuw steunde hij hun werk, niet alleen financieel, maar ook door het versturen van de KNRM-kerstkaart naar al zijn relaties.
Nu zijn naam straks op de nieuwe KNRM-reddingboot zal staan, voelt het alsof de cirkel rond is. Zijn liefde voor het water en zijn respect voor de redders op zee blijven voortleven.

ROBERT KREBS

Robert is mijn zoon en samen met het gezin deelden we de watersport. Roberts hobby was sleutelen en varen met zijn jetski; 's zomers en 's winters, kou maakte hem niet uit. Naast mijn zoon, was hij ook mijn maatje. We deden heel veel samen. Van kleins af aan ging hij altijd op zaterdag mee naar de zaak, dat vond hij prachtig. Werken aan bootjes en aan z'n oude jeep, hij lag er meer onder te sleutelen dan dat hij erin zat. Hij was ook nog te jong om erin te rijden.
Robert ging soms ook mee op reizen voor mijn werk. Op een avond zat hij tijdens een diner tussen internationale zakenrelaties. Robert hield niet van vis, kon het niet naar binnen krijgen, en wat kwam er op tafel: een grote vis. Hij at de vis op, alsof hij het lekker vond. Ik keek ›

hem verwonderd aan en hij zei: “Ik ga je toch niet voor lul zetten bij je klanten.” Dat was Robert.
De bel gaat en er staat een politieman voor de deur: uw zoon Robert is dood bij een fataal verkeersongeval. Dit was net twee weken na zijn 18e verjaardag. Twee weken hierna bleek mijn vrouw kanker te hebben, waaraan ze uiteindelijk is overleden. Roberts tweelingzus Lianne en zijn oudere zus Simone zijn alles wat ik nog heb, en ook zij staan als herinnering op de reddingboot. Dat vind ik mooi, dan zijn ze toch een beetje samen.

ROBERT BLANSJAAR

Ter herinnering aan onze onvergetelijke man, vader en opa. Je hebt je laatste rustplaats in zee gevonden. Deze reddingboot vaart mede uit namens jou. Een lichaam toevertrouwd aan de zee met hoop en vertrouwen dat vele levens gered kunnen worden.

ROBIN SLEEUWENHOEK

Mijn verhaal is niet speciaal. Ik ben watersporter. Eerst zeiler, daarna windsurfer en nu alweer 11 jaar kitesurfer. Al jaren ben ik donateur en ik vind het een geweldige actie om extra te doneren. Ik hoop dit nog vele jaren te mogen doen. Ik vind het een veilig gevoel dat er redding nabij is als het een keer fout gaat.

Robin Sleeuwenhoek

ROEL

de vonkende zee wiegt ons
bespat onze gezichten
met lichtende momenten
je tuurt met spiegelende ogen
de horizon af
iedere dag een andere zee

ze speelt met ons
en bevecht ons even hard
neemt onze hartstocht
en soms onze liefdes
ze vraagt respect
net als de redders vragen

voor de dagen dat de wind
de maan en andere krachten
de zee en ons tarten

ROEL GOUDRIAAN

Onze vader Roel Goudriaan is in 2005 overleden. Hij heeft van 1953 tot 1983 gediend bij de Koninklijke Marine en na zijn pensionering werd hij havenmeester van de jachthaven in Scheveningen. Water en schepen hebben in zijn leven een belangrijke rol gespeeld.
De gedachte dat zijn naam op zee zou varen, vonden we een hele mooie manier om hem te herdenken. De Noordzee heeft hij met de schepen van de Koninklijke Marine veel bevaren. En in Scheveningen kwamen alle passanten natuurlijk over de Noordzee binnen. Toen wij in 2024 hoorden dat we opa en oma zouden worden, hebben we aan onze dochter en schoonzoon gevraagd of zij de naam van ons kleinkind ook op de boot wilden laten zetten.
Op die manier konden overgrootvader en achterkleinkind toch bij elkaar zijn. Dus naast de naam van onze vader Roel, staat ook de naam van onze kleindochter Haley, die in september 2024 is geboren, straks op de reddingboot van Wijk aan Zee. Wie weet staan de namen wel dicht bij elkaar, maar die kans is wel heel klein. We vinden het een mooi idee dat ze samen de zee zullen bevaren. Voor altijd in ons hart, Roel Goudriaan en voor onze kleindochter Haley Hofmans. Samen op pad met de reddingboot.

ROKUS BROUWER

Het verhaal achter de naam Rokus Brouwer: Voor me ligt een stapeltje vergeelde oude kranten, zorgvuldig bewaard door m’n vader. Bovenop ligt het Dordrechts Nieuwsblad van donderdag 17 januari 1929 met de grote kop: ‘Het reddingsbootdrama voor den Waterweg - De “Prins der Nederlanden” omgeslagen - Schipper v.d. Klooster en zijn 7 mannen verdronken.’
Eén van die verdronken mannen op de stoomreddingboot was Rokus de Groot, 43 jaar oud, de broer van mijn oma. Voor m’n oma een enorm verlies, dat ze haar hele leven met de kaken op elkaar bij zich droeg.

Na de begrafenis besloot ze drie dingen:
• Ik ga m’n zwemdiploma halen;
• Ik ga leren reddingszwemmen;
• En als de baby in mijn buik een jongen is, dan wordt hij vernoemd naar m’n broer.

Die baby is m’n vader, Rokus Brouwer. Zodra hij zelf de beslissing kon nemen, werd hij donateur van de KNRM (toen nog KNZRM) en hij is dat gebleven tot aan zijn dood. Van hem heb ik de liefde voor rivieren en zee. Vol ontzag en bewondering samen kijken naar de schepen en de golven. We hadden nog het plan om op 28 april 2018 samen naar de Reddingbootdag te gaan, maar helaas was hij toen al te ziek.
Met Rokus Brouwer als één van de 5.000 namen op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee, wordt dit verhaal niet alleen een plekje in de harten van onze familie, maar ook een tastbare herinnering.

CARLA HEIJMERIKS-DE HEER

‘DOOR RONS NAAM TE VERMELDEN OP DE NIEUWE REDDINGBOOT MAAKT HIJ, IN MIJN OGEN, ONDERDEEL UIT VAN DE KNRM EN HAAR REDDERS OP ZEE’

RON HEIJMERIKS

Ronald (Ron) Heijmeriks had als hobby zeevissen, voornamelijk vanaf het strand. Maar toen hij nog een klein visbootje had, was hij lid van ‘De Afrit’, een vereniging van hobby-zeevissers in Scheveningen. Ron probeerde onze zoon Thomas, toen 10 jaar oud, te enthousiasmeren voor het zeevissen. Hij nam hem vanuit Scheveningen mee voor een vistripje op de ‘Estrella’, een voormalige PSD-veerboot in Zeeland die in die tijd de naam ‘Koningin Emma’ droeg. Na deze dag vertelde onze zoon dat hij geen visser zou worden, maar kapitein op de ‘Estrella’. Thomas maakte van zijn droom werkelijkheid en werd kapitein. Wat waren wij trots op onze jongen! Nadat Thomas de wereldzeeën had bevaren, vond hij het wel genoeg en aanvaarde de baan als kaptein op de ‘Estrella’ bij Rederij Vrolijk in Scheveningen.
Regelmatig ging Ron met Thomas mee en stond dan in de stuurhut trots te zijn. Ron en ik zagen, mede daardoor, ook het belang van de KNRM en hadden mateloos respect voor de redders op zee die vaak onder erbarmelijke omstandigheden uit moeten rukken. Ron overleed in 2022 op 70-jarige leeftijd na 43 jaar advocatuur, hij had net zijn toga aan de wilgen gehangen. Zijn droom om meer met zijn zoon mee te kunnen varen, mocht niet meer zo zijn. Door Rons naam te vermelden op de nieuwe reddingboot maakt hij, in mijn ogen, onderdeel uit van de KNRM en haar redders op zee. Ik wens de reddingboot van Wijk aan Zee een behouden vaart toe.

Carla Heijmeriks - de Heer

RON ZEGERS

Ron is overleden op 10 oktober 2022. Ron was geen onbekende bij de KNRM, blijkt ook uit de aandacht van diverse reddingstations uit het land na zijn overlijden
Ron was sinds 1991 opstapper bij KNRM Hoek van Holland. Hij was duidelijk aanwezig, sowieso qua formaat; de laarzen aan z’n overlevingspak waren maat 50. Daarnaast zijn niet te missen zware stem en zijn luide aanstekelijke lach. Maar ook kritisch, gedreven en enthousiast.
Vanuit zijn professie als badmeester had hij een duidelijke missie om verdrinkingen zoveel mogelijk te voorkomen. Ron hield zich ook bezig met het geven van lezingen over verdrinking en onderkoeling. Verder maakte hij zich hard voor zuurstof toedienen.
Hij was DAN (Divers Alert Network)-instructeur. Binnen de KNRM Hoek van Holland nam Ron in de jaren 90 de rol van pr-coördinator op zich en bouwde voor reddingstation Hoek van Holland de eerste website. Hij trad op als woordvoerder en voorzag de pers van artikelen over de uitgevoerde acties.
Ron was een KNRM’er in hart en nieren.

RUUD (RUDI) REIJEN

Helaas is mijn jongste broer Ruud veel te vroeg gestorven. Hij was 18 jaar... Ik net 21. Een moeilijke tijd; broertje kwijt, maar ook een deel van mijn ouders die - heel begrijpelijk- druk waren met hun eigen verdriet. Als ‘zus van’ verlies je behalve een broer ook nog een gedeelte van je ouders.
Mijn moeder wilde niet dat hij thuis opgebaard werd. Ook moest hij gecremeerd worden en uitgestrooid over een veldje bij het crematorium. Voor mij allemaal te snel en weg.
In mijn hart zit hij nog elke dag, ik denk aan het verdriet en koester de fijne dingen. Inmiddels is dit alles een kleine 35 jaar geleden. Toen ik het mooie gebaar zag om hem te laten ‘herleven’ op een van de reddingboten, dacht ik gelijk : dat ga ik doen. Hoe mooi is het om zijn naam nog ergens terug te vinden, op een stoere redding boot die bezig is met het redden van mensenlevens. Mijn beide andere broers en schoonzussen hebben meegedaan, vonden dit een mooi plan.
In mijn hart voor altijd in gedachte, maar met naam nu ook aanwezig. Dat voelt fijn. Dank voor de mooie kans.

SAALK DE BRUIZER

Een vreemd klinkende naam wellicht, maar met reden.
Ik ben een telg uit een lijn van zeevarende machinisten. Mijn vader is Gerrit Zwart, voormalig HWTK op de grote vaart en later technisch directeur bij een zeevisserij reder in IJmuiden. En daarbij jarenlang commissielid van KNRM-reddingstation Egmond aan Zee. Zijn vader Klaas Zwart, mijn opa, is de man achter deze naam op de reddingboot. In zijn jonge jaren machinist op de visserij, voorman van de IJmuider Federatie en later chef bij Hoogovens.
In zijn jeugd ontstond op de Nederlandse sleepvaart tussen schepen onderling de gewoonte om achterstevoren te praten, zodat men de concurrentie te slim en vlug af was bij een berging op zee. Ook mijn opa vond dat geweldig en vrienden

noemden hem daarom Saalk in plaats van Klaas. Ik weet niet beter of mijn oma noemde haar man altijd 'Salek'. Mijn opa heeft (samen met mijn vader uiteraard!) zeker bijgedragen aan de persoon die ik vandaag de dag ben. Zeeman, machinist, watersporter en trots onderdeel van KNRM-reddingstation Egmond aan Zee. Ere wie ere toekomt, en dus is zijn naam op deze prachtige KNRM-reddingboot meer dan terecht.

SANDER HAMER

Van harte gefeliciteerd met je 50e verjaardag neef!

SIEM HOPMAN

Mijn vader heeft 55 jaar bij de wipperploeg van KNRM Egmond aan Zee gezeten en mooie reddingen meegemaakt. Hij heeft meerdere (koninklijke) onderscheidingen ontvangen. Zelfs postuum na zijn overlijden, dat was nog nooit gebeurd. Dus mijn vader verdient een plekje op de reddingboot, zodat hij toch nog bij ons is.

SIMON VAN STEINVOORN

Simon van Steinvoorn, waarom ook jouw naam op de nieuwe reddingboot Wijk aan Zee? Jouw verhaal en jouw liefde voor de zee is niet makkelijk te beschrijven, want hoe vertaal je een gevoel in woorden? Ondanks dat wij geen boot hadden, trok het varen jou waar dan ook aan. Je hebt het geluk gehad om een paar keer met je zwager een week lang mee te mogen vissen op de kotter. Zelfs een keer een week

LEON PENNINGS

'DE NAMEN VAN MIJN OUDERS WORDEN VEREEUWIGD OP DE NIEUWE REDDINGBOOT EN DAT MAAKT MIJ TROTS. LAAT DIT HUN NALATENSCHAP ZIJN VOOR EEN IETSJE BETERE WERELD'

met windkracht 9, en geen spoortje van zeeziekte. Je voelde je toen echt in je element. Toen hij je erop attent maakte dat je de KNRM kon helpen door Redder aan de wal te worden, aarzelde je geen moment. Uit respect voor hun inzet op zee. Begin 1980 zagen we een reportage over cremeren en as uitstrooien op zee. Jij besloot toen, dat ook jouw as op zee uitgestrooid moest worden. Juli 2018 is jouw as inderdaad uitgestrooid op zee, vlak bij jouw geliefde eiland Texel. Jouw donateurschap heb ik na je overlijden overgenomen. Niet alleen ter nagedachtenis aan jou, maar omdat ook ik vind dat ze alle steun kunnen gebruiken. Dus toen ik zag dat je een naam kon laten vereeuwigen op een reddingboot, heb ik daar geen moment aan getwijfeld.
Een behouden vaart.

SJAAN

Sjaan is de 'koos'-naam van mijn moeder. Mijn moeder is 6 jaar geleden overleden. Ik heb haar naam opgegeven, omdat mijn moeder altijd wat lichtelijk bezorgd was als haar (klein)kinderen gingen watersporten. (Wedstrijd) zeilen, windsurfen of gewoon een vaartocht maken, mijn moeder was altijd enigszins gerustgesteld bij de gedachte dat de KNRM in geval van een calamiteit klaarstaat om te helpen. We watersporten allemaal nog steeds en het is voor ons een fijne gedachte dat mijn moeder, door middel van haar naam op de nieuwe reddingboot, een beetje op ons kan letten.

SJERP NOORDA JR.

Sjerp had een passie voor zeilen en het was zijn leven en lust! We hebben elkaar ontmoet in NYC in 1990 toen hij meedeed aan de Whitbread Round the World Race op Liverpool Enterprise. Ongeveer vier weken nadat we elkaar ontmoetten, gingen we trouwen.
In 1996 zijn we van Manhattan naar Rotterdam verhuisd en kregen drie prachtige dochters die ook van zeilen hielden. We zeilden elke zomervakantie. Sjerp gaf 16 jaar lang zeilles aan kinderen op onze zeilverenigingen. Hij heeft zijn passie op deze manier kunnen delen. Op 8 maart 2014 kreeg hij op onze zeilvereniging een hartstilstand. Ondanks alle snelle handelingen en reanimatie, is hij op 12 maart overleden. Onze dochters waren 16, 13 en 10 jaar oud. Ik wil deze bijzondere man en liefdevolle vader eren en zijn naam op de reddingboot van Wijk aan Zee laten plaatsen. Hij is altijd in ons hart en we koesteren onze vele mooie herinneringen. Als hij op het water was, voelde hij zich altijd thuis!

SJOERD EN WIM DIJKSTRA

Beiden brandweerlieden van het eerste uur. Ze staan altijd klaar voor mensen in nood, dag en nacht.
Broer Wim, ook redder, staat altijd paraat. Ook bij slecht weer. Het deert hem niet wanneer de pieper gaat: hup uit bed, en in no time op het station. Voor

beiden én de bemanning heb ik zeer veel respect.

SJOERD HOOGHIEMSTRA

Foar myn Heit. Mijn vader, geboren en getogen in Friesland, was altijd gek met het water. Als kind zat ik bij mijn vader op z'n rug als hij met de polsstok over de sloten heen sprong, wat genoot ik hiervan. Later kochten mijn ouders hun eerste zeilboot 'de Hydra' was haar naam. Ik kon altijd erg genieten als het hard waaide en de boot goed scheef ging. Mijn moeder werd weleens kwaad op mijn vader als de boot zó scheef ging, dat het water in de boot kwam. Dat vond ze spannend. Ik vond het geweldig.
Ook gingen we vaak op vakantie naar de Waddeneilanden. Het liefst naar Vlieland, dat was hun favoriete eiland. Het water heeft mijn ouders altijd getrokken; de zee en de Friese Meren waren hun grote liefdes. Toen mijn ouders van hun oude dag genoten, kreeg mijn vader op een dag een zwaar herseninfarct waardoor hij linkszijdig verlamd raakte. Zijn leven was in één klap totaal veranderd, en daar was hij erg verdrietig over. Nooit meer fietsen of lopen. Hoe mijn vader toch de draad weer oppakte, heb ik altijd ontzettend bewonderd. Hij leerde met één hand en een lichaam dat halfzijdig verlamd was op een scootmobiel rijden, dat lukte. Hij genoot van zijn tochtjes langs de Friese Meren. Op een ochtend in oktober is mijn vader overleden aan een hartstilstand. Het was in coronatijd dus een mooi afscheid heeft hij niet echt gehad. De crematie verliep voor de familie via een livestream, zo koud allemaal. Daarom zijn naam op de reddingboot. Hij zou het prachtig gevonden hebben.
Yn leafde foar Heit

Janet

SONJA

Sonja de Boer Offenberg (1947 - 2024)
Geboren: Batavia-Indonesië
Nederland: 1957 Haarlem

Na de dood van mijn vrouw in 2013 wilde ik, Eduard Klijsen, niet alleen blijven. De deur ging open en een stralende, mooie, donkere dame keek me lachend aan.
We observeerden elkaar een moment en sloegen de armen om elkaar en we wisten het direct. Gek, niets gesproken, maar we wisten het. Dit is het moment en het klikte direct. Echt crazy. Sonja was getrouwd geweest met Hans de Boer, een jeugdvriend. Een oud-politieman en ook werkzaam bij de Raad van State. Beiden hadden een aangenomen zoon, Arivin uit Indonesië, die getrouwd was met Melissa. Hans stierf in 2000 en ieder jaar in januari, weer of geen weer, ging Sonja naar de uitstrooiplek van Hans.
Sonja was een levenslustige en optimistische vrouw die altijd het goede zag, ook als ze onheus bejegend werd. Hans en Sonja runden een antiekwinkel, 'Nostalgia', met onder andere Indische snuisterijen. In de weekenden gingen ze eropuit om leuke dingen te vinden bij boeren. Daarnaast ging Sonja naar workshops. Het maken van poppen, beren en andere zaken. De leerlingen van toen, zijn nu vriendinnen van elkaar en ontmoeten elkaar iedere maand. Ondanks Sonja's hartfalen kon zij goed lopen. In etappes liep zij het Pieterpad. Noodkreet: Eduard zat thuis, ik liep niet mee. Zij zat midden in het bos en belde: "Ik ben verdwaald." Ik: "Ministerie van Defensie inschakelen?" Sonja en Eduard naar Newcastle. Heerlijke boottocht, rijk eten. Sonja op haar manier; bunkeren. Bruggen zien in Newcastle; Sonja voorop, Eduard erachteraan strompelend. Verschillende keren naar het Vrijthof voor André Rieu met diner en overweldigend dansen. In de tussentijd had Sonja mij meegedeeld dat ze nierdialyse moest krijgen. We hadden het plan om steden uit te zoeken met nierdialyse-ziekenhuizen, daar een hotelletje te nemen en de stad te zien. In Valkenburg Hotel Jansen en in Sittard dialyseren: één keer gedaan.Chinees Nieuwjaar in het Holland Casino; je hoeft niet te spelen, doch de entourage is groots. Zij genoot intens en immens.
Ik had haar ten huwelijk gevraagd: JA, zei ze. We hadden er geen tijd voor! De dialyse ging slechter, het hart kon het niet meer aan. Bij de vaarwens zijn we langs haar huis aan het Spaarne gevaren, daar sliep ik.
In het hospice, hand in hand, is zij ingeslapen. Mijn hand vast, knijpende.

SONJA EN STONE PENNINGS

De namen van mijn ouders worden vereeuwigd op de nieuwe reddingboot en dat maakt mij trots. Ondanks dat ze beiden aan het einde van hun (te korte) leven met ernstige ziektes kampten, zat opgeven nooit in ze. Die geweldige eigenschap heb ik overgenomen en dat is ook een eigenschap die perfect bij een Redding Maatschappij past! Mijn ouders konden door de artsen helaas niet meer gered worden, maar nu krijgen ze 'zelf' de mooie kans om een klein onderdeel te zijn van mogelijk andermans reddingen. Laat dit hun nalatenschap zijn voor een ietsje betere wereld. Ik wens eenieder die met de betreffende reddingboot uitvaart fantastische, mooie en veilige zeemijlen toe.

Leon Pennings

STIJN ZWART, VIGO ZWART, EVI ZWART

Het zeilen is mij, bij wijze van spreken, met de paplepel ingegoten. Als jongen van 12 jaar in Amstelveen ben ik al vroeg begonnen bij de zeeverkenners

in een lelievlet. Vanaf 1996 ben ik in het bezit van een eigen zeilboot met als thuishaven Jachthaven Waterland in Monnickendam. In die tijd ben ik donateur geworden van de KNRM. Inmiddels alweer meer dan 25 jaar later, nog steeds zeiler, waarbij mijn vaargebied het IJsselmeer, Waddenzee en de Noordzee is. Afgelopen jaar zelfs tot aan de Golf van Biskaje gevaren.
Als ik langs de Noordzeekust vaar, hoor ik regelmatig via de marifoon de KNRM opgeroepen worden door schepen voor zwemmers of surfers die in nood zijn. De reddingstations langs de kust en de reddingboten, allemaal bemand door vrijwilligers, zijn van grote waarde. Dit intussen al ruim 200 jaar!
Mijn drie kleinkinderen Stijn, Vigo en Evi zullen straks op de nieuwe reddingboot van de KNRM van Wijk aan Zee staan. Als opa Ed hoop ik dat zij in de toekomst in mijn voetsporen als watersporter zullen treden, en misschien vrijwilligerswerk voor de KNRM gaan doen of ook donateur worden.

STOFFELIEN MOS-HOOGLANDER

Als ik vandaag aan Stoffelien vraag waar ze naartoe wil, zegt ze: “Naar huis, terug naar de boot.” Ze bedoelt dan de spits van haar ouders en leeft dan dus zo’n 70 jaar terug in de tijd. Het schipperskind in haar is door die Alzheimer weer helemaal terug.
Gelukkig hebben we samen nog heel lang gevaren. Eerst zeilend, daarna op de motorboot. Zo heeft ze haar hele leven veel tijd op het water doorgebracht. Daarom wil ik zo graag dat haar naam op dit schip staat, zodat het begrip “vaarwel” in de verre toekomst altijd aan haar verbonden blijft. Hopelijk maakt ze de doop nog enigszins bewust mee.

Henk Mos

TANTE MARIE

De familie Van Dok heeft al jaren een sterke band met de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij. Deze geschiedenis gaat terug tot overgrootopa Henk van Dok, die roeiredder was op de beroemde roeireddingvlet van Dorus Rijkers. Een van de bekendste reddingen waarbij hij betrokken was, was de redding van de Turbo. De familie Van Dok was zo trots op deze gebeurtenis, dat zij van deze redding een schilderij liet maken door de bekende schilder H.A. Haarsma, die in Den Helder vooral bekend is vanwege zijn zee-schilderijen. Het schilderij werd door de familie Van Dok aan het Reddingmuseum gedoneerd en is nog steeds te bewonderen in het museum.
Onze tante Marie van Dok-Hendriks was altijd vol trots als ze over haar opa sprak. Soms met een traan, soms met een lach. Ondanks het feit dat haar opa vele levens heeft gered, heeft het verlies van zijn eigen zoon Jochem, diepe sporen nagelaten. Jochem, een visserszoon, verging op zee met de vissersboot HD 8. Het lichaam van Jochem is, evenals de kotter, nooit gevonden. Dit verlies heeft de familie altijd achtervolgd. Het is een pijn die je met je meedraagt, zeker als je vader op zee is gebleven. Je blijft hopen dat hij ergens leeft en dat je hem ooit weer zult ontmoeten.
Toen de nieuwe motorboot van onze vader werd aangeschaft, moest er natuurlijk nieuw glaswerk besteld worden. Alles werd besteld in de KNRM-winkel, met de reddingboten erop. Nieuw servies en een bijdrage aan het goede doel was het idee van onze vader. Het was zijn manier om iets terug te geven aan de organisatie die zoveel voor de familie had betekend.
In 2024, op een mooie leeftijd, is onze tante Marie overleden. Het was op dat moment dat de KNRM de campagne Wie maak jij onvergetelijk? lanceerde. Het was voor ons dan ook geen moeilijke keuze om, naast een bloemetje, een donatie te doen en een plekje te kopen op de reddingboot.
Na het vertellen van het nieuws aan onze neven, kregen we binnen 10 minuten het bericht dat ook zij een donatie hadden gedaan voor een plekje. Zo kreeg onze tante Marie een extra plekje, en zijn wij ontzettend trots en blij dat we haar op deze manier kunnen eren.
De bouw van de nieuwe reddingboot heeft ons in de tussentijd ook veel nieuws gebracht. We ontvingen regelmatig updates, filmpjes en uitleg over de voortgang. En dan komt het verrassende nieuws: de werfbaas, Gert Jan Bleeker, blijkt een oude kennis van ons te zijn. Voor hij reddingboten bouwde in Woudsend, werkte hij als uitvoerder bij de grootste aannemer van Den Helder, A. Tuin, en was hij de havenmeester waar onze boot lag. Het voelde bijna als een teken: de wereld is soms kleiner dan je denkt. Iedereen heeft op een of andere manier iets met de KNRM, en dat is wat ons altijd verbindt.

TEUN

Teun was ruim 11 jaar mijn trouwe viervoeter. Bijna dagelijks was hij op het strand te vinden. We noemde hem dan ook de ‘beachboy’. We liepen altijd langs het strandwachtersgebouw en de redschuur. Hij stond altijd met bewondering te kijken naar de boten en de mensen die daar bezig waren.
Teun hielp op het strand de garnalenvissers met het uitzoeken van de krabben. Elk wezen dat ook maar enigszins hulp nodig had, probeerde hij met respect en liefde te helpen. Huilende kindjes, vissen die op het strand waren beland, zeesterren weer terug in zee brengen, noem maar op.
Ik weet zeker; als hij twee benen had gehad, was hij bij de KNRM komen

helpen. Het doet mij dan ook goed, dat zijn naam op de boot staat en dat hij waakt over de mannen en vrouwen die anderen proberen te helpen.

TEUN SIMON

Teun was 15 jaar oud toen hij ervoor koos om te varen in plaats van in dienst te gaan.
Zijn eerste lange reis was op een tanker van Shell. Na een jaar te zijn weggeweest, was hij slechts drie dagen thuis en ging weer voor langere tijd weg. Hij voelde dat de zee, het varen en het avontuur hem trokken.
Na enkele jaren koos hij voor de sleepvaart, als kok bij Wijsmuller. Al na korte tijd zag hij het goede werk dat de KNRM verrichte; het uitrukken voor schepen in nood en het redden van mensen die te water raakten. Vaak met gevaar voor eigen leven.
Hij vond dat hij dit prachtige werk van de KNRM moest steunen en is in 1959 donateur geworden, hij was toen 16 jaar.
Eind Januari 2024 kregen we te horen dat hij ongeneeslijk ziek was en is hij op 26 maart 2024 overleden .
Ik heb het donateurschap overgenomen en na mij zal dit weer door een familielid worden overgenomen.
Ik heb gekozen om de naam van mijn man te vereeuwigen op de reddingboot, omdat hij een strijder was die nooit opgaf en omdat hij een groot hart had voor de zee, hoe ruw de zee ook was, en het varen.
Uit liefde voor hem, wil ik dat hij voortleeft op zee. Dat heeft hij verdiend.

TH. W. VAN ZIJDERVELD

Graag zou ik de naam van mijn vader, de heer Th.W. van Zijderveld, geboren te Den Haag op 15 februari 1930, laten herinneren. Hij heeft zijn hele werkzame leven gevaren op de grote vaart bij de V.N.S. en later Nedlloyd, vele jaren als kapitein. Hij is 70 jaar donateur van de KNRM geweest.
Ik weet niet anders dan dat we elk jaar een KNRM-kerstkaart van hem ontvingen met de tekst ‘Pa’. (Het was een man met een groot hart, maar met weinig woorden).
Op 13 maart 2022 is hij op 92-jarige leeftijd overleden. Zijn as is verstrooid op de Noordzee bij Scheveningen.
Op de rouwkaart hebben we de tekst gezet:

“Als de trom is stilgevallen, wie slaat dan nog de maat?
De melodie klinkt echter door, zoals in ons hart geschreven staat.”

We missen hem, maar de cirkel is rond. Fijn dat zijn naam op deze manier herinnerd wordt.

Rini Goosmann-van Zijderveld

THEO HUIPEN

Theo Huipen is mijn vader die helaas in 2007 overleed bij een auto-ongeluk.
Ik vind het heel mooi en uniek om op deze manier de KNRM te sponsoren en ook mijn vader te eren.
Mijn vader was dol op zee en strand. Hij kwam er veel om te wandelen.
Mijn ouders hebben een tijd in Noordwijkerhout en Egmond-Binnen gewoond, dus waren veel bij het strand.
Ook toen ik klein was, gingen we vaak naar het strand en ik heb daar goede herinneringen aan.
Ik vind het heel mooi dat mijn vader op een reddingboot staat die hopelijk een heleboel goede dingen gaat doen.
Mijn vader heeft in zijn leven ook vaak mensen geholpen, dus vind ik het prachtig bij elkaar passen.

THEO ZIJLMANS EN NELL ZIJLMANS

Onze ouders hebben jarenlang met veel liefde en plezier genoten van hun plezierjacht.
Ons moeder, zoals we in Brabant zeggen, was erg trots op het vaarbewijs dat ze met veel enthousiasme heeft gehaald. Ze hebben overal in Nederland gereisd, maar vooral in de Biesbosch en zelfs twee keer door Frankrijk.
Wij denken met veel liefde en weemoed terug aan deze gelukkige tijden en vele gelukkige momenten.

THÉRÈSE HEKMAN

Thérèse Hekman, geboren in 2012, is het tweede kleinkind en de oudste kleindochter van Tineke Hekman.
Haar naam staat geschreven op deze reddingboot.
Samen met haar zus Eveline Hekman en haar neven Tobias en Benjamin Quant blijven zij zo toch in de nabijheid van hun oma op het water. >

RINI GOOSMANN - VAN ZIJDERVELD

‘IK WEET NIET ANDERS DAN DAT WE ELK JAAR EEN KNRM-KERSTKAART VAN HEM ONTVINGEN MET DE TEKST ‘PA”

THEUN EN DINEKE VAN DER DUIN

Theun en Dineke waren hele goede vrienden van ons die helaas beiden veel te jong zijn overleden. Ik vind dit zo'n mooie manier om mensen die bijzonder/belangrijk zijn geweest voor mij/ons (mijn man) zo te eren. Zo blijven ze op een bijzondere manier nog beter herinnerd. Erg mooi dat dit mogelijk is. Door Theun en Dineke is onze liefde van Spanje ontstaan, vooral voor Andalusië. Het water past ook goed bij Theun. Hij zwom altijd graag en veel en voordat hij met zijn eigen bedrijf begon, was hij badmeester. Hoe mooi is het dan, dat zijn naam op een reddingboot staat.

THIJS GRAS

Thijs Gras is ambulanceverpleegkundige, redacteur van het vakblad V&VN Ambulancezorg én historicus.
Als ambulanceverpleegkundige is Thijs zeer betrokken bij hulp aan mensen in nood en daarom is hij ook Redder aan de wal om de KNRM te ondersteunen.
Zijn ouders hebben hem de liefde voor Ameland bijgebracht. Met die liefde voor het eiland en liefde voor de historie heeft hij de strandingen van het Zweedse schip de Malmö en de Noorse Tartar, vlak na elkaar in 1928 op het strand van Ameland, onderzocht. Het resultaat is gepubliceerd in het boek 'Gestrand, gered, geborgen' ISBN/EAN 978-90-70674-40-3. Hierin worden de reddingsacties, onder zeer slechte weersomstandigheden, door de vrijwillige redders van de Noord- en Zuid-Hollandsche Redding Maatschappij en andere uitvoerig beschreven.
Mijn grootvader was één van de redders die bij de stranding van de Tartar actief is geweest. De NZHRM kent soms medailles toe aan haar redders voor bijzondere verdiensten. De redders betrokken bij de strandingen van de Malmö en de Tartar kregen op 6 mei 1929 een zilveren medaille op de borst gespeld met daarop hun naam en de inscriptie "Belangr. Diensten 16/27 '28 Malmö 24 Nov. Tartar".
Naast de historie van deze strandingen heeft Thijs dus in feite een stukje historie van mijn grootvader gedocumenteerd. Als dank voor dat historisch onderzoek en publicatie in het boek, verdient de naam van Thijs een plekje op de boot, zodat hij onvergetelijk wordt.

THOMAS MEIJER

De zee heeft altijd iets bijzonders voor mij betekend. De kracht, de rust en het avontuur maken haar uniek, maar ook onvoorspelbaar. Daarom heb ik veel respect voor de KNRM en hun inzet om mensen op het water te redden.
Door middel van de actie 'Wie maak jij onvergetelijk?' wil ik mijn naam verbinden aan iets dat ertoe doet. Daarom heb ik mijn naam, Thomas Meijer, opgegeven. De KNRM staat voor moed en hulpvaardigheid en door mijn naam op te geven, draag ik daar symbolisch aan bij. Een klein gebaar, maar met een grote betekenis.

OUDER VAN TIJN BRENS

'MIJN ZOON IS DOL OP WATER EN ZWEMMEN EN IK VOND DIT ZO'N LEUKE CAMPAGNE DAT IK OP DEZE MANIER DE KNRM GRAAG WILDE STEUNEN'

TIJN

Tijns naam komt op de boot, omdat ik bewondering heb voor alle vrijwilligers bij de KNRM. Dat is wel een donatie waard. En hoe leuk is het dat mijn zoon, die dol is op het strand, straks 'zijn' boot misschien wel kan zien varen.

TIJN BRENS

Mijn zoon is dol op water en zwemmen en ik vond dit zo'n leuke campagne dat ik op deze manier de KNRM graag wilde steunen.

TINEKE HEKMAN

Tineke Hekman, de Dancing Queen: Een Leven van Passie en Liefde.
Tineke Hekman (1948 - 2023) was een geboren schooljuf. Haar liefde voor kinderen en onderwijs bleef niet beperkt tot haar carrière; ook haar vier kleinkinderen Tobias Quant (2011), Benjamin Quant (2015), Thérèse Hekman (2012) en Eveline Hekman (2016) profiteerden van haar aandacht en kennis. Na haar pensionering werd ze hun toegewijde 'juf', altijd betrokken bij hun ontwikkeling.
Naast onderwijs had Tineke een tweede passie: dansen. Samen met haar man Coen stortte ze zich vol overgave in de ballroomwereld, met succes in de Senioren Hoofdklasse. Maar in 2015 kwam er een abrupt einde aan hun danscarrière door een knieblessure. Gelukkig was er nog een andere liefde: varen. Na een angstige ervaring in 1984 op de Autobahn koos Tineke voor een leven op het water. Samen met Coen verkende ze 39 jaar lang Nederland,

België en Duitsland met hun jacht Dancing Queen. Het schip werd hun thuis, waar ze herinneringen maakten met familie en vrienden.
Toen Coen hoorde van de mogelijkheid om een naam op de nieuwe KNRM-reddingboot te laten plaatsen, twijfelde hij geen moment. Tinekes naam moest meevaren, samen met die van hun kleinkinderen. Zo blijft haar geest voor altijd verbonden met het water dat ze zo liefhad.

TINY ANEMA

Met trots en met een traan laten wij de naam van onze schoon/moeder Tiny Anema plaatsen. Februari 2024 overleed Tiny op 85-jarige leeftijd. Tot haar 65e was zij een watersporter, maar na het overlijden van haar man en het wegdoen van de zelfgemaakte schouw hield dat op. Ze bracht de kinderen de liefde voor het water bij en dat is zo gebleven. Het vaargebied van de kinderen was wel wat ruimer en ze was altijd blij en gerustgesteld als er een bericht vanuit een veilige haven kwam.
Na haar overlijden moest ik vele donateurschappen stopzetten (+30) en kwam ik ook de KNRM tegen. Tiny ging doneren, toen de kinderen het grotere water opgingen. Het voelt dan ook alsof zij dit voor ons deed... en natuurlijk een beetje voor het goede doel. Het is dus logisch dat wij haar naam laten plaatsen met de gedachte dat de reddingboot veel goed kan doen en mensen gaat helpen, net als Tiny.

TJEERD HENSTRA

Tjeerd Henstra is al 40 jaar mijn echtgenoot en ruim voordat ik hem leerde kennen, was hij al Redder aan de wal. Helaas kon hij door zijn werk nooit opstapper worden, iets dat hij graag had gewild. Toen hij mij ontmoette, kwam hij in een familie van binnenvaartschippers terecht en heeft hij veel reisjes meegemaakt met mij en mijn ouders die ook op de boot komen; Jillis en Teunie van Meeteren. En zo is het cirkeltje weer rond voor hem en voor mij, en gaat hij lekker genieten van vele tochten - in weer en geen weer - met de nieuwe reddingboot.

TJEERD OLIVIER

Onze man en vader, Tjeerd Olivier, was een echte redder in nood, altijd stond hij voor mensen klaar. Meerdere keren heeft hij iemand gered; een keer iemand uit een sloot en iemand die dacht dat het een goed idee was om te fietsen over het ijs. De stank van de sloot is nooit meer uit de auto gegaan. Ook tijdens onze vaarvakanties waren wij onze man en vader weleens kwijt. Dan was hij bij mensen aan het helpen die motorproblemen hadden. Door zijn technische kennis was hij vaak een vraagbaak voor velen. Uren kon hij klussen aan zijn boot of bezig zijn met zijn modelbouw vliegtuigen. Was hij niet aan het knutselen, dan was hij aan het lezen. Daarom hebben wij, als nabestaanden, gekozen om zijn naam te vereeuwigen op een reddingboot. Uit respect en bewondering voor onze held aan de wal.

TJIP IJNSEN EN AAFKE IJNSEN-ROEP

De namen van mijn ouders Tjip IJnsen en Aafke IJnsen-Roep, geboren in 1915 op Hollum Ameland, wil ik onvergetelijk maken door ze te laten vermelden op de nieuwe reddingboot. Beiden zijn overleden in Amsterdam en daar gecremeerd, zonder blijvende gedenkplaats.
Als kind bracht ik de vakanties met mijn ouders door op Hollum, bij mijn grootouders vlak naast de Grote Kerk. Toen mijn oma ziek werd waren wij daar elke veertien dagen een weekend om te zorgen. Ik maakte daar van dichtbij mee hoe de reddingboot uitrukte bij nood op zee. De klok van de Grote Kerk en de fabrieksfluit van de zuivelfabriek kondigden de start van een reddingsactie aan. Boeren kwamen met hun paarden om de reddingboot via de oplegger Windspiel naar zee te trekken - een indrukwekkend en ontroerend ritueel dat diepe indruk maakte, zeker na het tragische ongeluk in 1979 waarbij acht paarden omkwamen.
Zeevaart is diep verankerd in mijn familiegeschiedenis; veel familieleden voeren op de grote vaart. De zee bracht ons verhalen van thuiskomst, maar ook verdriet om wie niet terugkeerde. Daarom heeft het reddingwezen altijd een bijzondere plaats in ons hart gehad. Mijn ouders waren bij leven donateurs van de KNZHRM, en ik volg hun voorbeeld.
Ik ben de KNRM dan ook enorm dankbaar voor de mogelijkheid om de namen van mijn ouders te vereeuwigen op de nieuwe reddingboot. Een mooiere en betekenisvollere plaats om hun herinnering te eren, kan ik mij niet wensen.

Marianne IJnsen

TOBIAS QUANT

Tobias Quant, geboren in 2011, is het eerste kleinkind en de oudste kleinzoon van Tineke Hekman. Haar naam staat geschreven op deze reddingboot. Samen met zijn broer Benjamin Quant en zijn nichten Thérèse en Eveline Hekman, blijven zij zo toch in de nabijheid van hun oma op het water.

UITGELICHT VERHAAL

‘NU KAN HIJ TÓCH WEER MET DE REDDINGBOOT HET WATER OP’

DICK SPAANS

Dick Spaans (1932-2008) was jarenlang motordrijver bij KNRM-reddingstation Zandvoort. Zijn naam krijgt een plekje op de nieuwe reddingboot voor KNRM Wijk aan Zee in het kader van de campagne ‘Wie maak jij onvergetelijk’. Zijn dochter Toet Kraaijestein-Spaans (58) is dolblij dat dit kan. ‘Zo krijgt hij toch een plekje op een reddingboot waar hij toen hij 55 jaar werd niet meer op mocht meevaren.’

fotografie **EIGEN FOTO’S**

‘Dick Spaans begon in zijn jonge jaren bij de Reddingsbrigade in Zandvoort, net als zijn toekomstige vrouw. Al snel schoof hij door naar de, toen nog, KNZHRM, vertelt zijn dochter Toet. “Mijn vader was technisch heel handig. Daarom werd hij motordrijver bij de reddingmaatschappij in Zandvoort. Elke maandag was het ‘bootavond’ en bracht hij de hele avond door in het boothuis. Dan was papa nooit thuis. Al was er een verjaardag of gebeurde iets anders belangrijks, hij was er niet bij. De avond begon met onderhoud en het sleutelen aan de reddingboot, de wippertruck en de tractor. Daarna verhuisden ze rond 21.30 uur naar het mannenverblijf om ‘polsoefeningen’ te doen. Aan een enorm lange tafel kwam de drank op tafel. Mijn vader stond erom bekend dat hij altijd twee rode bessenjenevers dronk en niet meer. Ze plaagden hem weleens door een derde glas voor z’n neus te zetten, maar die dronk hij nooit op. Het was echt een mannenwereld. Vrouwen waren, anders dan nu, absoluut niet welkom.”

WELKOM IN HET BOOTHUIS

Alleen de vrouw van Dick was na het oefenen op zaterdagochtend welkom in het boothuis. Deze uitzondering was ontstaan, toen zij op een ontzettend koude dag een warme pan soep voor de bemanning had gemaakt. “Dat was zo goed bevallen, dat ze sindsdien elke oefenzaterdag soep mocht komen brengen. Al vielen de mussen dood van het dak van de hitte.”
Toet ging graag kijken als haar vader oefende op de reddingboot of als er lijnen werden overgeschoten vanaf het strand naar de boot. En als er een alarm was fietste ze regelmatig achter haar vader aan. Dick Spaans was als motordrijver de enige die op de reddingboot stond als deze op de bootkar en met de tractor naar zee werd gereden voor de lancering in het water. Toet: “Hij voerde alle handelingen uit die nodig waren voor de lancering. De lanceringen vond ik prachtig om te zien. De bootkar werd getrokken door een blauwe tractor met stalen rupsbanden. Dat maakte zo’n immens hard geluid. Je voelde de trilling door je lijf. Heel af en toe werd ik als kind op de boot gehesen en mocht ik meerijden. Dan voelde ik me de koningin van Zandvoort. Dat was heel bijzonder.”

ALTIJD BETROKKEN GEBLEVEN

Tot zijn 55ste maakte Dick onderdeel uit van de operationele bemanning. “Maar toen kwam er een nieuwe reddingboot van de Valentijnklasse. Daar mocht je alleen op varen als je jonger was dan 55 jaar, en dus moest hij eraf. Dat ging hem echt aan het hart. Daarna heeft hij de radiocommunicatie gedaan. Hij is altijd betrokken gebleven. Vlak voordat hij overleed, vroeg hij mij of ik hem samen met de KNRM wilde uitstrooien op zee. Dat was zijn laatste wens. Dat heb ik gelukkig mogen doen. Hoe mooi is het dat hij nu met zijn naam op een reddingboot mag en hij op diezelfde zee mag varen? Hij vond het vreselijk dat hij niet op meer op de reddingboot mocht, en nu mag hij alsnog erop. Dat vind ik prachtig. Dan komt alles bij elkaar.”

CERTIFICAAT

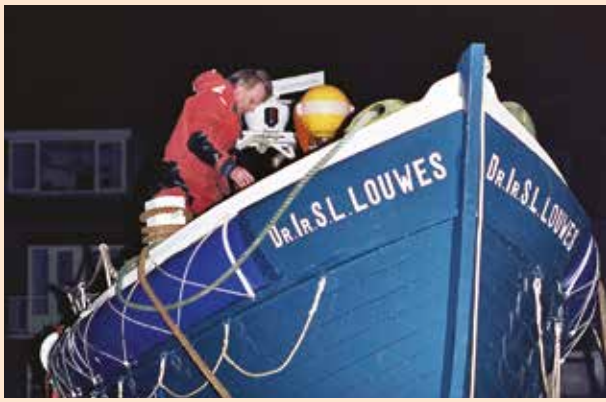
Toen Toet het haar broer en zus vertelde, schoten ze meteen vol. “Ik heb het certificaat drie keer uitgeprint en gezegd: Kijk eens, hij gaat toch de reddingboot op! Mijn drie kinderen zijn ook ontzettend trots op hun opa. Vroeger dachten ze dat hij een hechte vriendschapsband had met Sinterklaas, omdat hij er met de reddingboot bij was als hij werd opgehaald in IJmuiden. Een van mijn kinderen heeft zijn KNRM-pet, de anderen zijn KNRM-trui en KNRM-shirt. Voor hen was opa Dick de KNRM.” ◂

Met de klok mee:

- De Louwes klaar voor lancering in zee.
- De Louwes wordt gecontroleerd voordat het de zee op gaat.
- Dick Spaans rechts op de foto, met drie andere opstappers van KNRM Zandvoort.







TOET KRAAIJESTEIN - SPAANS

‘IK HEB HET CERTIFICAAT DRIE KEER UITGEPRINT EN GEZEGD: KIJK EENS, HIJ GAAT TOCH DE REDDINGBOOT OP!’

VERVOLG >

TON DE BOER

Ton de Boer is mijn, te vroeg overleden, vader. Zijn naam op de reddingboot is een blijk van eer en dank aan hem.
De liefde voor het water zit waarschijnlijk in de genen. Met een vader die op de grote vaart zat en een moeder uit een zeilfamilie, is het geen wonder dat er een speciale connectie is. We begonnen met open zeilbootjes. Als tiener ben ik daarbij gaan windsurfen, later golfsurfen en kiten.
Later hebben mijn ouders een kajuitboot gekocht, wat bij mij de liefde voor het zeilen opnieuw aanwakkerde. Nadat ik zelf vader werd, werden de kinderen al direct na hun geboorte meegenomen, history repeats!
Na het overlijden van mijn vader kochten we onze huidige boot. Deze boot draagt de naam Aloha Makua, Hawaïaans voor lieve vader.
Het moment dat ik las dat het mogelijk was om de naam van vader vast te laten leggen op een KNRM-reddingboot, heb ik de kans direct benut.
Dank voor al het goede dat jullie doen. Als er ooit een post in Willemstad (NB) komt, meld ik mij direct aan als vrijwilliger!

TON EILING

In zijn revalidatietraject zag Ton zijn uitweg uit de rolstoel (zwemles geven, dát kan en wil ik) na een zeer ernstig auto-ongeluk waar zijn beide ouders het leven lieten.
Hij verbrijzelde onder andere zijn voet, maar gaf niet op en liet zich omscholen.
Alles wat met water te maken had, werd zijn leven. Nooit was het teveel en nooit wilde hij opgeven.
Zoveel kinderen die buiten de boot dreigden te vallen, leerde hij wél zwemmen. En dat niet alleen, ook als trainer wedstrijdzwemmen en trainer waterpolo ging hij aan de slag.
Hij was een voorbeeld voor de huidige zwemonderwijzers: met humor bereik je meer dan met vele boze woorden, was zijn motto.
Thuis stond zijn mond er nooit over stil. Zó erg, dat wij (twee zussen) zworen om nooit, maar dan ook echt nooit, het zwemonderwijs in te willen. (Ik nu in elk geval wél, het is ook mijn leven nu, toch wel.)
Op 42-jarige leeftijd liet zijn hart het opeens afweten. Hij overleefde daarna nog meerdere operaties en hartaanvallen. Tot in 2002. Hij was 62 jaar. Onze grootste angst werd opeens waarheid en hij overleed.
Hij heeft zóveel voor het zwemonderwijs gedaan en zóveel kinderen leren zwemmen, dat hij dit plekje op juist een reddingboot dik verdient.

TON MUISER

Mijn man Ton is jarenlang trouw donateur geweest van de KNRM. Hij was erg begaan met de scheepvaart. Zijn vader was hoofdwerktuigkundige op de grote vaart. Een oom van hem heeft in WOII schipbreuk geleden in Indië.
Ton overleed helaas in 2017. Hij zou het vast geweldig hebben gevonden om zijn naam op de nieuwe reddingboot te zien prijken.

ANK DROST

‘TOEN MIJN MAN IN 2018 OVERLEED, HEBBEN WE ZIJN AS VERSTROOID BIJ IJMUIDEN MET DE JOHANNA LOUISA, WAT EEN MOOI SYMBOOL!’

Ik vind het geweldig om de herinnering aan Ton te zien voortleven op de reddingboot.

TYGO RENS

Tygo Rens is ons eerste kleinkind, geboren op 30 maart 2015. Een gezond en snelgroeiend mannetje, Hollands welvaren en vol aandacht voor zijn omgeving. Zijn lievelingsliedjes: Klap eens in je handjes en Zo varen de scheepjes voorbij. Totaal onverwacht is hij overleden, pas vier maanden oud. Als zeezeiler, zag ik hem al aan het roer van onze boot staan. Een paar zinnen uit de tekst die ik bij zijn uitvaart mocht uitspreken:
“Stiekem droom ik al van tochtjes samen, zijn handen aan het roer. Dan plotseling gebeurt er iets wat niet mag, hij gaat voor ons uit varen. En hoe graag wij hem ook terug willen loodsen, hij vaart die haven in waar wij nog niet mogen komen. Hoewel je weet dat hij veilig ligt gemeerd wordt de oceaan onnoemelijk leeg. Maar dan, veel later pas, zie je hoe mooi de sterrenhemel is. Je herkent de Grote Beer, de bekende steelpan.
Vijf keer de hoogte van de pan brengt je bij de Poolster. Tygo kijkt daar met zijn pretoogjes vanaf nu toe en ziet dat familie en vrienden dicht bij zijn ouders staan bij hun verdere reis.”
Het gemis blijft natuurlijk altijd, maar wij prijzen ons gelukkig dat de ouders van Tygo - met inmiddels twee dochters - een weekje met oma en opa gaan meevaren in mei.

VAN DER MEER-STAVAST

Deze naam staat voor twee prachtige mensen; mijn dierbare oom en tante, zeilers in hart en nieren.
Ooit in de jaren 50 begonnen in een BM op Loosdrecht, daarna zeilden ze met hun platbodem het IJsselmeer en de Wadden op. Vanwege hun leeftijd kozen ze voor een polyester zeiljacht mét kimkielen, zodat ze nog wel konden droogvallen op het Wad. Ze waren al dik in de 80 toen ze tóch nog switchten naar een motorboot. Iets te laat, want langere vaartochten in hun nieuwe vaargebied hebben ze niet meer gemaakt. Maar... ze hadden nog een boot!
Meer dan 65 jaar zijn ze Redder aan de wal geweest. De cadeau-opbrengsten van hun feesten gingen altijd naar de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij.
Eén keer hadden ze de KNRM nodig, toen ze in het zicht van de Brandaris op een zandbank kwamen vast te zitten. Vanwege het tij duurde het enkele dagen voordat ze los konden komen, en al die tijd was er contact of 'alles wel' was aan boord.
We hadden samen prachtige 'surf'weekenden met de familie, ook toen we al láng niet meer surften! We hebben er zulke dierbare herinneringen aan.
Ze lazen altijd nog graag in de logboeken die mijn tante hun hele varende leven had bijgehouden. Ook de fotoalbums werden nog graag opengeslagen om herinneringen op te halen. Het deed hen verdriet dat al hun zeilvrienden er inmiddels niet meer waren.
Inmiddels zijn zij beiden ook overleden. Mijn oom in 2020, hij werd 96 jaar. In 2022 overleed mijn tante op 99-jarige leeftijd.

Ze worden nog dagelijks gemist.

WARENAR, SULINA EN LAETITIA

In 1966 zijn Rieneke en ik getrouwd. Een van onze gezamenlijke interesses, het varen met een zeilboot, hadden we al vóór die tijd ontdekt. Toen onze kinderen deze interesse ook bleken te delen, kochten we rond 1980 onze eerste boot, een Waarschip kwarttonner met de naam Warenar. We gingen daarmee ook varen op zout water en dus werden we donateur van de KNRM (toen nog de Noord). Na een jaar of 10 hebben we deze boot vervangen door een Trintella 1 van 28 voet, die we de naam Sulina gaven. Met deze boot hebben we ook een jaar of 10 gevaren. Toen we beiden gepensioneerd waren, kochten we een grotere boot, een Trintella 3 (35 voet) met de naam Laetitia. We voeren met deze boten in Nederland onder meer op het IJsselmeer en de Wadden. Ook voeren we op de Noordzee, de Oostzee, het Kanaal, Biskaje, de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee. Inmiddels zijn we te oud om nog zelf te varen. We wonen in Wijk aan Zee, boven op een duin en met uitzicht op de Noordzee. Regelmatig zien we de Donateur, de huidige reddingboot van reddingstation Wijk aan Zee, op zee oefenen.
Toen we hoorden van de mogelijkheid om een naam te laten zetten op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee, hebben we de drie namen van onze schepen daarvoor aangemeld: Warenar, Sulina en Laetitia

Toon Ploegmakers

WEMKE VAN HUIZEN-DUIJM

De zee was voor mijn lieve schat Wemke altijd een rustpunt.

We hebben samen vele vakanties doorgebracht aan de kust, uitkijkend over de eindeloze golven. Het was een plek waar ze zich vrij voelde, waar de wind haar gedachten meenam en waar ze kon ademhalen zonder zorgen.
Vele malen heeft ze uitgesproken dat wanneer haar tijd zou komen, ze graag zou terugkeren naar de zee.
Het was haar wens om daar uitgestrooid te worden, met het water dat haar altijd zo'n rust bracht.
Bij het afscheid op volle zee klonken de woorden die haar dierbaar waren:

Strooi mijn as voor alle winden
dat wat mijn lichaam was de weg kan vinden
naar alles wat het eens beminde naar wolk en zee
en zich daarmee kan verbinden.

Nu haar naam vermeld staat op de reddingboot, voelt het alsof een stukje van haar altijd daar zal zijn. Voor mij is het een troost te weten dat ik haar laatste wens heb kunnen vervullen. De zee, die haar zoveel rust gaf, draagt nu haar naam en haar herinnering mee met elke golf die breekt op de horizon.
Jan van Huizen

WIES DE WINKEL

Wies de Winkel was meer dan 35 jaar mijn hartsvriendin. We hebben elkaar ontmoet op het werk en hebben sindsdien lief en leed gedeeld.
Helaas is ze veel te vroeg en onverwachts overleden, en ik mis haar nog elke dag.
Zij en haar partner waren fervent zeilers en hadden een zeewaardig jacht. Ze hebben veel zeiltochten gemaakt, van Friesland tot Zeeland en van de Oostzee tot de Orkney-eilanden. Tijdens een ›

van die tochten hebben ze een beroep moeten doen op de KNRM. Door hun verhaal, ben ook ik de KNRM gaan steunen.
Toen ik bericht kreeg over de campagne voor de nieuwe reddingboot, wist ik het meteen. Ter nagedachtenis aan Wies, wil ik haar naam laten vereeuwigen op deze bijzondere reddingboot.
Ik weet zeker dat ze dit fantastisch zou vinden!

WIGGERT JACOBUS LANDZAAT

Mijn broers hele werkzame leven speelde zich af op zee. Direct na de opleiding tot marconist voer hij op 21-jarige leeftijd uit. Hij hield van het gevoel van onafhankelijkheid en vrijheid. Hij stierf op 62-jarige leeftijd, veel te jong.
Inmiddels had hij alle wereldzeeën al bevaren en was hij diverse malen omgeschoold tot een andere functie op diverse schepen, want het beroep marconist bestond immers niet meer.
Mijn broer hield van het leven op zee. Al was het niet altijd even makkelijk, ver weg van gezin en kinderen.
Wij denken dagelijks aan hem. Dat zijn naam nu op de nieuwe reddingboot zal staan, vinden wij ongelooflijk mooi.

WILLEM DROST

Mijn man Wim heeft het grootste gedeelte van zijn werkende bestaan op olietankers de wereld rondgevaren voor Shell Tankers. Toen hij als jonge 4e stuurman naar zee ging, werd hij donateur van de KNRM.
Nadat wij getrouwd waren, heb ik vrij veel meegevaren.
Het is prachtig dat de KNRM-vrijwilligers de zee opgaan om mensen uit benarde omstandigheden te redden. Wij hebben ook een keer zoiets meegemaakt.
Op 23 januari 1973 voeren wij op de Zuid-Chinese Zee, net uit het dok van Hong Kong en op weg naar Singapore. Mijn man zag op de radar vier stipjes die daar eigenlijk niet hoorden. Na overleg met de gezagvoerder werd besloten te gaan kijken.
Het bleken vier vlotten met Zuid-Vietnamese mariniers te zijn, die al vier dagen ronddobberden na een treffen met een Chinees marineschip. Er waren ook gewonden bij.
Mijn man zat in de reddingboot die de eerste keer ging kijken, maar bleef daarna aan boord om de gewonden te verzorgen.
Nadat alle mensen en vlotten aan boord gebracht waren, heeft de radio-officier telegrammen uitgezonden naar de 23 gasten. De volgende morgenvroeg kwam er een marineschip van Zuid-Vietnam langszij om alle mensen en vlotten over te nemen. En wij gingen weer verder naar Singapore.
Toen mijn man in 2018 overleed, hebben we zijn as verstrooid bij IJmuiden met de Johanna Louisa, wat een mooi symbool!
Het certificaat daarvan hangt naast zijn foto.

Ank Drost

PAUL

‘ZSAZSA EN DE ZEE. 10 JAAR GELEDEN ONTMOETTE IK HAAR EN SINDSDIEN ZIJN WE ONAFSCHEIDELIJK. MIJN VROUW, MIJN MAATJE, MIJN LIEFDE’

WILLEM HENDRIK ROSSEBOOM EN ELIZABETH VAN STAAVEREN

Wim (1939) was mijn 13 jaar oudere vriend. Later werden we ook reisgenoten doordat zijn gezondheid achteruitging door de ziekte van Parkinson.
Toen hij in de jaren 70 samen met een collega een prijs won in de Staatsloterij, fl. 100.000, wist hij meteen wat hij ermee wilde doen: een Leisure kajuitzeilboot kopen. Zijn geluksgetal was zeven, dus noemde hij de boot ‘De Zeven’.
Pas daarna, in 1979, leerden wij elkaar kennen tijdens de Strand6Daagse van Hoek van Holland naar Den Helder.
Toen kon ik nog goed lopen; nu kan ik door een ziekte alleen nog fietsen.
We zeilden veel op het IJsselmeer en van Texel naar IJmuiden. Hij genoot daar enorm van, van het buiten zijn. Hij werkte in een sigarettenfabriek, altijd binnen.
Ook op vakanties hield hij van het water: varen op de Nijl of naar de Kleine Soenda-eilanden van Indonesië. Ook van een tochtje met een snelle boot op Reddingbootdag genoot hij. Totdat het voor hem onmogelijk werd om nog op te stappen.
De KNRM zit in ons hart en steunen we vanuit onze portemonnee. Want op het water zijn is prachtig, maar kan ook heel gevaarlijk zijn.
En wat was hij trots op zijn blauwe KNZHRM-muts. Als taalgoochelaar vond hij dat zo’n mooie, lange naam.
Helaas moest hij door zijn ziekte zijn boot verkopen. In 2017 overleed hij, 77 jaar oud. Zijn as is verstrooid in de Noordzee.
Wij waren altijd op het strand van Wijk aan Zee te vinden. Het is fijn dat we nu op de reddingboot weer een beetje samen zijn.

WILLEMIEN MOMMERSTEEG

Afgelopen 2 juni is mijn echtgenote overleden. Niet geheel onverwachts, maar toch niet verwacht.
Wij hebben 10 juni afscheid genomen van haar. Een prachtig afscheid, wat nog mooier werd door het cadeau dat we kregen. Haar naam gaat vereeuwigd worden op de nieuwe reddingboot van Wijk aan Zee. Des te meer bijzonder, daar we twee weken voor haar overlijden de Reddingbootdag in Katwijk aan Zee hadden bezocht. Ik heb daar nog meegevaren.
Als jarenlange overtuigde watersporters, zijn wij al jaren donateur en hebben we diep respect voor alle vrijwilligers. Wat een goed werk wordt er daar gedaan.
Nu is haar naam vereeuwigd en zal ze aan boord van onze vlet Vrouwe Johanna een mooi plaatsje krijgen.
Zo zal ze voor altijd met ons meevaren.

WIM LICHER SR.

Wij hebben heel wat jaartjes een boot gehad en heel veel gevaren. Nederland, België en Noord-Frankrijk. Mijn man was lid van Scouting zeeverkenners. Wij hadden een boot van 15 meter lang en voeren heel veel met ons tweeën. We hadden ook weleens familie aan boord. Nederland is heel mooi om te varen.
Maar helaas is mijn man 12 jaar geleden overleden en werd de boot verkocht. Want alleen varen dat kon niet, en dat vond ik heel erg. Onze boot lag in Zwolle, best een beetje centraal, en we konden via de IJssel overal naartoe. We kwamen vaak in Friesland en eigenlijk hebben we alle provincies wel gehad. Ook gingen we naar België, en daar zijn we in de scheepslift van Strépy-Thieu geweest. Dat is een hele belevenis. Het hellend vlak hebben we niet overgeslagen, want dat hoort er ook bij. Er zijn ook nog vier oude scheepsliften in België, die we hebben gehad. Maar dat was heel wat jaartjes geleden, toen waren ze nog bezig met de scheepslift van Strépy-Thieu.
We hebben ook de film gezien over hoe de scheepslift van Strépy-Thieu is gebouwd. Daar hebben ze 20 jaar over gedaan, maar het is wel een mooi staaltje techniek.

Rita Licher-Hage

YVONNE GERTRUDA BOSCH HERMANS

LIEFDE en teammaat.
Een stille, maar onbetaalbare steun.
Het mooiste wat een mens mag ontvangen.

ZOÉ

Zoé Sterre is mijn jongste dochter en het zusje van Naomi. Met veel verdriet en gemis zullen wij zonder haar verder moeten. Het leven van Zoé was voor haar niet leefbaar. Met heel veel bewondering heb ik gezien hoe zij de strijd elke keer opnieuw aanging. Elke keer opnieuw met hoop. Hoop op een leefbaar leven. Intens veel verdriet toen zij de hoop moest opgeven. Op 23 februari 2023 is haar zon ondergegaan. Zoé Sterre, 27 jaar.
Naomi en ik vinden altijd troost op het strand en bij de zee. Op welk strand we ook zijn, haar naam schrijven we in het zand. De golven nemen haar naam mee. Haar liefde voor de zee zal door haar naam op de reddingboot voor altijd zichtbaar zijn. In een zee van liefde op de golven gedragen.
Zon en Zee, is en blijft voor altijd Zoé.

Naomi en Mariëlle

ZSAZSA KRUSE-SJOUWERMAN

Zsazsa en de zee. 10 jaar geleden ontmoette ik haar en sindsdien zijn we onafscheidelijk. Mijn vrouw, mijn maatje, mijn liefde. We zijn gelukkig samen en het leven lacht ons toe.
Zsazsa (stewardess) is meer in de lucht te vinden, dan op het water. In februari 2025 bereikte ze een indrukwekkende mijlpaal: 20.000 vlieguren. Een prestatie waar ik met trots en bewondering naar kijk. Doe het maar. Mijn hart ligt in de vrije tijd op het water. Al sinds de vorige eeuw ben ik een enthousiast watersporter.
En als je op het water bent, weet je hoe onvoorspelbaar de omstandigheden kunnen zijn. Daarom steun ik al jaren de KNRM. Vanzelfsprekend – zij zijn degenen die, zonder aarzeling, hulp bieden wanneer het misgaat.
Zsazsa deelt ondertussen mijn liefde voor het water. 2 jaar geleden heeft zij een vaar-clinic gevolgd om zich te bekwamen in het varen. En zoals met alles wat ze doet, gaat ze ervoor met volle overgave. Toen de KNRM de kans bood om namen te verbinden aan de nieuwe reddingboot hoefde ik geen seconde na te denken. Zsazsa's naam hoort daar thuis, als een symbool van onze gezamenlijke avonturen en onze waardering voor de helden van de KNRM. Wellicht tikt ze ooit ook op het water de 20.000 uren aan.
Toch hoop ik dat wijzelf nooit jullie hulp nodig zullen hebben. Maar mocht het ooit zover komen, dan weet ik dat we in de beste handen zijn.
Dank aan alle moedige mensen van de KNRM. Jullie inzet is onmisbaar en ik ben dankbaar dat jullie er altijd zijn.

Paul





Noordpier IJmuiden bij stormachtig weer.

DRIE ZEEZEILERS VAN VERDRINKINGSDOOD GERED

SCHIP STRAND OP PIER IJMUIDEN - EEN REDDING OM NOOIT TE VERGETEN

De noordpier van IJmuiden. Het is een geliefd object voor de avontuurlijk ingestelde strandwandelaar. Maar tegelijkertijd is het de schrik van elke zeevarende die ooit met stormweer de haven van IJmuiden heeft moeten aanlopen. Ook reddingbootbemanningen blijven bij slecht weer het liefst een eind bij de blokkendam vandaan, al is men zich altijd bewust geweest van de dag die ooit zou komen: de dag waarop er een schip op de pier terecht zou komen.

fotografie **ARIE VAN DIJK, KNRM WIJK AAN ZEE**

De bemanning van een reddingboot zal het gevaar van de stenen en de daar kolkende zee in de ogen moeten kijken. Die dag was 4 september 2001. De redders Haasnoot, Van Wilgenburg, Langbroek, De Boer, Van der Hammen en Bakker zullen deze redding niet snel vergeten.
De reddingboot Donateur van KNRM Wijk aan Zee staat op het strand, met de neus naar zee. De boot kan nu elk moment in zee worden gereden en dan begint voor de vierkoppige bemanning de strijd met de 6 meter hoge branding. Het lijkt een onmogelijke strijd: de onophoudelijke zware brekers tegen een aluminium boot van zo'n 10 meter lang. Toch zijn de redders vastbesloten. Als er mensenlevens in gevaar zijn, dan vraagt dat om redding... Eenmaal gelanceerd koerst schipper Van Wilgenburg eerst recht tegen de branding in, op zoek naar enige diepte. Vervolgens legt hij de reddingboot dwarszees en met een snelheid van 10-12 mijl vaart de reddingboot al zoekend richting noordpier. De laatste melding zorgt er echter voor dat Van Wilgenburg de snelheid beetje bij beetje opvoert tot 30 knopen. De schipper prent zichzelf daarbij voortdurend in dat hij over een brandingboot beschikt en dat een dergelijke snelheid, ook onder deze omstandigheden, te doen moet zijn.

OP ZOEK NAAR HET SCHIP

Zijn bemanningsleden geeft hij opdracht scherp uit te kijken. Naar drijvende voorwerpen of mensen, maar ook naar

DE GASHENDELS GAAN VOOROVER EN DE 1360 PK DOEN HUN WERK: DE CHRISTIEN SCHIET MET DE SNELHEID VAN DE GOLVEN MEE DE BRANDING IN

de hoge zeeën. De hoogste zeeën wil Van Wilgenburg niet dwarszees nemen, zodat hij zo nu en dan opstuurt en de reddingboot met de kop in zee duwt. De reddingboot Christien van KNRM IJmuiden moet inmiddels in de buurt zijn, maar van een ander schip is niets te bekennen. De huizenhoge golven en het rondvliegende schuim maken dat de leefwereld van de redders verkleind wordt tot enkele vierkante meters.
De reddingboot Christien ligt op zo'n 1.500 meter, met de neus richting strand, evenwijdig aan de noordpier. De bemanningsleden kijken vanaf open zee, waar onder deze omstandigheden de golven al breken, in het gebied waarin het moet gaan gebeuren. Ongewild is er enige twijfel over de melding. De zee is zó wild en er is zoveel beweging op een klein gebied dat iets anders eenvoudig voor een jacht of een scheepje aangezien zou kunnen worden. "Daar! Zwaaiende mensen op de pier! Bij die autolampen!" Langbroek ziet het ook en weet nu dat het menens is. De gashendels gaan voorover en de 1360 pk doen hun werk: de Christien schiet met de snelheid van de golven mee de branding in. Voor hen zien de vijf bemanningsleden nog net reddingboot de Donateur voorlangs kruisen. De reddingboot van Wijk aan Zee is een fractie eerder bij de noordpier.
"Aan dek!", schreeuwt Van Wilgenburg, terwijl hij zelf de reddingboot met de kop in de golven legt en al manoeuvrerend steeds dichterbij het scheepje probeert te komen. Als het juiste moment zich aandient, zet de schipper de Donateur met het bakboordachterschip tegen het jacht.

APATISCHE REACTIE VAN DE DRENKELINGEN

De schipbreukelingen reageren apathisch op de aanwezigheid van een reddingboot. "Kom dan!" De drie mannen aan dek proberen op alle mogelijke manieren de schipbreukelingen duidelijk te maken dat zij naar het voorschip moeten komen. Eentje pikt die signalen op, de ander lijkt tot niets meer in staat en blijft achter in de kuip. De Donateur is inmiddels vrij gevaren en pas als de zeiler het voorschip is genaderd, zet Van Wilgenburg de reddingboot voor de tweede maal boven op het jacht. De drie opstappers pakken de man bij zijn kleren en trekken hem met alle macht aan boord. Dan is de kans alweer verkeken en moet de Donateur opnieuw vrijvaren.

TOCH IEMAND OVERBOORD

Als voor de derde keer wordt aangestuurd, zien de redders dat de kuip leeg is. Een moment gebeurt er helemaal niets. Dan reageert opstapper Bakker als eerste. "Hij is overboord!" Hij wijst zijn schipper op de man die in de kolkende zee terecht is gekomen en van tijd tot tijd onder water verdwijnt. Na luttele seconden ligt de reddingboot naast de drenkeling die geen reddingvest draagt, zichtbaar uitgeput is en snel bij het inmiddels zinkende jacht vandaan drijft.
"Onze beurt!", roept Langbroek

DE NOORDPIER VAN IJMUIDEN

De Noordpier in IJmuiden is een lange, stenen pier die de haveningang van IJmuiden markeert en deels de Noordzee in steekt.

De Noordpier is ongeveer 2,2 kilometer lang, de Zuidpier aan de overkant van de havenmonding is ongeveer 3 kilometer lang.

De pier is ontstaan door de aanleg van het Noordzeekanaal en de haven van IJmuiden, die beide een belangrijke rol speelden in de ontwikkeling van de regio.









Het aangespoelde vlot en een deel van de romp van het zeilschip werd geborgen en meegenomen naar het boothuis van KNRM Wijk aan Zee.

De bemanningsleden van KNRM IJmuiden en Wijk aan Zee zijn door het bestuur van de KNRM onderscheiden voor de reddingsactie.





zijn mannen toe als ze een derde zeiler aan dek zien verschijnen. Nu de Donateur druk is met de overboord geslagen drenkeling, manoeuvreert Langbroek de Christien tussen het jacht en de Donateur. Lanser, Haasnoot en Hermans gaan aan dek. Van der Hammen blijft in het stuurhuis achter om zijn schipper bij te praten. Uitkijkend door de achterdeur informeert hij zijn schipper om de zoveel seconden wat de afstand is tussen de Christien en de druk manoeuvrerende Donateur. “4 meter!” Langbroek hoort Van der Hammen en kan zijn verdere aandacht dus richten op wat er voor hem gebeurt.

“VOOR MÍJN OGEN VERDRINKT ER NIEMAND”

Op het voordek roept Haasnoot tegen Hermans dat hij overboord zal springen als langszij gaan niet meer mogelijk blijkt te zijn. Hij ziet zichzelf voor de keuze: óf de zeiler verdrinkt óf hijzelf gaat overboord in een poging de man te redden. “Voor mijn ogen verdrinkt er niemand”, denkt Haasboot. “5 meter!”
De drie opstappers op de Donateur staan in het smalle gangboord en hebben de drenkeling beet gekregen. De zware man is aan het einde van zijn krachten en geeft geen enkele medewerking bij het aan boord komen. In een poging de man toch aan boord te trekken, gebeurt het omgekeerde: redder De Boer wordt door de drenkeling overboord getrokken. Van Wilgenburg ziet het gebeuren en houdt zijn schip zo dicht mogelijk bij de drenkelingen, wat met de aanstormende zeeën geen eenvoudige klus is.
Als het voorschip loskomt van het jacht, twijfelt Haasnoot geen moment en springt overboord. Langbroek zou nu het liefst hard achteruit slaan om ruimte te maken voor zijn zwemmende opstapper, maar hij kan niet achteruit. Hij kan sowieso geen kant op. Voor hem liggen de stenen van de pier en zwemt zijn collega, achter hem ligt een andere reddingboot met een man overboord en dwars in komen de 6 à 7 meter hoge golven. Voor Langbroek is het zaak zoveel mogelijk stil te blijven liggen. En dat is haast onmogelijk, te meer daar de waterjets door het vele schuim meer lucht dan water binnenkrijgen en de reddingboot dus vermogen mist. “4 meter!”

OP HET JACHT GESMETEN

Haasnoot wordt voor de ogen van zijn collega’s door een zware breker op het jacht gesmeten. Water uitspugend en naar adem happend kruipt hij naar de man die nog altijd amper reageert op de verrichtingen van de hulpverleners. “Kom, we gaan!”, roept Haasnoot de man toe, niet wetend dat hij met een Duitser te maken heeft. “Hier redden we het ook niet. Kom achter mij aan!” Op dat moment worden de twee door een overkomende breker gegrepen en over het ›



jacht gespoeld. Gelukkig vindt Haasnoot houvast. Ook de man blijft aan boord.
“Ik moet mijn reddingsvest opblazen”, is het eerste dat door De Boer zijn gedachten schiet. Het opgeblazen vest belemmerd hem weliswaar in het vasthouden en begeleiden van de drenkeling die hij inmiddels heeft omarmd, maar het extra drijfvermogen van het vest zal nodig zijn om niet alleen hemzelf, maar ook de drenkeling boven te houden.
“Met hoeveel personen waren jullie?”, vraagt Van Wilgenburg aan de eerste geredde, die op de bok naast de schipper is beland. “Mit drei!”, is het korte, maar gewenste antwoord van de Duitser. “Gooi dan een lijntje”, schreeuwt de schipper naar zijn bemanningsleden die voor de schijnbaar onmogelijke taak staan om een passieve, naar schatting 100 kilo wegende drenkeling binnenboord van een hevig tekeer gaande reddingboot te krijgen. Maar het lijntje blijkt niet nodig.

BOVENMENSELIJKE INSPANNING

Met een bovenmenselijke inspanning slagen de twee resterende opstappers erin de man binnenboord te trekken, daarbij geholpen door een van onderen duwende De Boer. Het aan boord trekken gebeurt met zoveel geweld dat zelfs de spijkerbroek van de man aan stukken wordt getrokken. De Boer zelf is met één beenbeweging en dankzij goed ingrijpen van zijn collega’s binnen een paar seconden weer aan boord.
“Mensen binnenboord. 9 meter!” De afstand tussen de beide reddingboten is langzaam groter geworden. “Oké Richard. Ik weet genoeg. Ga ook maar naar buiten en zorg dat iedereen thuiskomt!”, zegt Langbroek die het voorschip van de Christien weer tot bij het zinkende jacht manoeuvreert. Zijn opstappers maken van die gelegenheid gebruik en werpen Haasnoot een lijn toe. Haasnoot snapt hun bedoelingen en roept “vasthouden!” Drie seconden later worden de twee door de Christien van het jacht getrokken. Haasnoot houdt de lijn daarbij in zijn ene hand, terwijl hij met de andere arm de drenkeling boven water probeert te houden. Dit lukt ten dele. Af en toe schiet de man onder water. Als de twee drenkelingen even later ook nog door de hevig tekeer gaande reddingboot worden geraakt,



Kees Brinkman legde de ramp bij de Noordpier vast op doek.

worden de kansen er niet beter op. Haasnoot moet de werplijn laten schieten.

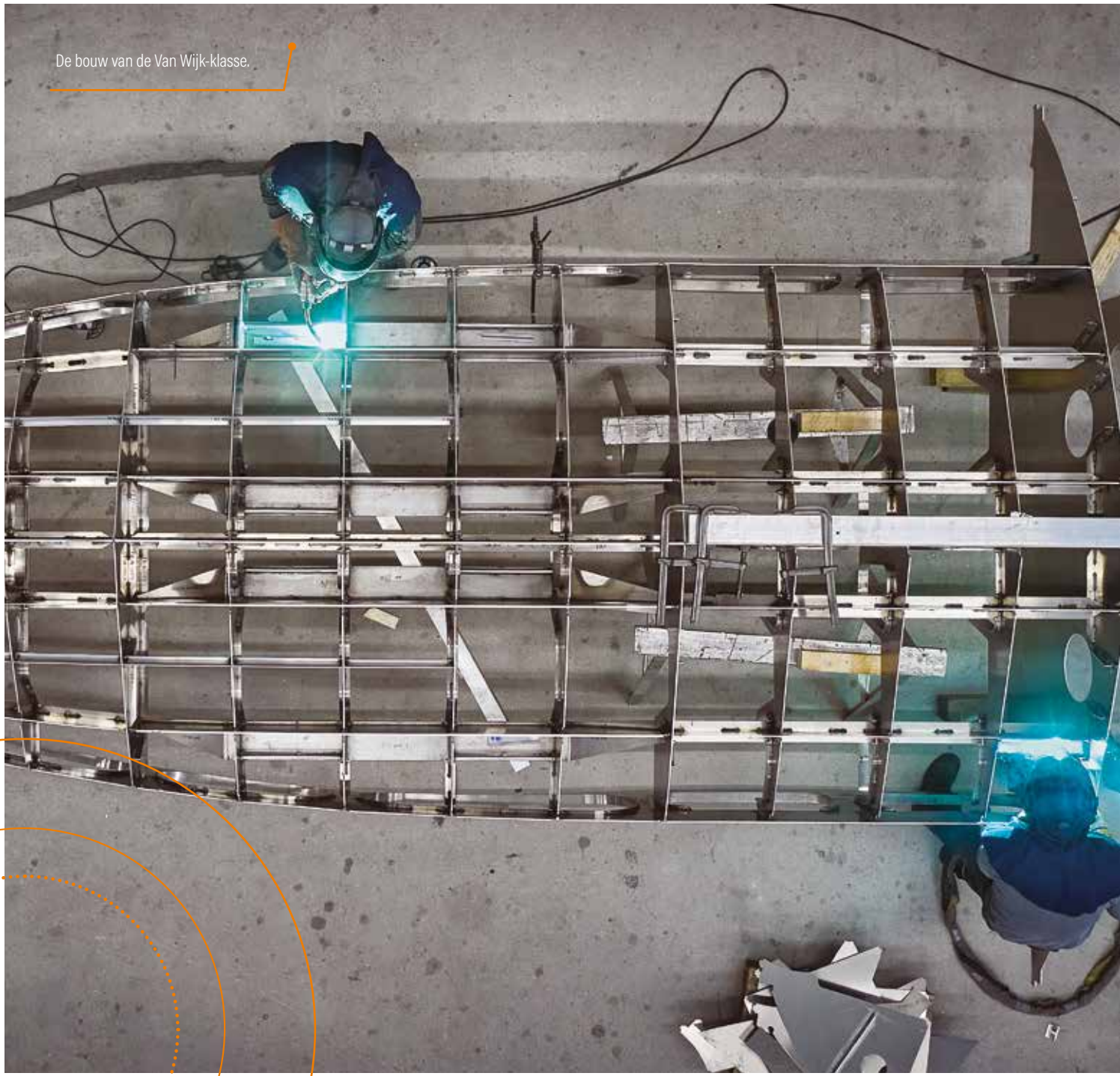
EEN VEILIGE THUISREIS

Op de Donateur worden inmiddels de voorbereidingen getroffen voor de thuisreis. Hiervoor zal de reddingboot nog eenmaal dwars door de branding moeten. “Kustwachtcentrum, hier de Donateur. Wij hebben twee man aan boord, de derde wordt door de Christien aan boord genomen. Het jacht moet worden opgegeven. Wij gaan retour station.” De Boer en Bakker gebaren de tweede drenkeling die op het achterdek ligt dat hij in het stuurhuis moet komen, maar de man blijft liggen waar hij ligt. Op hetzelfde moment valt de Donateur in een ongewoon diep golfdal. Bakker komt daarbij los van de grond en valt vervolgens bovenop één van de geredden, die daarbij een grote hoofdwond oploopt. Tijd om daar veel aandacht aan te besteden is er niet. De reddingboot moet naar ruimer water.

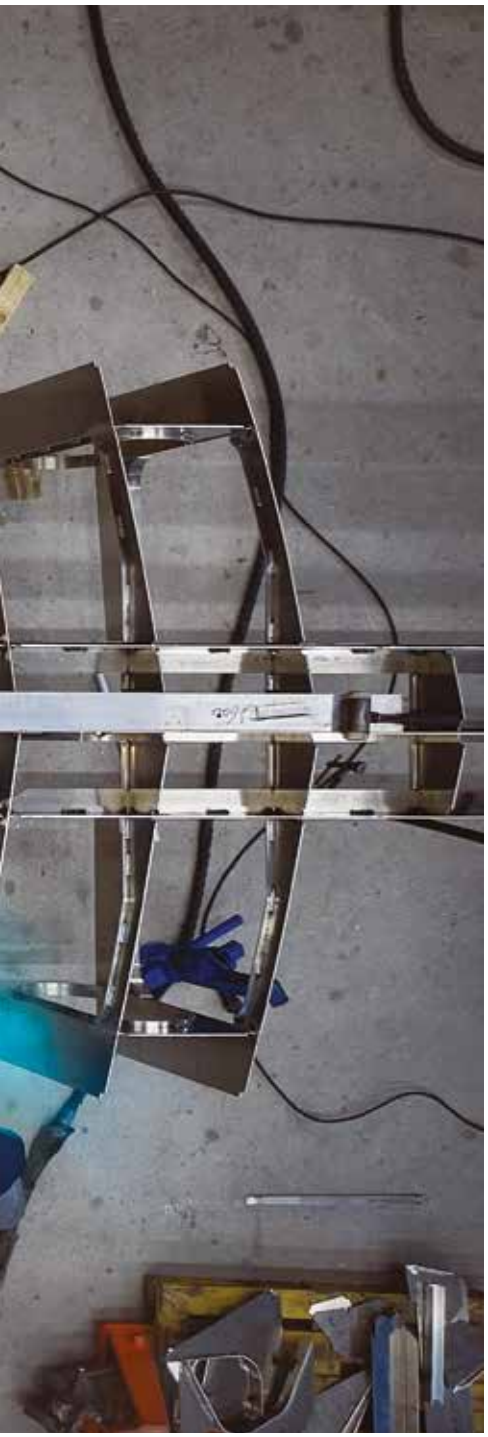
Als Haasnoot de werplijn opnieuw te pakken krijgt, gaat het allemaal toch nog onverwacht snel. De twee drenkelingen worden naar de overboord hangende trap getrokken en door inspanning van Hermans, Van der Hammen en Lanser aan boord geholpen. Haasnoot is redelijk snel weer op de been. Maar de drenkeling, die alleen in zijn ondergoed is gekleed, ligt uitgeteld in het gangboord. Dat de opstappers hem toeschreeuwen dat hij moet lopen, mag niet baten. Uiteindelijk schuift de man beetje bij beetje naar het achterdek. Als hij voor de deur is aangekomen, wordt de achterdeur geopend en gaat het vijftal zo snel mogelijk naar binnen. Een geopende deur is onder deze omstandigheden levensgevaarlijk.

Na overleg wordt besloten met beide reddingboten naar de steiger van de Christien te varen waar een ambulance klaarstaat. De redders gaan van boord en komen in het reddingstation van IJmuiden langzaam op verhaal. Ook voor hen was dit de limiet. Het ontzag voor de noordpier bleek gegrond...

Redden. Dag en nacht. Vrijwillig.



De bouw van de Van Wijk-klasse.



NOG MEER VERHALEN ACHTER DE NAMEN

EXTRA VERHALEN DIE NA PUBLICATIE ZIJN BINNENGEKOMEN

Na de publicatie van de eerste versie van deze bundel met verhalen achter de namen, kregen we opnieuw veel reacties. Mensen voelden zich geraakt, herkenden hun eigen verhaal in dat van een ander, of werden geïnspireerd om alsnog hun persoonlijke verhaal met ons te delen. Deze stroom van nieuwe inzendingen liet ons zien hoe diep de verbinding is tussen een naam en een herinnering, een eerbetoon of een sprankje hoop. Daarom hebben we besloten deze verhalen ook toe te voegen aan het einde van deze bundel.

fotografie **REMCO BOHLE**

ALY KARSIJNS-WIEKENS

Mamma was een redder en leefde voor ANDEREN. ‘Zorgen voor’ was in haar ziel gegrift. Ze vergat zichzelf en daarom moet haar naam op de reddingboot, wij vergeten haar niet. Thuis in Emmen was thuis voor ieder die dat nodig had. Er was altijd eten en drinken. Kwam iemand rond etenstijd? Dan maakte ze gewoon een pannetje met iets extra’s, of waren er ineens afbakbroodjes.
Toen we ouder werden en het ons opviel hielpen we mee, maar zitvlees had ze niet. Ook als wij iets klaarmaakten met Kerst of oliebollen bakten, zat ze er even gezellig bij, maar vaker was er wel een klusje dat gedaan ‘moest’ worden om onze levens nét iets aangenamer te maken.
Toen pappa ziek werd, verpleegde ze hem thuis, sliep weinig, werkte overdag, ieder bleef welkom en wij speelden in de kamer onder pappa’s hoge bed met speelkameraatjes. Opa en oma kwamen vlakbij wonen zodat ze ons van school konden halen, eten maken, er voor ons zijn. Opa ‘helpen’ in de kerk, de tuin of zorgen voor de kippen, was heerlijk. Mamma zorgde voor een relatief onbezorgde jeugd. Daar ging ze rustig mee door toen pappa overleden was. Het was haar plicht, gaf haar waarde, ze kon niet anders.
Toen vlakbij Emmen een AZC werd gebouwd, ging ze daar werken. We hebben vaak gespeeld met ‘onze’ jongens uit Afrika. Twintigers die waren gevlucht voor de genocide. Of onze oom en tante uit het Midden-Oosten. Heerlijk samen eten maken. De verhalen van martelingen wist alleen mamma. Ons broertje uit een ander land. Mamma vond hem in de illegaliteit. Hij gaf bijbelonderwijs. Ondergronds. Hier in Nederland.
Ons huis was een huis van toevlucht. Mamma maakte een reddingstation

voor ieder die dat nodig had. Zij was hun reddingboot.
Wij zagen mamma zichzelf afbreken totdat ze niet meer kon. Ze was op. Kon daar niet over praten. Het dekseltje moest op het broeiende potje blijven. Ze mocht naar haar Redder toe toen ze 80 was en kon eindelijk uitrusten.
Ons reddingsstation is verkocht aan hen die de rust en redding nodig hadden van ons ouderlijk huis. Het gaat door. Ze heeft een plek van rust nagelaten dat zo mag blijven. Ze heeft ons nagelaten aan de wereld. Wij hebben geleerd ieder te vieren zoals ze zijn. Met een overvloed aan lekkers, gezelligheid, helpen waar we kunnen, dichtbij en verder weg. Helpen steekt aan. We leerden er te zijn voor anderen, herkennen wat anderen nodig kunnen hebben. (Hoog)gevoelig zijn voor de wereld om ons heen. Mamma was een redder. Ze heeft van ons gezin redders gemaakt. Het goede vermenigvuldigt echt!

Diana van Loo Karsijns

FLOOR

Onze dochter Floor is in juli 2005 aangevaren door een speedboot in de Maas. Een heerlijke dag kreeg een onomkeerbaar einde. Dankzij de inzet van de Redding Maatschappij die met man en macht 3 dagen hebben gezocht, konden we onze lieve dochter en zus een mooi afscheid geven.
De betrokkenheid en inzet van de KNRM is zo waardevol voor ons geweest dat we heel graag jullie mooie werk steunen en de naam van onze Floor met jullie willen verbinden. Zo draagt ze ook een beetje bij aan de vele levens die er nog gered kunnen worden.
Wij zijn jullie nog steeds heel dankbaar!

Yolanda Franssen

JUDITH EN JENNIFER

‘MARIO ZEI ALTIJD ALS IK DICHTER BIJ EEN OPSTAPPUNT HAD GEWOOND, WAT HAD IK MIJ DAN GRAAG AANGESLOTEN BIJ DEZE GEWELDIGE REDDERS’

HENK SCHMELLING

Henk Schmelling was een achterneef van me. Een leeftijdgenoot, die in 2022 op z’n 83ste overleed. Als afsluiting van zijn leven werd hij in kleine kring in Rotterdam begraven. En een jaar later bleek ik tot mijn verbazing één van zijn 54 wettelijke erfgenamen in de 6de graad te zijn.
Ik kende hem als een wat eenzelvige man. Vrijgezel, introvert, beetje wereldvreemd, zachtaardig, vriendelijk en bescheiden. Met bovendien een goed en vrijgevig hart: nee zeggen was geen optie voor hem, zelfs al betrof het een wel erg vrijpostige hulpvraag. Eigenlijk was hij te goed voor deze wereld, maar toch: van mensen zoals hij zouden er méér moeten zijn in deze wereld!
Toen de verdeling van de erfenis was afgewikkeld, ontvingen we dus een lief douceurtje. Behalve voor wat aardigheidjes voor de familie vonden m’n vrouw en ik dat er ook een altruïstische bestemming zou moeten zijn, passend bij het karakter van Henk. Pal daarna viel de actie ”Wie maak jij onvergetelijk?” op de mat. Als trouwe begunstiger van de KNRM en oud-Harlinger (ik heb in m’n jongensjaren nog de Twenthe, de President Jan Lels, en de Insulinde in de haven zien liggen), kwam alles op z’n plek: het zou een postuum eerbetoon moeten worden aan deze aimabele, eenzame man, die daar zelf te bescheiden voor zou zijn geweest.
Als familie wensen we de KNRM en station Wijk aan Zee vele heroïsche en geslaagde reddingen toe. En speciaal Henk Schmelling en ”zijn” boot en bemanningen: een behouden vaart, waarbij ook hier nee zeggen geen optie zal zijn bij een hulpvraag!

Wim van Wageningen

INGRID ANNAARS & PATRICK ANNAARS

“Ons verhaal begint jaren geleden. Patrick en ik waren allebei lid van een reddingsbrigade; hij van de Goudse, ik van de Haagse. In 1994 draaiden we allebei een paar weken dienst op het strand van Texel (ik was 18, Patrick 21). De strandwacht op Texel bestond steeds uit andere mensen, maar voelde als één grote familie. Overdag serieus bewaken, ’s avonds eten in De Koog, op stap en slapen in de Schuur. Tijdens zo’n avond stappen sloeg de vonk over. Na mijn bewakingsweken ging ik terug naar het Haagse strand. Toen Patrick ook klaar was, volgde hij me in het weekend naar het Haagse strand.
Wie eenmaal brigadebloed heeft, blijft niet langs de kant staan.... Patrick liep al snel mee op patrouille en werd warm ontvangen bij de Haagse brigade. Voor hij het wist, was hij ook lid van de HVRB en verhuisde van Gouda naar Den Haag. Niet alleen om het strand te bewaken, maar ook omdat we gingen samenwonen.
In 1999 keerden we nog een keer terug naar Texel voor een vakantie, waar Patrick mij ten huwelijk vroeg – een aanzoek dat ik natuurlijk niet kon weigeren. In 2000 trouwden we.

De trouwfoto's werden gemaakt op het strand van Ter Heijde, mét de reddingsboot erbij.
Nu zijn we inmiddels 25 jaar getrouwd en hebben we twee kinderen (een zoon van 23 en een dochter van 20).
Ter ere van onze trouwdag hebben zij als verrassing onze namen laten graveren op de boot. Wat een mooie manier om onze relatie met elkaar en het reddingswerk zo vast te mogen leggen. Zonder het strand, de zee en de brigade hadden wij elkaar nooit ontmoet."

Ingrid Annaars

LEO VAN DER GIESSEN

Mijn man is in februari 2024 overleden. Hij droeg de KNRM een warm hart toe en was al járen (meer dan 30 jaar) trouw donateur.
In mei hebben wij hem met het gezin losgelaten op zee op Scheveningen.
Dit initiatief draag ik nu als weduwe en moeder van onze kinderen een bijzonder warm hart toe met mijn donatie en het vereeuwigen van zijn naam op een nieuwe boot.
Mijn man zou ik er een groot plezier mee hebben gedaan, hij had dit prachtig gevonden.
Veel succes met jullie mooie werk. Ik kijk al uit naar het nieuws over de bouw en tewaterlating.

Marion van der Giessen

LIESBETH VAN DEN BOUT

Liesbeth werkte met veel toewijding in de ouderenzorg, waarbij zij zichzelf wegcijferde. Niets was haar te veel. Naast de bewoners werd zij ook door haar collega's als grote steun ervaren als het hen te zwaar werd, in letterlijke of overdrachtelijke zin.
In haar privéleven hielp zij op dezelfde wijze degenen die haar dierbaar waren, op bewonderenswaardige wijze. Ook haar incasseringsvermogen was niet oneindig, en ik prijs me gelukkig dat ik meer dan 25 jaar tevens op die momenten er voor haar kon zijn...
Die instelling herken ik ook in de onvoorwaardelijke inzet van de vrijwilligers van de KNRM die elke missie, ondanks de soms grote uitdagingen onderweg, tot een goed einde willen brengen. En in de steun die zij elkaar bieden tijdens en na de inzet.
De mogelijkheid om Liesbeth haar naam op deze boot te mogen plaatsen, biedt mij de mogelijkheid om de nagedachtenis van mijn lieve en dappere vriendin te combineren met de wens dat de bemanningsleden van deze nieuwe reddingsboot vele mensen vellig aan wal zullen weten te brengen.

Guido Fohr

MARIO DE ROOIJ

Mario de Rooij is de naam die wij als onvergetelijk hebben opgegeven voor op de nieuwe boot. Wij waren als gezin ontzettend graag op onze boot en hebben mooie tochten gemaakt. Natuurlijk met de KNRM-vlag wapperend op het voordek. Mooie herinneringen.
Onvergetelijk was ook een proefvaart op de Koos van Messel bij een opendag van IJmuiden. Samen met onze dochter Jennifer ging Mario mee. Die twee glunderden zo bij terugkomst. Een onvergetelijk moment.
Mario zei altijd als ik dichter bij een opstappunt had gewoond, wat had ik mij dan graag aangesloten bij deze geweldige redders. Als alternatief haalde hij zijn rescue-papieren en ging iedere vrijdagavond met onze jeugdzeilers als rescue'er het Nieuwe Meer (Amsterdam) op. Hij had het sponsoren van een KNRM boot een geweldig initiatief gevonden en nu Mario er niet meer is, is het fijn om zijn naam te zien daar waar hij graag was: "op een boot".

Judith en Jennifer

MITCHELL

Ik heb meegedaan omdat ik mijn zoon met 8 maanden in buik heb verloren. Nu zijn wij beiden altijd hulpverleners (RK) geweest en ik ben dit nu nog (20 jaar). Ik heb altijd het idee gehad dat hij zeker ook bij jullie van dienst had willen zijn.

Marjo van der Linden

PIETER SMITS

De opgegeven naam "Pieter Smits" was een hele goeie vriend van mij, waarmee ik vele zeereizen heb gemaakt, in hoofdzaak Noordzee en Kanaal.
Dat begon in 1989 naar Schotland en stopte, toen hij in 2015 in Canada overleed.
We hebben in die jaren natuurlijk veel meegemaakt, waarvoor ik hem zeer dankbaar ben, omdat hij dit in hoofdzaak mogelijk heeft gemaakt.

Dick van Hensbergen

RIK VAN DE KEMP

Mijn vader Rik van de Kemp was lange tijd loods in IJmuiden en Amsterdam, ›

een vak dat hij met grote passie uitoefende.
Hij was altijd erg voor veiligheid en kon zich bijvoorbeeld enorm verbazen als mensen met een zeilboot langszij voeren en riepen: “Loods hoe maken we het beste de oversteek naar Engeland? Zijn antwoord: “helemaal NIET, je krijgt m’n ouwe schoenen nog niet mee! “of” De zee is gevaarlijk, je hoort er niet thuis, anders had Onze Lieve Heer je wel zwemvliezen gegeven.”
Het belang van het werk van de KNRM was voor hem klip en klaar en dat liet hij bijvoorbeeld blijken door voor Kerst altijd stapels kerstkaarten van de KNRM te versturen.
Rik is in 2023 op 88-jarige leeftijd overleden maar als straks ook zijn naam op de nieuwe reddingsboot staat, blijft hij toch een beetje varen.

Monique Teeling

ROEL

What I have with you, I don’t want with someone else. I’m yours and you’re MyLord, but you are not mine to keep. I knew that from the beginning but that doesn’t withhold me from the pain of losing you in the end.
The fear of pain should never deter what you feel in your heart.
No matter how long this will last, you are my life lesson in letting go in the most extraordinary way.
To feel vulnerable and protected in your energy is a different kind of overwhelming joy and intimacy.
And when the moment comes we can’t text or interlock our fingers anymore, I promise you that I will always be holding on to how looking into your eyes and your kiss made me feel.
Our souls know how to dance together, remembering your smile makes me smile.

MARJO VAN DER LINDEN

‘IK HEB ALTIJD HET IDEE GEHAD DAT MITCHELL ZEKER OOK BIJ JULLIE VAN DIENST HAD WILLEN ZIJN’

TINEKE VEROLME

Ze was mijn stoere moeder. Getrouwd met Ewoud Rosenthal en hadden samen vier kinderen Nanny, John, ik en mijn zus Corine. Als jonge vrouw zeilde ze op Loosdrecht in haar “Vrijheid” De Desiree, een baai boot met echte gangenbouw nummer 419. Mijn moeder hield van het water, ze kon echter niet zwemmen want geboren in 1937 was ze een oorlogskind die geen zwemles heeft gehad. Ze heeft het nooit ingehaald maar schuwde het water niet. Ze was hoofd van de Hartstichting in Baarn. Waar ze kon hielp ze en was ook actief met de eerste reanimatiecursussen in de jaren 80. Haar naam op de boot doet recht aan wie ze was: Een goed doel steunen en mensen helpen.
Ik zeil nog altijd. De laatste keer in de boot bij mij was vooraf aan alle onderzoeken in begin van haar ziek zijn. Ze vond dat ik niet schuin genoeg ging... Ze vaart altijd in gedachten met ons mee.

Anne Mies Rosenthal

WILLEMIJN SCHIMMEL

Heel bijzonder dat wij de naam van een dierbare mogen laten zetten op een reddingsboot!! De naam die ik erop heb kunnen laten zetten is die van mijn vrouw, Willemijn Schimmel. Zij is in 1995 op 44 jarige leeftijd plotseling over leden door een hartstilstand, net als haar oudere zus, Marieken Schimmel, 25 jaar eerder, op een nog veel jongere leeftijd, namelijk 24 jaar. Dat was toen al een grote schok, zeker voor de man van Marieken, die ook Paul heette, net als ik.
Die Paul is na jaren van opzoek naar geluk in Australië opnieuw getrouwd. Ons gezin is hem met zijn vrouw en inmiddels drie kinderen gaan opzoeken; vier en een halve maand zijn we daar geweest (jaren vakantiedagen opgespaard en onbetaald verlof gevraagd). Dat was geweldig.
Paul in Australië overleed bijna 10 jaar later door kanker, en een jaar later overleed mijn vrouw Willemijn ook. Zoals verteld, “toch ook” door een hartstilstand. Waarom “toch ook”? Omdat haar hart onderzocht was en zij heel gezond was. Onze dochters (we denken dat er iets is in de vrouwelijke lijn van de familie) willen zich niet laten onderzoeken, want ze willen volop leven, en niet angstvallig. Als vader heb ik daar begrip voor, en ik geloof in Jezus, en vertrouw al mijn zorgen aan hem toe; dat is niet altijd makkelijk, maar de volhouder wint! Op Hem blijven vertrouwen!! Op zijn redding, en dat brengt mij op de reddingsboot.
Door mijn zwager die ook oud-klasgenoot is ben ik jaren geleden geattendeerd op de KNRM, en lid geworden, en met onze kleinzoons hebben we een aantal jaren genoten van de reddingbootdagen in Egmond aan zee, en zijn we ook meegevaren.
Wat had ik graag gewild dat mijn Willemijn daarbij geweest zou zijn, en had kunnen genieten van onze kleinzoons. Door haar naam nu op een boot te zetten is ze er een beetje meer bij wanneer wij weer een keer naar Egmond aan Zee gaan, of naar Warder zoals kortgeleden in 2025.

Alle goeds voor jullie werk,
Paul Stomph

COLOFON

Wie Maak Jij Onvergetelijk
Verhalenbundel 2026

Voor de campagne *Wie maak jij onvergetelijk?* lieten mensen de naam van een dierbare of van zichzelf vereeuwigen op de nieuw te bouwen reddingboot voor reddingstation Wijk aan Zee. Als dank bundelt de KNRM deze verhalen in een verhalenbundel. De verhalen in deze bundel horen bij de Wie Maak Jij Onvergetelijk campagne (1) die in 2024 is opgestart en afgesloten.

Als je vragen hebt over deze bundel met verhalen uit de *Wie Maak Jij Onvergetelijk?*-campagne, kun je die stellen aan onvergetelijk@knrm.nl

Copyright: Overname van artikelen uit De verhalenbundel is uitsluitend toegestaan na toestemming van de KNRM.

Uitgever **KNRM, IJmuiden**
Redactie **Vincent Bakker en Anne-Fleur Pel**
Tekst **Anne-Fleur Pel**
Design **Marije Groot**
Lithografie **Martijn Ubink**
Fotografie cover **Arie van Dijk**

Fotografie **Daan Ekelschot, Arie van Dijk**

Online gepubliceerd op:
knrm.nl/onvergetelijk

KNRM
REDDERS OP ZEE

BESCHERMVROUWE H.K.H. PRINSES BEATRIX DER NEDERLANDEN



Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij